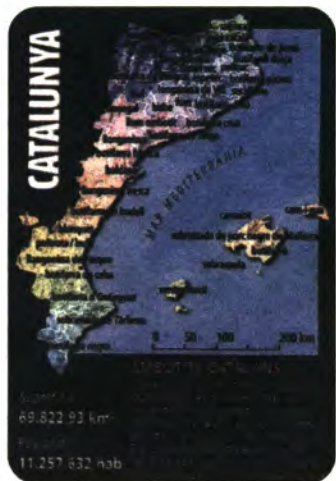

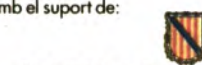
Col.laboreu
amb la policia:
tortureu-vos

Col.laboreu
amb el Govern
del PP:
No penseu

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 495

12 DE NOVEMBRE DEL 2002

PREU: 2 €

DIJOURS BO

El batle d'Inca, Pere Rotger vos convida a tots a la fira del Dijous Bo que enguany cau el dia 14 de Novembre.

Qualsevol cosa que feu serà insignificant, però és a muntó important que ho feu (*Gandhi*) Si hi ha alguna cosa que l'inconformista odia més que un conformista és un altre inconformista que no es conforma amb l'estil majoritari d'inconformisme (*Bill Vaughan*) És millor de ser odiat pel que és que no pas ser estimat per allò que no és (*Gide*)

QUI ÉS FELIÇ?

La felicitat no està en comprar i gaudir del que s'ha comprat, sinó en no desitjar res que és la única manera de ser autènticament lliure.

EPICTET.

Tabals de guerra

Estava escoltant la ràdio, en una estona de descans, i he sentit a les notícies que avui s'havia fet a Madrid un acte d'homenatge a la bandera espanyola i que era intenció del govern espanyol i de l'ajuntament de la ciutat repetir-lo cada mes. Prepareu-vos sota la dictadura hi havia el nacionalsindicalisme, o nacionalcatolicisme segons altres, ara hem de patir el nacionalnonacionalisme, i els nostres dirigents?... els que se suposa que ho són, discutint al parlament sobre si els àngels són mascles o femelles, com sempre. Déu ens agafi confessats!!!

M.

Comprèn-ho, és que a les estepes altiplaneres ->picaros, soplones, inquisidores y caciques-> estan preparant una guerra, com Milosevic: «ellos» són l'«Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios» de tota la vida. I no hi ha guerra sense bandera, per més que la monàrquica espanyola sia una mala còpia feta per Carlos III de la senyera catalana.

Estan perdent la majoria absoluta segons les darreres enquestes, i en Pujol els ha dit que no comptin més amb CiU. No els queda més que fer crides incendiàries al fanatisme feixista (modernitzat, per suposat, que per això paguen assessors d'imatge i marketing), amb tots els tabals que calguin.

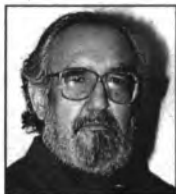
Efectivament, sí, anem preparant-nos, que ve un tomb a la dreta, em fa l'efecte que el catalanam haurà de plantejar-se oblidar-se una mica de la dulce vita, tan consubstancial a la pihoprogressia, que ara encara viu com el jovent sudenc d'abans de la guerra civil (a «Gone with the wind»)

J. R.

Como ve Spain el generalísimo Asnar

El españolear del partido popular y sus medios de comunicación (A3, COPE, LA RAZON, EL MUNDO, ABC, LAS PROVINCIAS...)

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

El Govern Balear en ple i el Consell de Mallorca presidirien el passat dia 29 la festa commemorativa del 25è. Aniversari de la manifestació per l'Estatut. L'advocat Ferran Gomila va llegir un manifest reclamant un finançament just i adequat, les competències que encara no s'han atorgat i, autogovern per raons de geografia, cultura i llengua. Ferran Gomila va fer una crida als polítics perquè arribin a un consens en l'assoliment d'un major autogovern. En la part lúdica, en Pere Malherba va dirigir, que ja va 33 anys que la dirigeix, la Banda de Música de Montuïri que va interpretar peces patriòtiques. Una vetlada meravellosa on retrobarem patriotes que ja érem allà fa 25 anys i on hi havia molts de joves

de menys de 25 anys que ens demanaven com havia anat aquell esdeveniment.

Aquests dies he pasturat pels pobles del centre de Mallorca. És curiós que tots han progressat de manera espectacular: Vilafranca, amb batle PSM, ple de ferreries, fusteries i supers, Petra el mateix amb l'afegit dels turistes que amb això del frare Ginebró Serra, hi passen i fan gasto als restaurants i cafès, Sineu, industrial i mercadera, Montuïri que ara és PP, quasi empatat amb l'esquerra, i... enmig Sant Joan, del PP i de dretes, però sense indústria, ni turisme, ni res, llevat de can Tronca on van a dinar els pensionistes de tot Mallorca. L'Ajuntament més pobre de la rodalia, que ja no te zelador ni municipal i de cada dia està mes despoblat. Els santjo-

Polítics i agents socials en la foto de família

aners hauran de fer un pensament i votar partits progressistes si volen progressar i tirar endavant.

Cent mil manifestants espanyolistes se manifestaren a Donostia contra el "nacionalisme obliga-

tori" la setmana passada. És un sarcasme que els únics que imposen el seu nacionalisme a les nacions perifèriques lluitin contra el nacionalisme obligatori. Però la vida és així.

La gernació congregada a la Plaça Major de Ciutat de Mallorca

EL PSM INAUGURA LOCAL AL COLL D'EN RABASSA. El PSM va inaugurar ahir horabaixa un nou local al carrer Cardenal Rossell del Coll d'en Rabassa. L'acte comptà amb la presència del president del partit i vicepresident del Govern balear, Pere Sampol, i del candidat a l'Ajuntament de Palma, Pere Muñoz.

Ferran Gomila va llegir un manifest per l'autogovern tal com intervingué fa 25 anys amb Antoni Serra i Josep Maria Llompart.

Condemnada una empresa del grup OHL

El jutjat del social nº 19 de Barcelona, en sentència de data 17 de juny de 2002, ha condemnat a l'empresa Guinovart & Oshsa S.A. (Grup OHL) a pagar una indemnització en concepte de danys i perjudicis als familiars dels treballadors "plomistes" (que tracten amb plom) morts per càncer. La sentència és conseqüència de la demanda interposada, en novembre de 2001, pels familiars dels esmentats treballadors morts. L'estudi epidemiològic encarregat llavors per la Inspecció de Treball destaca "que l'agent més probable associat a aquest augment de risc de càncer de pulmó és l'amiant, que a més està en interrelació amb nombrosos agents químics (brees, fums de soldadura, dissolvents i altres)".

Softcatalà carrega contra la Generalitat

Softcatalà va emetre ahir un comu-

nicat -en resposta a la posició de CiU sobre l'adopció del programari lliure a la Generalitat- en la que afirma que "troba especialment indignant que el Govern català doni a entendre que ha recolzat Softcatalà, quan aquesta associació mai ha rebut cap subvenció (ni les ha demanat) i realitza tota la seva tasca gràcies a la col·laboració de voluntaris que amb el seu esforç personal treballen per la normalització del català a les noves tecnologies davant d'una política totalment inexistente per part del Govern de la Generalitat en aquest àmbit".

Reclamen més de quatre milions d'euros al Barça per via judicial

El F.C. Barcelona s'enfronta a una demanda per danys i perjudicis en la que reclamen al club 700 milions de pessetes per una presumpta rescissió unilateral de contracte, segons ha sabut e-notícies.com. L'esmentada demanda ha estat interposada per

El futbolista colombià Herman "Carepa" i el seu col·lega Giovanny "el Príncipe" varen morir quan els va pegar un llamp, mentre entrenaven al Deportivo Cali un hora-baixa de llamps, trons i brusca. Està be fer de superhomes i no fer cas dels elements, però en cas de tempesta convé anar a cobro i deixar-se de punyetes. Ω

l'empresa que editava el diari gratuït "El partit del Barça" que, fins el setembre del 2001, es va estar repartint a l'estadi durant cada jornada. El judici està previst els propers 16 i 17 de desembre al jutjat de primera instància número 29 de Barcelona amb la particularitat que compareixeran el president del F.C. Barcelona, Joan Gaspart, i el seu predecessor el càrrec, Josep Lluís Núñez. Núñez, a més, ha estat citat com a testimoni per la societat que ha interposat la demanda i, per tant, és previsible que declari en contra de Gaspart. Les relacions entre ambdós són nul·les des de les darreres eleccions per a la presidència de l'entitat. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Revistes universitàries Valencianes

Al voltant de la Universitat de València, hi ha un grapat de revistes excel·lents. Però, segurament, el conseller de Cultura i Educació de la Generalitat Valenciana les considera fonts d'intoxicació letals.

Segons llegisc en un article a un diari de Barcelona, el 30 del 9 d'enguany, de Vicent Alonso titulat «Feixisme a la Universitat de València», el conseller M. Tarancón ha escrit contra les normes del 32 de Castelló, contra la Universitat, contra Fuster i contra el valencianisme: «Pero la medicina que nos propuso Fuster ha sido letal. Letal sobre todo porque la han seguido las jóvenes clases emergentes que han tenido un peso decisivo en la política valenciana [...] i sobre todo en la Universidad, donde el «valencianismo» fusteriano gobierna a sus anchas masacrando a quienes piensan distinto, aplicando el fascismo ideológico a machamartillo [...] Las normas del 32 perdieron su valor de pacto cuando los aspectos más genuinamente valencianos se sacrificaron en el altar de la unidad de la lengua bajo la bendición de l'IEC». Al remat diu que se'n riu de la ciència i de la filologia. Els que s'han forjat en el nacionalcatolicisme, saben que això de «a machamartillo» és una virtut exigible als fidels perquè propaguen la seua doctrina i els seus dogmes, com exigia el fundador de l'Opus Dei, «con despajo y sin verguenza». Per això, des del poder persegueixen el catalanisme, maniobren per reduir l'ús lliure de la llengua dels valencians, ataquen la unitat de la llengua en contra de totes les universitats del món i matxuen el valencià culte. Bromes pesades a banda, hui dia revistes valencianes com «Caràcters», «L'Espill», «Pasajes» o «Mètode», -que sempre voldria més crítiques encara amb els poders establerts-, són d'una qualitat extraordinària, perquè analitzen la situació present des de perspectives plurals i intel·ligents.

Tanmateix, els nostres governants, instal·lats en el dogma de la ignorància menyspreen aquestes fonts d'informació, governen de manera despòtica, miren només el benefici econòmic, la privatització dels serveis públics,

la destrucció de la cultura i del patrimoni ecològic de l'Horta i, a sobre, resulta grotesc que acusen de feixisme a la Universitat els qui el porten pegat al bascoll des fa dècades. En efecte, són d'un cinisme i caciquisme espantós. Per això, tot i que el professor Alonso anota que la Universitat hauria de respondre davant d'aquests insults, no és qüestió de posar-se a cridar: «No ens aneu a acollonir». D'alguna manera s'hauria de respondre després de reflexionar adequadament. No sé a vostès, -hi ha molta gent que vota PP-, però a mi sí que em causa païra el que pensen, diuen i escriuen els màxims governants sobre la universitat, la llengua, l'educació, la cultura, l'horta i els nostres escriptors valencians més universals. Algú pot dir-me, i què esperes? Tot i que esperada, la brutalitat i la mort sempre convulsiona; i els mots que fem esment porten incorporat l'anihilament i la barbàrie. Jo no m'acostume que, des del govern, s'agredisca els savis que han contribuït a la reflexió, a la crítica i al debat, que s'insulte la Universitat de València que és un lloc primordial de diàleg i d'investigació al servei de la societat valenciana, que s'esgarren les Normes del 32 que són un lloc de consens aprovat en l'informe del CVC davant la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, etc. Que se'n riguin de la ciència, de

Ja he cobrat els 2 billons d'imposts catalans.

la filologia i dels filòlegs pot ser molt divertit en el circ o en el teatre, però en un conseller de cultura fa federat, com escrivia molt bé Enric Sòria sobre aquest afer. Fuster no és cap propagandista d'acció nacionalcatòlica com Tarancón, permet la discussió i la discrepància. La unanimitat i la infabilitat no són patrimoni ni de Fuster ni del fusterianisme, sinó d'una dreta «valenciana», és un dir perquè realment és la dreta nacionalespanyola que no estima els escriptors que escriuen en valencià i voldrien netejar el nostre paisatge d'aquells intel·lectuals que mouen a la reflexió davant la barbàrie, la destrucció i el desert que ens envaeix. Ω

Sal-lustia herrero i gomar

Professor de Filosofia i membre d'Els Verds

La Comissió de la Dignitat fa una crida a la solidaritat amb un intel·lectual represaliat a Salamanca

Fa una crida a l'opinió pública i als col·lectius de periodistes perquè s'hi pronunciïn

La Comissió de la Dignitat fa una crida a l'opinió pública catalana, en general, i, en particular, al col·lectiu de periodistes (Grup de Periodistes Ramon Barnils, Col·legi de Periodistes de Catalunya, Sindicat de Periodistes de Catalunya, comitès d'empresa, etc.) i als treballadors i treballadores dels mitjans de comunicació catalans perquè es pronunciïn sobre la represàlia que ha sofert l'articulista del diari Tribuna de Salamanca, després d'haver publicat el passat 13 d'octubre un article en aquest mitjà en defensa de la devolució dels arxius catalans segrestats a l'Arxivo General de la Guerra Civil, amb seu a Salamanca.

Segons que ha declarat el mateix Lozano -filòleg de 44 anys i treballador a la Diputació salmantina en el camp, precisament, de les publicacions-, de cop i volta el director del diari li va comunicar que dels cinc articles setmanals passaria a només un, i això després de set anys ininterromputs de col·laboració; de fet, des de la fundació d'aquest periòdic. El mateix Lozano esmenta -al periodista català Xavier Ayen, que ha fet un reportatge impossible sobre les veus discrepants a Salamanca:

(<http://www.lavanguardia.es/web/20021018/51239011.html>) - que "Hay miedo. En esta sociedad muchos no manifiestan lo que piensan. Yo sí lo hago. ¿Por qué no iba a hacerlo? ¿Es que acaso no somos libres?". Amb referència als anomenats Papers de Salamanca, Anibal Lozano afirma: "Estos papeles han supuesto torturas y muerte para mucha gente, también para salmantinos, y es un imperativo moral que vuelvan a sus orígenes. Salamanca está mostrando que sigue siendo una ciudad sumamente conservadora, defendiendo lo indefendible. Hemos perdido una gran ocasión".

Es tracta, doncs, d'un atac a la llibertat d'expressió i de consciència que mostra, una vegada més l'abassegador poder de l'anomenat "pensament únic" i que mereix una resposta adequada de l'opinió catalana i dels col·lectius de periodistes als quals en adrecem.

XAVIER BORRÀS

Responsable de l'Àrea de Mitjans de Comunicació de la Comissió de la Dignitat

El día que Aznar se volvió loco

Y todo por una rueda de prensa celebrada en Colombia a la que asistían periodistas españoles y colombianos "Lo he dicho por activa y pasiva y lo reitero: no se puede dialogar con quienes tienen sus manos manchadas de sangre"

"¡Pero presidente!" objeta un periodista colombiano. "¿Y entonces? ¿no ha venido usted a este país a mediar o hacer posible la vía del dialogo entre la guerrilla y el gobierno?"

"Si, bueno...yo me refiero al País Vasco... porque en este país es urgente y necesario poner fin a la violencia y propiciar el necesario dialogo que haga posible la paz".

"¿Se refiere al País Vasco?" pregunta un periodista español un tanto confundido.

"No...ahora me refiero a Colombia, allí todos van a ir presos porque no podemos dialogar con los que matan por

matar, con los que han hecho del secuestro de inocentes una costumbre".

"¿Se refiere usted al senador y a los alcaldes y a los 100 militares que tiene secuestrado actualmente la guerrilla colombiana?" pregunta ingenuamente otro periodista.

"No...ahora me refiero otra vez al País Vasco, cierto es que durante muchos años la violencia terrorista ha provocado miles de muertos y ha llevado el dolor por igual a unos y otros pero hay que intentar el dialogo porque la paz solo puede ser consecuencia del entendimiento y la concertación..."

"Ahora sí que usted se esta refiriendo al País Vasco ¿verdad presidente?" pregunta otro corresponsal.

"No...ahora me refiero precisamente a Colombia donde el Gobierno que presido, al igual que en otras partes conflictivas del mundo, esta desen-

peñando sus buenos oficios como gestor de la paz y diálogo para poner termino a la violencia terrorista."

"A la violencia terrorista...del País Vasco...¿verdad presidente!"

"No, ahora sigo refiriendome a Colombia porque no podemos dialogar ni llegar a entendimientos con los intolerantes que recurren a la violencia de sus bombas...."

"¿Y entonces que hace en Colombia?"

"No...ahora estoy hablando de nuevo del País Vasco. Colombia s diferente. Irlanda es diferente. Kosovo es diferente. Yugoslavia es diferente. Irak es diferente. Chechenia es diferente. Los Hutus y los Tutsis son diferentes. El Mundo es diferente. Yo tambien soy diferente." Ω

Periodista de "EL NACIONAL" República Dominicana

Españoleá...Españoleá...es lo que se lleva acá...

(De Valladolid como Asnar y Zapatero, que es dónde han de venir los presidentes de las Españas).

Manifestació l'latinoamericana contra el dia de la Hispanitat

Denúncia dels tractats transnacionals com l'Alca

Barcelona.- El 12-O també va ser motiu d'un acte de protesta per part d'immigrants llatinoamericans i solidàries. Segons el comunicat dels col·lectius convocants «no tenim res a celebrar el 12 d'octubre, per

nosaltres es compleixen 510 anys del començament de la conquesta». El comunicat destaca que la globalització i les polítiques neoliberals empobreixen els seus països i apunten que «en aquesta fase neocolonial han tingut un paper destacat les transnacionals espanyoles que s'han fet càrrec d'àrees estratègiques com l'energia, les comunicacions i gran part del sistema bancari i financer». També denuncia el deute extern que pesa sobre les economies dels estats llatinoamericans i la creació de

l'ALCA (Àrea de Libre Comerç de les Amèriques) per part dels EEUU amb el propòsit de convertir aquests països en «proveïdors de mà d'obra i matèries primeres», així com la Llei d'Estrangeria de l'Estat espanyol.

Per fer públiques totes aquestes denúncies, es va convocar a la manifestació que va recórrer el centre de la ciutat des de la Pl. Catalunya fins al monument a Colom on va acabar amb la lectura d'un manifest i música. Al llarg del recorregut es van cridar consignes contra l'ALCA, Repsol, Telefónica i la resta d'empreses i organitzacions que ofeguen l'economia dels països llatinoamericans. Contra-Infos 15/10/02 Ω

Racisme de rel mesetària

L'actual Estat espanyol, hereu directe d'una dictadura racista i sanguinària, té els seus antecedents ideològics en la Castella negra dels inquisidors, oligarques, cacics i pícars sense moral. La persecució sistemàtica de dissidents i dels no-catòlics primer (jueus, moriscs...) i més endavant de tots els pobles no-castellans de la península Ibèrica (catalans, galaico-portuguesos, bascs) ha anat configurant tota una política d'ampli abast dirigida a l'anorreament de tota oposició i d'estructures alternatives de poder.

El falsejament de la història i la total manipulació ideològica, a l'empar d'una fidel cobertura mediàtica, ha menat els successius règims a l'exercici metòdic i conscient de la violència, ja sia directa i sense embuts, ja sia més o menys encoberta i tipificada, per bé que sempre adreçada a la liquidació de les nacions perifèriques (respecte de la Meseta, és clar). Heus ací, doncs, el motiu pel qual els líders polítics de l'Estat que té per capital Madri(z) insisteixen tant culpabilitzant els nacionalismes de tots els mals que afecten la societat, sense fer mai cap referència -ben alerta!- al nacionalisme d'estat, de rel jacobina (camuflat, ara i ací, sota l'ambigu, però aparentment positiu, patriotisme constitucional), ni a les seves accions planificades per eliminar la diversitat, per homogeneïtzar la població i per unificar cultures. Nogensmenys, el tarannà racista dels espanyols és percebut de seguida pels immigrants d'origen africà, com ho demostren les declaracions efectuades a la revista Perlas y cuevas per un former marroquí establert a Manacor, i que anteriorment havia viscut a Palafrugell (Girona) anomenat Mostapha Majah: "Nunca los racistas són los catalanes, sino los andaluces. Nunca marroquies tener problema con catalanes, sino con xarnegos, porque mallorquines, catalanes i marroquies ser

trabajadores y andaluces ser vagos, preferir copas en los bares a currar en la obra i en el huerto".

Estudis tan seriosos com La persecució política de la llengua catalana, de F. Ferrer i Gironès, els nacionalismes perillosos, de J. M. Huguet i J. M. Serra, El País, la quinta columna. L'Anticatalanisme d'esquerra de J. Palou i, Catalanofòbia. El pensament anticatalà a través de la història, també de Ferrer i Gironès, demostren clarament que les campanyes anticatalanes, primer de Castella i després de l'Estat espanyol (i francès) han estat una constant a través la història, alhora que han palesat -i palesen- la impotència dels espanyols per assimilar-nos. És per això que tenen molt de sentit els següents versos de Calderon de la Barca que, en una "carta al director", un lector del País, en la seva faceta de rapsoda, dedicà a l'Español desconocido", de caire intolerant i xenòfob; són aquests: "¡Ay de mi! ¡Ay infeliz! Apurar cielos pretendo ya que me tratas así. Qué delito cometí con vosotros naciendo, aunque si nací (catalan) ya entiendo el delito cometido. Bastante causa ha tenido vuestra justicia y honor, pues el delito mayor del hombre es haber nacido (catalan)."

Tot plegat ens remet a l'evidència que, a l'entrada del segle XXI, el catalanisme s'ha de plantejar si paga la pena de continuar consumint energies en la quimera de construir un estat espanyol democràtic i plurinacional. Segurament fóra molt més productiu fer un canvi d'escala, deixar reposar el "pont aeri" i dur a terme una política decidida mirant al nord, tot dirigint els esforços ver un encaix acceptable en la nova institucionalització política d'Europa; amb veu pròpia, sense entrebancs ni impediments de tall racista. Ω

Andreu Salom i Mir

Tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres" Joan Fuster

Sóc la Ruth Gabarro d'Igualada i vaig ser detinguda a la manifestació del 12 d'octubre.

Escric per a fer saber el tracte que vam rebre no només jo sinó les 19 persones detingudes majors d'edat.

En primer lloc, desmentiré alguns punts que, en general els mitjans de comunicació us han fet arribar.

No totes les detencions es van dur a terme durant la manifestació, sinó que se'n van produir 10 de prèvies i la resta vàrem ser detinguts al carrer Roger Llúria 15 minuts després que la manifestació hagués acabat (sobre la 13'30).

Vam ser detinguts per agents de la policia de paisà (secreta), (alguns fins hi tot anaven amb estelades al coll, ràstes o cresta) que ens van colpejar brutalment i humiliar (alguns van ser obligats a cantar "el himno nacional español" mentre els trepitjaven el cap amb la bota de punta de ferro). En cap moment la policia es va identificar.

Ens van dur emmanillats amb unes brides que tallaven la circulació de la sang, a la comissaria de Via Laietana on vam estar una hora i 50 minuts drets i de cara a la paret, o com ells deien "cara al sol"; més tard, ens varen treure les brides fent ús d'una navalla i fent comentaris com:

"ahora gritarás porque te voy a pinchar" o bé, "¿que vena te corto?". Vam ser escorcollats per últim cop en aquella comissaria.

A les 15h vàrem arribar a "la Verneda" on vam estar tots els majors en una sala d'espera durant 5 hores; allí, de tant en tant ens cridaven i ens demanaven les dades, ens van prendre declaració i ens van demanar un telèfon per avisar a familiars (aquests familiars, en teoria, eren avisats des de les 17h, tot i que als varen avisar a les 20h).

A les 20'30 ens traslladaven dins la garjola, on ens donaren un paquet de 5 galetes i un suc de taronja (va ser el primer i últim àpat del dia) ens van proporcionar una màrrega (que cal dir que hi havia vòmits i "pixum"), i això va fer que haguéssim de dormir asseguts.

L'endemà ens lleven a les 7'00, ens tornen a donar un paquet de 5 galetes i un suc i ens diuen que sortirem aviat, la qual cosa ens va alegrar molt ja que estàvem en una cel·la que feia 10 peus per 7 peus i no hi havia ni llum natural, ni artificial: l'única claror que vèiem era la poca que les reixes deixaven passar.

Més tard de les 14h ens donen un entrepà de formatge a nosaltres i als marroquins també internats, un de pernil

dolç.

Aquell segon dia a "la Verneda" vàrem rebre maltractaments psicològics de totes menes: per exemple, un policia em va presentar a dos violadors, acte seguit, es varen posar a parlar tots tres de la meua edat... (no cal que entri en detalls), vàrem ser enganyats: els nostres pares ens volien fer arribar notes de consol, menjar i medicaments, (no els vam veure ni passar), varen apallissar a un magrebí davant la nostra cel·la (era un crio, tan sols tenia 18 anys).

Naturalment aquell dia tampoc vàrem sortir d'allí, vam passar la segona nit, sopant tan sols un segon entrepà de formatge (tal com sona: pa semblant a xiclet i algun tall de formatge).

El tercer dia ens lleven a les 7'30 i ens fan recollir per anar al Jutjat de guàrdia; un cop allí em tornen a tancar (aquest cop sola) durant unes 7 hores, sense cap mena d'informació.

Quan vaig sortir d'allí dins, vaig sortir amb els càrrecs: "desordre públic" o com em van aclarir "haver agredit a un membre de la policia" (cosa que em va fer molta gràcia perquè soc de constitució "poca-cosa").

Allà fora m'esperaven els meus pares, la meua germana i membres d'Alerta

Solidària, a qui dono les gràcies de tot cor per informar, tranquil·litzar als pares de tants detinguts detingudes.

Aquesta experiència fa veure que hem retrocedit molt en el temps, ja no tenim llibertat d'expressió, som enganyats, humiliats i el pitjor, som maltractats tan físicament com psicològicament per persones que en teoria han de vigilar la ciutat dels perills que hi puguin haver.

En tot moment vam ser mal informats, des de la detenció (en teoria havíem d'estar 2 horettes i marxar cap a casa) fins que vam sortir (amb 56 llargues hores sobre espatlles).

Demano a qui hagi llegit aquestes ratlles que no es quedi amb el tòpic de: "Si l'han agafat és perquè ha fet alguna cosa" perquè tant en el meu cas com en la majoria dels altres casos, som totalment innocents dels càrrecs dels quals se'ns acusa, només vam fer acte de presència en una manifestació en la que demanem que s'aturi el feixisme.

Per acabar, demano als detinguts que no ens hem de tirar enrere, hem de seguir lluitant, som persones amb idees clares i nobles i tothom ha de saber el perquè lluitem! Ω

Ruth Gabarro

El nacionalisme d'esquerra recomana l'obra de Miquel López Crespí Saber dir les coses

CECILIA BUELE I RAMIS

Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

Reivindicar la dignitat de l'esquerra

L'escriptor Miquel López Crespí ha de publicar un recull dels articles que ha escrit en El Mundo-El Día de Baleares durant aquests darrers tres anys (El saber dir les coses. Una visió crítica del Pacte de Progrés: Els nostres reptes). Tots els partits polítics que conformen el Pacte de Progrés, els seus representants més significatius i les seves actuacions públiques més cridaneres, són al punt de mira preferent de l'autor d'aquest llibre.

La visió crítica del Pacte de Progrés que traspua l'obra de Miquel López Crespí, el fa un d'aquells ciutadans que endevinen i encerten, avui, allò que succeeix demà. Amb això, s'avança sovint als esdeveniments, preveint-los i enfrontant-si amb acurada precisió.

Analitzant en profunditat etapes i circumstàncies de temps enrera, observa les realitats polítiques actuals i intenta projectar-les en una perspectiva de futur que, lluny d'albirar-s'hi clar i diàfan, ofereix més tost aquelles ombres ennegridades que solen precedir les tempestes a les nostres illes.

Més que acontentar-se veient amb complaença la tan desitjada arribada al poder d'un govern progressista i nacionalista, per primer cop en la història illenca del nostre país, delecta veure'n perllongada l'actuació durant dècades continuades.

En els articles de Miquel López Crespí es reclama amb molta més força fer país de bon de veres

Per això mateix, no dubta a mostrar-se molt crític davant tot allò que considera mancança greu. En reclama més grans dosis de gosadia i atreviment. Hi recomana un nivell més alt de fermesa en les propostes. Hi rebutja durament les actituds que van prenent uns governants, massa sovint semblants a gent encastellada en dèries característiques del món conservador. Per això es mostra molt exigent. No vol veure'ls enlluernats davant les poltrones del poder, ni davant els sous sucosos que perceben puntualment cada mesada. Més que alimentar-se l'afany d'acumular càrrecs públics a balquena, els reclama amb molta més força fer país de bon de veres. En fa sempre una crítica amistosa, no per això manco punyent.

Els reclama "siau qui sou", nacionalistes i d'esquerres, no cansant-se mai de repetir-ho. Cadascú des del seu lloc, però sempre en bé del poble maltractat i arraconat secularment.

Tant li és fixar-ne l'atenció en les formacions polítiques que integren el Pacte de Progrés, com en les persones que hi governen, com en les actuacions dutes a efecte mitjançant la tasca de govern que han desplegat en aquests anys.

Els articles de Miquel López Crespí demanen enfortir un Pacte de Progrés que ens faci avançar en autogovern i independència, en solidaritat i lluita oberta

En fa una repassada general pel conjunt de les Illes Balears i Pitiüses. Hi destria les dones i els homes que han rebut l'encàrrec popular

d'enfortir-hi un Pacte de Progrés que les faci avançar en autogovern i independència, en solidaritat i lluita oberta, en autoreconeixença i autoafirmació.

Els reclama noves formes d'exercir la tasca de govern, com a via única per sortir del desencís i la decepció cada cop més escampats a les quatre illes.

No dissimula gens ni mica les seves preferències personals pel cabdill de l'esquerra nacionalista de Mallorca, amb qui ha compartit temps enrera moltes lluites: Mateu Morro. El veu molt ben dotat d'aquella intuïció política que esdevé més encertada. Creu que, amb el pas del temps, els fets li donen sempre la raó.

Alhora que veu el nacionalisme que representa el PSM com una de les opcions polítiques manco embrutides pel poder, s'adona d'operacions molt ben muntades per desmuntarlo d'allà on ha aconseguit situar-se a hores d'ara.

Percep en l'actuació política institucional d'Els Verds de les Illes la gran esperança de futur per a aquests pobles, amb la pràctica lluitadora més aferrissada contra la degradació dels territoris i els entorns de les Illes.

Repassant un per un tots els partits del Pacte, en constatar l'aferrissat enfrontament que produeixen les polítiques divergents de dues formacions diametralment oposades, com són Esquerra Unida i Unió Mallorquina, no dubta a traure a llum algunes de les contradiccions internes més ferotges que, al seu entendre, té

i manté la formació esquerrana.

Als problemes d'ordre intern que pateix Esquerra Unida, n'afegeix molt dures crítiques al fet de veure'l com un partit que mai no escolta, que persegueix immoralment la dissidència i que s'uneix al PSOE en actuacions poc comprensibles.

Es reivindica constantment la dignitat de l'esquerra i en reclama unes polítiques diferents a la dreta caciquil conservadora

En relació amb el Pacte de Progrés, en general, Miquel López Crespí, reivindica constantment la dignitat de l'esquerra i en reclama unes polítiques diferents a la dreta caciquil conservadora; n'exigeix una major atenció a la marginació social, a la protecció del territori, al foment de la llengua i la cultura catalana, a l'impuls de l'ensenyament.

Alhora que apunta cap a la lluita necessària contra el racisme, el sectarisme, l'acumulació de càrrecs, o l'encimentació del territori, en una crítica que, per amistosa, deixa de ser també punyent.

Amb aquesta visió crítica del Pacte de Progrés, amb tots els articles que en defensa d'una política nacionalista i d'esquerra ha publicat aquests darrers tres anys en El Mundo-El Día de Baleares, Miquel López Crespí ha sabut dir molt bé les coses pel seu nom, esmolant les arestes dels grans errors comesos i posant fites punteres als reptes del futur.Ω

Ciutat de Mallorca, 14 d'octubre de 2002

Contra les subvencions a la "Fundación Nacional Francisco Franco"

CARTA OBERTA DE L'ESCRITOR MIQUEL LÓPEZ CRESPI CONTRA EL FEIXISME ENVIADA A LA MINISTRA DE CULTURA (informa.admini@sgt.mcu.es), A LA SEU CENTRAL DEL PP A MADRID (atencio@pp.es) I AL PP DE CATALUNYA (grupppoadjunt@parlament-cat.es)

Sra. Ministra d'Educació i Cultura

Volem mostrar públicament el nostre estupor i la nostra més absoluta indignació per les subvencions que el vostre ministeri ha destinat a la Fundación Nacional Francisco Franco, unes subvencions a les quals contribuïm, a desgrat, amb els nostres impostos.

La Fundación Nacional Francisco Franco està dedicada a perpetuar i divulgar la memòria del dictador i de la dictadura franquista, que comportà una repressió ferotge, amb la supressió de les llibertats individuals i nacionals i que tingué com a conseqüència la mort i/o empresonament de milers de persones, cosa que fa d'aquest període un dels més nefastos de la història de l'Estat espanyol.

La Fundación Nacional Francisco Franco falseja i tergiversa la història i arriba a l'extrem de defensar "la legalidad y legitimidad del Alzamiento Nacional", tot aplaudint als responsables de crims contra la humanitat i la democràcia.

No volem contribuir a l'engany històric ni passar per la humiliació d'haver de rendir tribut a aquells que justifiquen una dictadura, després que molts familiars i els seus amics moríssin en un cop d'Estat sagnant, que provocà una gue-

rra civil, contra el que era el govern legítim de la República.

Considerem intolerable i vergonyós que un estat de dret subvencioni una entitat contrària als valors democràtics i que fomenta activitats que molts consideren feixistes. És un autèntic escàndol.

És per totes aquestes raons que, com a ciutadans democràtics, exigim per principis ètics i de respecte als més elementals drets humans, tan individuals com col·lectius, la retirada de les subvencions concedides pel seu ministeri a la Fundación Francisco Franco i la immediata dimissió de la ministra de cultura.Ω

Atentament,
Miquel López Crespí
DNI: 41.373.644W
Ciutat de Mallorca

Proposam:

- 1) Reenviar aquest missatge a tots els amics i coneguts.
- 2) Afegir el vostre nom i DNI i enviar-ho al Ministerio de Cultura, seu central del PP a Madrid, al PP de Catalunya i a tots els indrets que us sembli convenient per poder ampliar la nostra protesta (el correus d'aquests indrets són a l'inici de la carta).
- 3) Regam la màxima difusió d'aquest missatge.

"El pensament català rebotarà sempre malgrat els esforços dels seus il·lusos enterradors"

Francesc Pujols

L'antifeixisme a Mallorca. IX llibre.

(Les lluites dels anys setanta)

Mallorca 1976: literatura, compromís de l'escriptor i lluita cultural i antifeixista (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Qualsevol cosa servia per a barrar el pas a la normalització del català, per a provar de perjudicar autors nacionalistes i d'esquerres. En la fotografia que publicava Cort referent a l'acció de la policia contra els escriptors mallorquins es podien veure na Carme Lacort, na Joana Serra de Gayeta, en Joan Perelló, en Miquel Mas i jo mateix, ajudats per l'escultor Pere Martínez Pavia, que passava casualment per aquell indret i ens ajudà a transportar els llibrets en el forçós "acomodament" policíac. Va ser una sort que el fotògraf de la revista Cort pogués ser testimoni de l'acció repressiva en contra nostra. Sempre he pensat que van ser elements de la Brigada Político-Social (la temuda "Social" del règim, una espècie de Gestapo d'aquells temps) que eren a la vora, just en el carrer de la Soledat número 8, aferrats al Govern Civil, els que donaren avís a la Policia Municipal. Qualsevol cosa servia per a barrar el pas a la normalització del català, per a provar de perjudicar autors nacionalistes i d'esquerres.

Aleshores, "marginats" i vigilats per la policia (no fos cosa que tornàssim a posar la taula al Born) comparegué el periodista Joan Pla del diari *Baleares* i ens entrevistà.

Una entrevista ràpida, de circumstàncies, però que demostra ben clar quines eren les idees d'uns joves autors mallorquins de mitjans dels setanta. Les respostes d'en Miquel Mas, na Joana Serra de Gayeta, en Joan Perelló o les meves pròpies contestes demostren, si ho analitzam tants d'anys després dels esdeveniments que comentam, unes ganes immenses d'iniciar una nova època cultural i política, defugir el menfotisme i reaccionarisme de determinats autors del passat. Volem una literatura catalana lliure, compromesa, solidària amb el seu poble (ja es parla de "classe obrera i poble treballador"!). Unes respostes, les dels quatre, ben en la línia política dels combats per la llibertat que s'edevienien a les Illes i arreu de l'Estat espanyol en aquelles concretes coordenades històriques.

A partir de març de 1976 (el 1972 s'havia fet també a Vigo), el consellisme assembleari es consolidà i avançà. S'anava retrobant, recuperant a poc l'antiga tradició consellista del moviment obrer esborrada de la història per l'estalinisme i els partits que li eren afins (entre ells, el PCE)

En el llibre *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Junc, 2001) i més concretament en el capítol "1976: punt àlgid de la lluita popular contra la dictadura" (pàgs. 95-103) es troba prou informació referent a la situació política d'aquell moment històric. S'hi diu: "1976 és un any qualitativament revolucionari. En tots els aspectes. Burgesia i reformisme varen veure que els seus plans de conservar l'essencial del capitalisme i de la dictadura estaven en perill. La gent ja no s'escoltava els delegats elegits en les eleccions sindicals dels temps del franquisme (des d'on el PCE provava de mantenir les lluites obreres i populars en un marc acceptable per als franquistes reciclats). No. Ara, és l'assemblea, l'òrgan decisiu de la lluita. Ningú no pot fer res d'esquena d'aquest nou poder popular que es consolida amb força pertot arreu. És l'origen primigeni de les primeres Comissions Obreres, quan encara no havien estat desvirtuades pel PCE.

'Sorgeixen amb més força que mai els comitès de tipus soviètic (assemblearis), que no tenen res a veure amb les pràctiques dels antics càrrecs sindicals. Un ampli moviment s'estén arreu de l'Estat. És quan, a Mallorca, la gent de Plataformes Anticapitalistes i de l'OEC, conjuntament amb anarquistes, membres de les JOC, cristians de base, trotsquistes i militants d'altres partits revolucionaris, convoquen les primeres assemblees obreres en el ram de la fusta (Manacor), en el de la sabata (Inca, Lloseta), hosteleria i tots els sectors de producció, residència o estudi.

'A partir de març de 1976 (el 1972 s'havia fet també a Vigo), el consellisme assembleari es consolidà i avançà. S'anava retrobant, recuperant a poc l'antiga tradició consellista del moviment obrer esborrada de la història per l'estalinisme i els partits que li eren afins (entre ells, el PCE). Edició de *Materials*, Zero en la seva col·lecció "Biblioteca Promoción del Pueblo" (que distribuïa ZYX), Ruedo Ibérico, Fontamara, Júcar... ajudaven, amb els llibres que publicaven, a recuperar la memòria revolucionària dels treballadors. De l'Editorial Zero estudiàvem *Democràcia de treballadores o dictadura de partido* (1971), *Los Soviets en Rusia* (1975); d'Alexandra Kolontai *La Oposición Obrera* (Anagrama, 1975); d'Ernest Mandel *Control obrero, consejos obreros, autogestión* (Ediciones Era, 1970)... Tots els avenços que es faran en el camí d'acabar amb la dictadura terrorista del capital s'aniran concretant en assemblees, comitès de coordinació entre fàbriques, barris o centres d'ensenyament. Es quan sorgeixen les famoses coordinadores de fàbriques en lluita, coordinadores de barris, coordinadores de facultats, coordinadores de pobles... en les quals participen activament els homes i dones de l'OEC i les Plataformes Anticapitalistes".

"Un escriptor ha de ser polític sempre i per sempre si bé ja sabem que la funció de l'escriptor és la d'escriure. Però almanco, com a persona, ha de manifestar-se contínuament com a polític" (Joan Perelló)

Vet aquí algunes de les enceses respostes a Joan Pla fetes per Miquel Mas, Joan Perelló, Joana Serra de Gayeta i per qui signa aquest

1976: Joana Serra de Gayeta i Miquel Mas.

article i publicades en el diari *Baleares* el mes d'abril de 1976 coincidint amb la Festa del Llibre:

Joana Serra de Gayeta: "La lluita per la nostra llengua l'hem de fer entre tots: polítics i escriptors. Sempre he respirat el meu idioma: el català. I un aclariment: no pens que la meua llengua hagi de ser el català. El català ÉS la meua llengua".

En Pla demana a Miquel Mas el que significa per a ell ser un escriptor compromès i en Miquel li contesta: "Aquell qui escriu des d'una perspectiva coherent, des de la realitat històrica de la seva societat, la societat en què viu. Per tant és un escriptor compromès aquell que fa seu, sense oblidar les qüestions de rigor artístic, el problema del país".

Posteriorment Joan Perelló afegia la seva opinió al que ja havien dit na Joana i en Miquel i puntualitzava: "Un escriptor ha de ser polític sempre i per sempre, si bé ja sabem que la funció de l'escriptor és la d'escriure. Però almanco, com a persona, ha de manifestar-se contínuament com a polític".

Les preguntes i respostes ocuparen un parell de pàgines del diari. Ben cert que no agradaren gens ni mica ni als feixistes ni a algun "patum" estantís. La temàtica de la qual parlàvem era a mil quilòmetres del que acostumaven a declarar els Villalonga i altres capparees de la mateixa confraria.

Les qüestions més abundoses feien referència, evidentment, al necessari compromís de l'intel·lectual català amb el seu poble i la lluita antifeixista. El compromís d'aquells joves autors era total. Tots plegats no parlàvem per parlar. Tots escrivíem en català, tots érem ben a prop o militàvem en organitzacions que lluitaven contra el franquisme (d'una manera directa uns; d'una manera indirecta els altres). En Miquel actua ben al costat del carrillisme. Na Joana Serra de Gayeta ajudà les Plataformes d'Estudiants Anticapitalistes malgrat que fos de forma indirecta quan era professora a l'Escola de Magisteri. Posteriorment treballà activament en el Congrés de Cultura Catalana. En Joan Perelló entrà a militar en el PSM, va ser regidor de Ciutat i encara és a la trinxera de la lluita per la nostra reconstrucció nacional, escrivint o participant activament en nombroses activitats nacionalistes, ecologistes i d'esquerra. Qui signa aquest article tampoc no ha baixat la guàrdia en el combat contra l'imperialisme, el feixisme i en defensa de la nostra cultura.

Bona part de l'entrevista publicada al diari *Baleares* estigué dedicada a parlar de l'experiència de Portugal (que just acabava d'alliberar-se del feixisme). Posteriorment parlàrem de la guerra civil, del cop d'Estat proianqui del general Pinochet i del significat de la Unitat Popular de Salvador Allende...

Uns joves escriptors que, almanco en aquells moments i pel que fèiem i explicàvem a la premsa, no teníem res a veure amb la pansida herència de l'Escola Mallorquina o amb el compromís dretà i feixista d'un Joan Estelrich o un Llorenç Villalonga. Gabriel Alomar i Bartomeu Rosselló-Porcel (o Joan Fuster al País Valencià i Salvador Espriu al Principat) eren els nostres intel·lectuals més admirats, l'exemple que volíem imitar costàs el que costàs.

Joana Serra de Gayeta ja s'havia donat a conèixer amb el llibre de narracions *Taules de marbre* que obtingué el "Ciutat de Manacor 1974" i que va ser editat a la col·lecció de narrativa "Gavilans" de l'Editorial Turmeda

Joana Serra de Gayeta havia estat guardonada amb el "Joan Balles-

ter" juntament amb Miquel Mas Ferrà; aleshores aquell era un dels premis literaris més importants de Mallorca juntament amb el "Ciutat de Manacor", el "Ciutat de Palma", el "Llorenç Riber" i el "Born" de teatre que es donava a Ciutatella). Aquesta autora ja s'havia donat a conèixer amb el llibre de narracions *Taules de marbre* que obtingué el "Ciutat de Manacor 1974" i que va ser editat a la col·lecció de narrativa "Gavilans" de l'Editorial Turmeda. Joana Serra de Gayeta també havia obtingut el Premi Sa Pobla de Narració l'any 1972.

La GEM diu de Joana Serra de Gayeta: "Escriptora (Pollença 1950). Es llicencià (1974) en filologia romànica, en l'especialitat d'hispanica, a la Universitat Central de Barcelona. Des de 1974, és professora de l'Escola Universitària de Professorat d'Educació General Bàsica, adscrita al Departament de Filologia Espanyola i Moderna. Ha conreat la narrativa a *Taules de marbre* (1974) i *Nosaltres esperàvem Míster Marshall* (1976) i la literatura infantil a *La bruixa Lonieta* (1993). És coautora d'alguns llibres de text d'ensenyament de la llengua catalana, com *Llenguatge* (1979), *Drac* (1980), *Parla* (1989) i *Llengua* (1991). Des de 1992, és directora de publicacions de la Col·lecció Vell Mari, d'Edicions Cort".

Però la dèria literària li venia de molt lluny. L'any 1968 ja havia guanyat un accésit de poesia en un premi convocat pel Centre Parroquial de Sant Josep de Badalona, per a escriptors joves, amb *Sense to ni so*. Aquests mateix any publicava els seus primers poemes a la revista *Algebelí de Muro* (Mallorca). En el setanta-tres va quedar tercera als Premis Octubre de poesia amb *T'ho dic amb les paraules*. L'any 1975 publica poemes a *Les cinc branques: poesia femenina catalana*, editat i recopilat per Roser Matheu, amb la col·laboració d'Octavi Saltor, Antoni Sala-Cornadó i Maria Assumpció Torra i Alber.

La professora i escriptora Joana Serra de Gayeta ens donà suport en tot moment i esdevingué una columna fonamental de la batalla per la normalització del català a Magisteri i per la democratització del centre

El 19 de desembre de 1975, un mes després de la mort del vell dictador, na Joana em dedicava *Taules de marbre*. Malgrat que pugui semblar paradoxal, aleshores na Joana era la meua professora de català a Magisteri. Per aquelles circumstàncies de la lluita antifeixista, l'Organització d'Esquerra Comunista, el partit d'esquerra revolucionària on jo militava, decidí que, com a escriptor, el meu indret de militància més adequat seria l'Escola de Magisteri. Per aquest motiu em vaig matricular en el curs 1975-76 i, juntament amb els excel·lents amics i companys Gabriel Matamales, Antoni Mir (l'actual president de l'OCB), Margalida Seguí, Àngels Roig, Josefina Valentí, Salvador Rigo i tants i tants d'altres que ja no record, mitjançant l'organització de les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants actüarem a fons en la lluita per la democratització de l'ensenyament, la normalització del català, el combat antifeixista i anticapitalista, la necessària renovació dels tètrics plans d'estudis del franquisme...

La professora i escriptora Joana Serra de Gayeta, sense militar en les nostres organitzacions antifeixistes, ens donà suport en tot moment i esdevingué una columna fonamental de la batalla per la normalització del català a Magisteri i per la democratització del centre. Posteriorment, com ja he explicat una mica més amunt, participà activament en totes les activitats del Congrés de Cultura Catalana i, alhora que consolidava el seu paper d'escriptora, era també exemple de compromís de l'intel·lectual amb la seva cultura i el seu poble. Ω

Vint independentistes torturats

Enviat per Llibertat.com
Alerta Solidària ha escrit:

«20 independentistes torturats per la Guàrdia Civil en menys d'un mes» Tot just fa quinze dies que Alerta Solidària participava en una roda de premsa realitzada davant de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès per denunciar els fets ocorreguts als Monjos, arran de la combinada visita del ministre espanyol d'agricultura i l'agressió feixista a un jove algerià de Vilafranca. Llavors aprofitarem per assenyalar que la repressió, lluny de ser puntual està essent una constant en la dinàmica de guerra bruta emprada per l'Estat espanyol per minvar les forces d'aquells col·lectius que, com el moviment independentista català, es presenta com a referent creador d'alternatives al poder establert, trencant els actuals marcs imposats per la força, construint des del present el futur d'alliberament nacional i social pels Països Catalans.

Així, insistint en el missatge de trencar amb la visió puntual i localista de la repressió, que configura falses imatges d'agents sàdics protagonistes de successos irregulars ocasionals i fora de la norma, denunciàvem a Vilafranca la similitud de metodologia emprada al Penedès i a Corbera de Llobregat, tot just una setmana abans.

Només la certesa d'estar davant d'una nova onada repressiva, molt ben estructurada, ens feia sospitar el pitjor. Que a la setmana següent dels fets dels Monjos, succeís en un tercer lloc. I així ha passat. Al Tarragonès, al Baix Gaià, en la localitat de la Riera de Gaià, un concert va ser rebenat per la provocació policial, desencadenant a posteriori tot un camp de cacera per a agents antiavalots de la Guàrdia Civil que, provinents de Barcelona, feia hores que esperaven el moment d'entrar en acció. De cinc nois torturats a Corbera, dos d'ells són militants de l'Esquerra Independentista, així com també ho són els set del Penedès, i els onze del concert de la Riera de Gaià. Van 20 joves independentistes detinguts, insultats, amenaçats, humiliats, colpejats... en menys d'un mes! I tots ells en mans de la Guàrdia Civil!

Malauradament, estem convençuts de que en properes festes majors fets similars es tornaran a produir. I fins i tot prenent part el Cuerpo Nacional de Policía, si tenim en compte diverses amenaces rebudes en aquest sentit. L'Esquerra Independentista no es deixarà atemorir per tanta repressió política. Al contrari, un cop més ens serveix per agafar forces per a seguir endavant amb el nostre projecte.

Des d'Alerta Solidària, denunciem una vegada més, que els veritables culpables de tant sadisme no són els agents

que s'emparen en les seves porres, pistoles, plaques i uniformes per colpejar el cos i la ment del jove independentista, sinó que cal assenyalar aquells qui des del poder del rang superior ordena aquest tipus d'accions i les coordina per tal d'anul·lar, no només la persona detinguda sinó també tot el seu entorn, de col·lectiu polític i familiar. És més que evident que operatius d'aquest tipus només responen a la necessitat de desactivar per qualsevol mitjà necessari tot tipus d'iniciativa popular destinada a autoorganitzar-se per tal de respondre a aquelles problemàtiques que l'estat no vol resoldre. No queda més remei que, conscients de la tossuderia del Poble català a negar-se a desaparèixer i a resistir com ho ha fet durant segles, exigim la retirada de TOTS els cossos repressius de l'Estat, incloent-hi els Mossos d'Esquadra, fidels cadells de la Guàrdia Civil com vam poder veure a els Monjos. Només desapareixent de la nostra terra aquests cossos militars acabarem amb la brutalitat policial destinada a arrencar del nostre jovent el millor que tenim com a poble, la fermesa en la justícia i en la lluita.

Ni a Corbera, ni a Vilafranca, ni a la Riera de Gaià
PROU TORTURES! FORA LES FORCES D'OCUPACIÓ!!

ALERTA SOLIDÀRIA
Països Catalans, a 6 d'agost de 2002

Els deu manaments de Greenpeace

Alguns mitjans de comunicació s'han fet ressò d'una manera més o menys alegre sobre la publicació d'un decàleg per mantenir relacions sexuals d'una manera ecològica. Aquest decàleg fet per Greenpeace inclou alguns consells per estalviar energia o evitar consumir determinats productes no naturals.

Greenpeace, d'una manera banal, s'apunta a la proliferació d'un missatge de practica sexual basat en la quantitat i no en la qualitat, tot contradint un dels principis més bàsics de l'ecologia humana i natural.

Curiosament, d'una manera totalment contradictòria, s'omet deliberadament l'opció d'alguns grups ecologistes alemanys i nord-americans, que des de fa un temps, han apostat explícitament pels mètodes naturals de control de fertilitat com la millor manera per viure una vida sexual totalment normal i plena, però en total harmonia amb els processos naturals.

Els mètodes naturals de control de fertilitat, com la mateixa paraula indica, són estrictament naturals, i es basen en el coneixement intern de l'harmonia biològica humana de la dona. Són mètodes sense cost i d'una gran simplicitat, però que exigeixen una certa voluntat per conèixer les qualitats corporals del sexe femení d'una manera integral. En concret, la seva biologia reproductora, fet que suposa un repte ampli i profund, ja que en ell s'hi combinen bona part dels ressorts psicològics de la feminitat.

Els mètodes naturals de control de la fertilitat no són anticonceptius ni molt menys abortius, i el que és més important, no deixen cap mena d'efecte secundari com el que s'han atribuït a determinades píndoles o altres fàrmacs sintetitzats artificialment.

Tanmateix, la realitat indica que molt poca gent els aplica. D'una banda, com ja s'ha apuntat, aquests mètodes requereixen d'un cert entrenament femení a fi de conèixer perfectament la seva pròpia biologia, i de l'altre, no cal dir-ho, necessita comptar amb la complicitat de la parella sexual, la qual òbviament s'ha d'adaptar al ritme de disponibilitat de les etapes no fèrtils per poder mantenir relacions sexuals completes.

Avui, arreu dels Països Catalans, són comptats els Centres de Planificació Familiar que tenen monitors preparats per impartir classes sobre aquesta mena de mètodes totalment ecològics. Ben al contrari, en la majoria de les ocasions, com a màxim, es compta amb algunes làmines a color que expliquen l'ús del preservatiu, com la millor fórmula per evitar un embaràs. Curiosament per aquesta via, com ha informat recentment la Conselleria de Sanitat del Principat les 2/3 parts dels embarassos entre adolescents acaba en avortament. I com també han explicat, això és així perquè el coneixement de la biologia sexual o sistema reproductor (que no de la pràctica sexual) que les persones joves en tenen és quasi nul·la. S'ha de dir al respecte que la indústria del preservatiu és milionària mentre que els mètodes naturals de control de

fertilitat, valent-se sols de l'ecologia humana, són totalment gratuïts i senzills.

Els mètodes naturals de control de la fertilitat es basen en

saber els dies fèrtils òptims per l'embaràs en tot el cicle menstrual de la dona. D'aquesta manera i per exclusió, simplificant molt, hom obté la visió dels dies del cicle femení en que les relacions sexuals no suposen concebre una nova persona. Aquest plantejament és molt antic, i d'una manera intuïtiva, des de l'Antiguitat ha donat els seus resultats. No obstant, en la mesura que suposa una presa de consciència sobre la vida, des d'una òptica moral algunes opcions religioses l'han fet seva. Especialment, l'Església catòlica.

Tanmateix, i fruit d'una breu enquesta, tot i que l'Església catòlica defensa les excel·lències dels mètodes naturals des d'una perspectiva moral, sense distingir-ne les seves qualitats ecològiques i harmòniques, molt poques parròquies de l'Arquebisbat de Barcelona imparteixen una formació específica sobre biologia sexual femenina i el corresponent comportament sexual masculí. És un exponent de la confusió regnant, però que no disculpa a Greenpeace, que no fa sinó augmentar el desencís d'alguns cristians catòlics que moralment haurien de reprovar l'ús del preservatiu o d'altres mètodes anticonceptius o fins i tot abortius, però que no tenen cap altra alternativa donat el seu total desconeixement dels aspectes biològics del sistema reproductor humà.

També cal tenir present que els mètodes naturals suposen implantar una pràctica sexual molt conscient basada en un dià-

leg sincer dins la parella. Aquest requisit dificulta el seu ús en les relacions sexuals esporàdiques o fora d'una mínima estabilitat. I és que si s'apliquessin criteris estrictament ecològics com són els mètodes naturals, l'acte sexual sols tindria sentit dins un cert clima familiar. Vist així, fer l'amor d'una manera honesta i severa, seria útil per un moment d'aquella història humana en que l'afecte també ha de ser en forma corporal.

Internet ofereix moltes informacions sobre el sistema PFN o de planificació familiar natural, amb tot de detalls i quadres, no obstant el dubte està en la seva aplicació fora de l'entorn familiar, o més enllà del matrimoni o la parella estable. Potser serà que la natura no podia preveure la pràctica del sexe sense amor. Els joves i adults que no aposten per una vida estable en comú sinònim d'una mínima estimació, difícilment podran optar a disposar dels mètodes naturals de control de fertilitat a l'hora de mantenir relacions sexuals.

En qualsevol cas Greenpeace ha decepcionat amb aquests nous deu manaments. Ha caigut en una sonora contradicció que no fa sinó despertar sospites sobre l'objectiu de les seves campanyes, més enllà de la seva sempre volguda popularitat. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

Judici al tribunal internacional de l'Haia. Milosevic imputa a França la massacre de Srebrenica.

L'exlíder iugoslau diu que l'espionatge francès va orquestrar el genocidi a Bòsnia.

Del *Periodico de Catalunya*

L'expresident iugoslau Slobodan Milosevic va responsabilitzar ahir els serveis secrets francesos de la massacre que va tenir lloc a Srebrenica, en què 7.000 musulmans bosnians van ser assassinats arran de la caiguda de l'enclavament en mans sèrbies, l'any 1995.

«Preguntin al president francès, Jacques Chirac, sobre Srebrenica», va dir Milosevic davant el Tribunal Penal Internacional per a l'antiga Iugoslàvia (TPI), que el jutja per genocidi. L'expresident va al·legar que «una unitat de mercenaris i els dirigents musulmans del Govern de Bòsnia» van orquestrar la massacre per imputar-la als sèrbis i provocar la intervenció de l'OTAN.

Milosevic va dir que «ells van acordar que passés aquest crim; ens van posar d'acord per abandonar Srebrenica i cometre aquest crim». Segons el dictador, els suposats mercenaris estaven integrats a l'Exèrcit dels sèrbis de Bòsnia, però responien a les ordres dels serveis

secrets francesos.

L'expresident iugoslau va fer aquesta al·legació en el seu discurs preliminar davant els jutges, moment abans que comencessin a comparèixer els testimonis de l'acusació que declararan en relació amb els crims que se li imputen durant les guerres de Croàcia i Bòsnia.

La condemna de Krstic. El TPI ja va emetre l'any passat una condemna per genocidi contra el general Radislav Krstic. Milosevic va afirmar ahir que ni Krstic; ni el líder dels sèrbis de Bòsnia durant la guerra, Radovan Karadzic; ni l'antic cap de les milícies serbobosnians, Ratko Mladic, sabien res de Srebrenica. Karadzic i Mladic també estan processats pel TPI, però han fugit.

L'expresident iugoslau va dir que ell mateix va ser informat de la massacre pel llavors mediador de la Unió Europea, Carl Bildt. «Karadzic em va jurar personalment que no sabia res de l'assumpte», va insistir. Ω

La literatura catalana contemporània

La novel·la, de Miquel López Crespí: un retrat de l'actual món literari mallorquí (1)

PERE ROSSELLÓ BOVER

Catedràtic i professor titular de literatura catalana de la Universitat de les Illes Balears (UIB)

[...] El protagonista de La novel·la és la víctima d'una societat en què la cultura no interessa en absolut i envers la qual el poder, sobretot si conté un missatge subversiu, mostra reticències i suspicàcies. [...] És el refús a la cultura característic de la societat que l'expansió del turisme a generat, en la qual "Tot el que es pot aconseguir amb diners, és a l'abast de l'habitant de la nostra illa", però on es fa difícil veure que "algun dels nombrosos nous-rius que proliferen com a bolets entri a una llibreria a comprar les obres completes de Ramon Llull o una novel·la de Jaume Vidal Alcover..." (p. 44). Aquest menyspreu encara augmenta quan es tracta d'un escriptor professional -és a dir, que viu exclusivament del que escriu-, amb un passat polític compromès amb la lluita antifranquista i que, a diferència de tants d'altres, ha servat la independència, sense renunciar als seus ideals nacionalistes, socialistes i ecologistes. Per altra banda, la competitivitat que el consumisme actual ha generat obliga els autors a una producció que, paradoxalment, els lectors no poden assumir: "Dins el món literari no hi ha misericòrdia davant qui queda endarrerit. El públic s'oblida de qui no obté un premi cada mig any, qui no edita -almenys!- una novel·la anual. Per a un autor que no publiqui amb certa regularitat, no hi ha pietat ni misericòrdia" (p. 110). D'aquesta manera, La novel·la és un document punyent de la situació dels professionals de les lletres que ens recorda algunes obres de Joan Puig i Ferrer, com Servitud (1926) o Vida interior d'un escriptor (1928), també molt properes a l'autobiografia, en què ja es denunciava la marginació dels intel·lectuals compromesos, que havien estat fidels als seus ideals. [...]

Però, sens dubte, el que més atreu l'atenció de La novel·la és l'extensa galeria de personatges que hi són retratats. Pensam que López Crespí no s'ha hagut d'esforçar gaire per elaborar-los i li ha bastat basar-se en persones ben conegudes per tots, tot canviant-los el nom i els llinatges (i, en alguns casos, només els cognoms). De fet, La novel·la pot ser llegida com una obra en clau -tot i que, també, alguns personatges siguin més tost figures genèriques- i molts lectors, just que coneguin un poc els ambients culturals illencs, podran identificar fàcilment els éssers reals que s'amaguen -és un dir- rere els noms de ficció. (Nosaltres renunciem a fer-ho, perquè no volem robar aquesta

emoció al lector). Però això no significa que l'escriptor de sa Pobla no hagi accentuat una mica les tintes per tal de posar un poc de sal al seu cuinat i fer més mengívol el llibre. El director de la Casa de Cultura, amb un passat esquerrà no gaire convincent, convertit ara en una peó clau de l'establishment; l'escriptor afeccionat al whisky, que empra la literatura per aconseguir relacions sexuals amb qui sigui, i accepta una subvenció per escriure la biografia exculpatòria d'un escriptor feixista; l'editor gasiu, que escatima exemplars i drets d'autor i concep el seu treball com un negoci qualsevol; l'autor famós, que redacta els dis-

creació; etc. Tots ells són figures arquetípiques i amb un cert grau d'exageració, encara que la majoria podria dur noms reals.

Amb La novel·la Miquel López Crespí ha elaborat un llibre que es llegeix amb molta facilitat, encara que hi hagi una excessiva insistència en algunes idees. Tanmateix, el que compta és el retrat d'un món dominat per les petites misèries, per les enveges i per rivalitats entre els companys, en què es combinen factors tan diversos com la procedència social, la dedicació professional o els orígens ideològics de cadascú. En aquest context, el que menys interessa és, precisament, la qualitat de l'obra; s'oblida ràpidament els grans autors desapareguts (Josep M. Llompart, Jaume Vidal Alcover, Miquel Àngel Riera, etc.) i els companys de ploma -convertits en els pitjors botxins dels escriptors- només cerquen barrar-se el pas mútuament. [...] És evident que López Crespí, des del moment que ha triat un gènere com la novel·la, no ha pretès fer una anàlisi objectiva dels nostres cercles culturals. De fet el happy end del darrer capítol sorprèn després de tanta negativitat acumulada durant les cent vint pàgines del llibre i ens pot fer creure que, efectivament, el narrador-protagonista tenia una visió deformada de la realitat. Estaríem temptats de pensar-ho així si no fos perquè les desavinences públiques dels escriptors mallorquins durant aquests darrers anys i algun episodi de la novel·la basat en fets reals, com el dinar dels escriptors del Club amb el Conseller de Cultura -una anècdota en què, per cert, López Crespí deixa de contar com un notable novel·lista, periodista i expallaso va compixar, en sentit literal, la Universitat

de les Illes Balears- ens indiquen que potser el novel·lista de sa Pobla no està gaire equivocada amb les seves obsessions i que sí es pot parlar, com ell fa, de "canibalisme" literari. Tal volta els lectors del futur creuran que aquest llibre és fruit de la pura imaginació, però és ben segur que els d'avui el podem considerar un document fidedigne de la patètica situació actual de la nostra cultura. Ω

(1) Article publicat al número 135 (setembre 2002) de la revista de l'Obra Cultural Balear (OCB) (pàgs. 18 i 19).

(2) Miquel López Crespí: La novel·la (Eivissa, Res Publica Edicions, 2002).

Presentació de «La novel·la». D'esquerra a dreta: Llorenç Capellà, Miquel Lopez Crespí, Joan Cerdà, Rosa Maria Colom, Victor Gayà i Miquel Julià.

cursos del rei; el dramaturg oblidat, que es rebel·la orinant davant l'ajuntament del seu poble el dia que aconseguix un premi important a Barcelona; el pintor compromès i conscient, que des de fa dècades no ha fet no una exposició i inverteix el seu talent tudat mirant el panorama d'aquest món cultural; el professor universitari que, en un moment determinat, cau en desgràcia a causa dels tripijocs del poder acadèmic; el rector megalòman i degenerat; els membres del Club Literari, una societat que hauria de defensar els drets dels seus associats i, per tal d'evitar la competència dels escriptors menys ben situats, impedeixen que el Conseller de Cultura doni subvencions a la

"¿Como se llama Vd.? -Antoni Gaudí.
¿Que edad tiene? -Setenta-un anys.
¿Que profesión? -Arquitecte.
Pues su profesión le obliga a Vd. a hablar en castellano.
-La profesión d'arquitecte m'obliga a pagar contribució i ja la pago, però no a deixar de parlar la meua llengua.
¿Cómo se llamaba su padre? -Francesc Gaudí
¿Que es esto de Francesc? Si Vd. no fuese viejo, le rompería la cara, E; sin vergüenza, cochino!
-Jo a vosté no l'insulto i vosté a mi sí. Jo parlo la meua llengua [...]"
(El gran arquitecte Antoni Gaudí detenedor i maltratado por la policia española por hablar catalán en su propia tierra, 1924).
"El odio apasionado puede dar significado y meta a una vida vacía" (Eric Hoffer).
"Transformaremos Madrid en un vergel, Bilbao en una gran fábrica y Barcelona en un inmenso solar" (General Queipo de Llano. Emisión radiofónica, 1936).
"Antes que el Estatuto la guerra civil". (Titular de "El Imparcial" 1932).
"¿Perros catalanes! ¡No sois dignos del sol que os alumbrá!" (Gobernador militar

LA BARBARIE

Aymat, 1939).

"Ninguno de los detenidos olvidará nunca el paso por comisaria. Entre insultos y amenazas constantes sufríeron un tracto degradante e incluso torturas. Sólo llegar a Torredembarra, con las manos atadas con cuerdas, les obligaron a arrodillarse cara a la pared durante más de dos horas, algunos incluso tres, al grito de "¡Al suelo como perros!". La lengua catalana fué denegada incluso para hablar entre los detenidos a gritos de "¡En cristiano!", "¡En español, polaco!" o incluso "etarras" y "perros catalanes"..." A estos perros catalanes ni agua!", decían. En algunos casos, al ir al lavabo, comprobaban desesperados que del grifo no salía ni una gota. Uno de ellos necesitó asistencia médica dos veces ya que empezaba a sufrir taquicardias..." (Detención arbitraria de jóvenes catalanes el 28-7-2002).

"Lo más importante de todo es que Cataluña haya sido conquistada por la fuerza de las armas. Con este simple hecho, quizá para

siempre haya desaparecido el problema del separatismo catalán. (...) Este separatismo catalán no es ahora la primera vez que se ha planteado de manera violenta.

(...) Y nunca la respuesta a estos levantamientos de Cataluña fue tan contundente como ahora lo ha sido" (Diario nazi, «Rostocker Anzeiger», 1939).

"No hay problema judío, sino de la naturaleza humana. Un gobierno tiene que unir las pasiones de los gobernados y, como que las pasiones humanas más fuertes son más de odio que de amor, el Gobierno tiene que seguir la malicia de los gobernados y darles la razón. Vale más que odien y maten al judío que se subleven contra la autoridad" (De una película sobre los pogroms judíos a Rusia).

"No había lo suficientes judíos en España como para que su persecución interesara la Falange en la medida que sí le interesaba la persecución de los catalanes, de los vascos y de otras minorías regionales". "El antise-

mitismo ocasional del régimen de Franco...no constituyó nunca una base doctrinal, como sí, en cambio, lo fueron el anticatalanismo, el antivasquismo y el antigalleguismo". (Herbert R. Southworth, al hablar del antisemitismo del fascismo español de pogue-rra).

"Catalán, judío y renegado, / pagarás los daños que has causado / Arriba escuadras, a vencer, / Que en España empieza a amanecer." (Versión del "Cara al Sol" falangista cantada durante la Batalla del Ebro, 1938). Ω

QUÉ PIENSAN LOS ESPAÑOLISTAS (NACIONALISTAS ESPAÑOLES)?

1755 "Nos complacemos mucho en que (conforme al Capítulo Provincial) todos nuestros religiosos entre sí hablen en castellano y a todos mandamos hablen entre sí y con los demás, o en latín o en castellano, so pena de pan y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversación tirada en catalán". Article 10 del Decreto de Visita del provincial dels Escolapis, pare Jorge Caputi de Mataró.

1901 "Confiar los intereses de la Iglesia en Cataluña y la dirección de las conciencias cristianas, como así mismo la propagación y conservación de la fe católica, a obispos y sacerdotes de otras provincias españolas". José Martos. Gobernador Civil de Lleida.

1906 "Hay que castellanizar a Cataluña... Hay que pensar en español, hablar en español y conducirse como español, y esto de grado o por fuerza. El soldado y el marinero catalán deben ir a servir a otras regiones de España para frecuentar otro trato y adquirir otros hábitos y costumbres... El día 1º de febrero no debe haber un solo soldado en la región catalana siendo substituidos por los de las demás provincias españolas, llevando allí la mayor guarnición posible y manteniendo el estado de guerra". "Ejército y Armada" 1906.

1907 "El problema catalán no se resuelve, pues, por la libertad, sino con la restricción; no con paliativos y pactos, sino por el hierro y por el fuego". "La Correspondencia Militar". Madrid. 13 de diciembre de 1907.

1924 "Habiendo llegado a este Gobierno Civil, en forma que no deja lugar a dudas, que determinados elementos han convertido la sardana "La Santa Espina" en himno representativo de odiosas ideas y criminales aspiraciones, escuchando su música con el respeto y reverencia que se tributan a los himnos nacionales, he acordado prohibir que se toque y cante la mencionada sardana en la vía pública, salas de espectáculos y sociedades y en las romerías o reuniones campestres, previniendo a los infractores de esta orden que procederé a su castigo con todo rigor". Circular del Gobernador Civil de Barcelona general Losada. 1924.

1931 "Si una mayoría de catalanes se empeñan en perturbar la ruta hispánica, habrá que plantearse la posibilidad de convertir esa tierra en colonia y trasladar allí los ejércitos del norte de África. Todo menos..., lo otro". Ramiro Ledesma Ramos. La Conquista del Estado. 1932 "Antes que el Estatuto la guerra civil". Titular de "El Imparcial" 1932.

1934 "Castilla siente de cerca el placer anticipado de su próxima revancha. Vemos en peligro cierto nuestro pueblo, nuestra alma, nuestro país. Ya es imposible prolongar el letargo. Castilla se levantará y con ella toda España; porque España quiere vivir sabrá demostrar en momentos definitivos que toda ella es Castellana". Onésimo Redondo.

1934 "Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos." Manuel Azaña. Memorias. Presidente de la República Española.

1936 "Transformaremos Madrid en un vergel, Bilbao en una gran fábrica y Barcelona en un inmenso solar". General Queipo de Llano. Emisión radiofónica.

1938 "Pero una advertencia. Ya se acabó esta conducta, se acabó la traición, porque nosotros preferiríamos ver a estas

tierras pulverizadas

antes que verlas otra vez en contra de los sagrados destinos de España". Discurso del Jefe del Servicio Nacional de Propaganda de FET y de las JONS, José Antonio Giménez Arnau. Saragossa, 21 abril de 1938.

"El decreto de Franco aboliendo la autonomía de Cataluña tenía apasionados suscriptores ante los republicanos." Juan Negrín. Cap de govern de la República espanyola i president a l'exili. Segons cita Julián Zugazogoitia a les seves memòries.

"No estoy haciendo la guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona un separatismo estúpido y pueblerino (...) No hay más que una nación: ¡España! (...) Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones que de ningún modo admito, cedería el paso a Franco sin otra condición que la que se desprendiese de alemanes e italianos" Juan Negrín. Jefe de gobierno de la República española y presidente en el exilio. Segons cita Julián Zugazogoitia en sus memorias.

1938 "Catalán, judío y renegado, pagarás los daños que has causado. Arriba escuadras, a vencer. Que en España empieza a amanecer."

Versión del Cara al Sol cantada durante la Batalla del Ebro. 1938.

1939: "Yo lo llevaba fijo en mi mente el día 26 cuando con las tropas de Juan Bautista me metía en el Tibidabo, en Pedralbes. No quería hacerme ilusiones. Están vencidos y soportarán, porque son gente despierta, su derrota y nuestro triunfo; pero...¿convencidos?...ah! eso ya es más difícil. Quizás imposible. Barcelona seguirá siendo el garbanzo negro de la olla nacional. Por lo menos durante un par de generaciones. Al enjuiciar así el problema catalán del presente y el porvenir, no era ciertamente de los más pesimistas. Yo he oído a más de una persona de claro

juicio y temple sereno propugnar la conveniencia de un castigo bíblico (Sodoma, Gomorra) para purificar la ciudad roja, la sede del anarquismo y separatismo, y como único remedio para extirpar esos dos cánceres, señalar el termocauterio destructor implacable". El Tebib Arrumi, pseudónimo del abuelo de José María Aznar, actual presidente del Gobierno español, alHeraldo de Aragón. 4 de febrero de 1939.

1959 "Todos los catalanes son una mierda". Declaraciones fetes el día 21 de juny de 1959 per Luis de Galinsoga, direc-

tor franquista i racista de La Vanguardia.

1967 "Me gusta Cataluña a pesar de los catalanes". Declaraciones de Santiago Bernabeu, presidente del Real Madrid Club de Fútbol.

1981 "La mayoría de los emigrantes castellano-leoneses no son felices en Cataluña". J. Martínez Carrión. El Diario de León. 26 de maig de 1981.

1984 "Los catalanes sólo son importantes cuando escriben en castellano". Declaraciones del senador José Prat, a Francesc Ferrer i Gironès.

1984 "El terrorismo en el País Vasco es una cuestión de orden público, pero el verdadero peligro es el hecho diferencial catalán". Felipe González. Declaraciones fetes al seminari sobre la transició celebrat a Toledo el mes de maig de 1984. Ω

Bibliografía:

El Llibre Negre de Catalunya. Josep M. Ainaud de Lasarte.

Catalunya sota el règim franquista. Josep Benet.

Els anys del franquisme. Josep M. Ainaud de Lasarte.

La persecució de la llengua catalana. Francesc Ferrer i Gironès.

L'anticatalanisme del diari ABC. Jaume Medina.

Cronologia de la repressió de la llengua i la cultura catalana. Josep M. Solé i Sabaté i Joan Villarroja.

Cornuts i pagar el beure. Josep Huguet.

Catalonofòbia. El pensament anticatalà a través de la història. Francesc Ferrer i Gironès.

L'exèrcit de reserva laboral

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

L'anunci - per part de la multinacional Volkswagen - de traslladar una part de la producció de l'empresa SEAT a Eslovàquia (amb l'excusa de mal pagador que a casa nostra el treballadors no accepten la flexibilitat) és una actitud fatxenda i sense escrúpols d'aquest neoliberalisme tan salvatge que ens governa.

Tot aquest episodi tan injust i tan cín-

és la constatació que el capitalisme actual es troba en una de les seves fases de més dretanització i esquizofrènia. Encara que el pitjor de tot és la impotència que demostra el poder polític actual (tan si és d'esquerres com de dretes), enfront d'aquesta nova dictadura economicista mundialitzadora.

De fet, el que pretén SEAT - i moltes altres empreses tan multinacionals com

firmes del país - és fer efectiu el principi de «l'exèrcit de reserva laboral» que representa en aquests moments l'antiga Europa de l'est Excomunista. Realment serà una desgràcia molt gran, tan per Catalunya com per tota Europa, que aquests 10 països que entraran a la Unió Europea el 2004 es converteixin en la pedrera de la mà d'obra barata, de la delinqüència i la prostitució i, alhora, esdevinguin el cavall de troia de Washington per destruir definitivament el model social europeu. És a dir, que es passi d'un estat del benestar, més o menys just i equilibrador, a la societat del malestar, on la injustícia, la pobresa material, la misèria moral, el racisme i la xenofòbia siguin el pa nostre de cada dia. Ω

Sa Capoladora

ELS VERDS vs. IU/EU

Si hem de creure els nostres coneguts militants ("socis", perdó!) verds, en relació a la possibilitat de reeditar a Mallorca el pacte preelectoral amb Izquierda/Esquerra Unida, la cosa té un futur negríssim, ja que contenen que el "jefe" Buades ha considerat que no és políticament convenient per al seu propi futur polític, sobretot després de comprovar que és molt més rendible estar a l'oposició i fer la punyeta a qui sigui que comandi allà on sigui.

En el congrés ("assemblea", perdó!) d'Els Verds hem vist com bona part dels convidats en concepte de simpatitzants (la majoria assalariats del partit des del seu accés al Govern) eren obertament contraris a renovar el pacte amb IU/EU (per "comunistes") i partidaris de presentar-se en solitari, sobretot després d'analitzar que Margalida Rosselló prefereix seguir de Consellera del Govern a fer de diputada i que els números dos i tres de la llista electoral serien en mans dels comunistes.

LLEI DE PARTITS

A favor de la restricció de les llibertats polítiques, els espanyols més espanyolistes.

En contra de les prohibicions inútils, els súbdits del regne d'Espanya de fidelitat nacional no espanyola ni espanyolista.

S'abstenen els esquizofrèncics, aquells que no acaben de determinar si volen un poble lliure entre els altres pobles lliures o bé volen treballar per oferir noves glòries a Espanya.

Al cap i a la fi, es tracta d'un plantejament electoralista iniciat pel PP i que el PSOE ha seguit ulls clucs per no perdre la batalla pel control del vesant polític de l'ultranacionalisme espanyol.

Quan Batasuna estava perdent suport social en favor dels partits que pretenen l'autodeterminació per la via electoral democràtica, cosa que s'hauria d'haver valorat molt positivament i esperar que la propera convocatòria encara els allunyàs més de la voluntat popular, el PP i el PSOE han introduït novament l'element de conflictivitat que tant necessiten per poder mantenir viu el discurs antiquat però encara productiu de "España una y no cincuenta y una".

També s'ha de tenir en compte que els ultranacionalistes espanyols saben fer números i hauran pogut pensar que l'eliminació de Batasuna del marc electoral els deixa en una millor posició per intentar derrotar la coalició basca PNB-EA.

Si no es pot guanyar per les bones... es pot mirar de fer-ho canviant les regles del joc, tot i que el PP i el PSOE corren el risc de ser vistos com a tramposos recalitrants i provocar que els seus opositors obtenguin ara una majoria absoluta d'escons al Parlament basc, cosa que els hauria de dur a fer una passa més i il·legalitzar el vot de la majoria de la població d'Euskadi. Llavors el tema ja seria cosa de la Unió Europea i de l'ONU.

RETEVISION, SIEMENS, ERESMAS (webmail)...

Cada cop hi ha més empreses de caràcter internacional que presenten els seus productes en català, de manera que ja sabem a qui hem de comprar preferentment si volem ser solidaris amb nosaltres mateixos i amb el nostre poble.

Això sí, com era d'esperar, les empreses de filiació patriòtica espanyola segueixen ignorant el català de totes totes. S'ho haurien de fer mirar.

D'altra banda, qui més qui manco sap perfectament que l'etiquetatge en català també és part d'una marca de qualitat.

PSM vs. UM - ERC

Els socis de Convergència aportaren a CiU els vots que ja havíem anunciat que serien de suport als partits popular i liberal europeus, uns vots per a un dels seus europarlamentaris que no acceptaria que el futur de Gibraltar es pogués decidir democràticament en referèndum, ja que "Gibraltar és Espanya", i punt!

Ara que es torna a remoure el caliu electoral, sembla que el PSM ha demanat a ERC que no es presentin a les eleccions a l'Ajuntament de Palma almenys, però amb tanta desinformació i mala intenció que ens deixa bocabadats: s'han adreçat a Barcelona per demanar una cosa que correspon decidir a la Federació d'Esquerra Republicana de Mallorca, de manera que hauran de canviar l'estratègia del conflicte per la del consens si volen millorar el resultat de les seves actuacions.

D'altra banda, també podria haver-hi hagut converses entre UM i ERC per tornar a proposar al PSM de liderar una llista conjunta al congrés espanyol i així poder aspirar a obtenir per primera vegada un diputat autocentrat, és a dir d'obediència no espanyolista.

PP

En el seu darrer congrés i en el debat sobre l'estat de l'autonomia ha tornat a manifestar implícitament la seva voluntat de perdre les properes eleccions autonòmiques: amb uns resultats que no els duguessin directament al poder podrien liquidar políticament en Matas i jugar les cartes guanyadores de Rotger-Font-Cirer per superar definitivament una "travessia del desert" que podria ésser molt llarga si no s'espavilen.

MAS vs. IBARRETXE

El polític convergent queda a la sola de la sabata del President dels bascos, ja que la seva proposta per a un nou Estatut no deixa de ser una temptativa descafeïnada, servil i sense credibilitat tenint en compte que prové del líder d'un partit que fa més de vint anys que sempre que hi ha eleccions surt amb la mateixa cançoneta. Ω

POLÍTIQS DE LES ESPANYES

JOSEP SERRA

N'ibarretxe, un polític hàbil i amb visió de futur, molt menys nacionalista que Aznar o Rodríguez Zapatero -i també molt menys regionalista que Pujol, Mas, Major o Sampol-, ha posat en escena la seva estratègia política, que ell mateix va definir, en el cas del País Basc, com un combat de boxa entre contrincants desiguals: Euskadi, pes ploma, lluitant contra pesos pesants com Espanya i França, un combat que tendria vencedor clar si fos celebrat a KO en el primer round, però que no té resultat previsible si es deixa que puguin transcórrer els 15 assalts reglamentaris, ja que el petit i lleuger té almenys la possibilitat de dedicar-se a marejar el gran i gras i a avorrir-lo fent voltes i més voltes sense cercar el cos a cos que li resultaria letal a la primera bufetada rebuda, de manera que el forçut poc a poc comença a perdre els nervis i arriba a cometre tot un seguit d'errors que a la llarga fan que els seus propis seguidors l'escriassin i l'empenyin a baixar del ring i abandonar el combat en què feia (feien) el major dels ridículs.

N'ibarretxe té com a objectiu final aconseguir situar el terreny de disputa en el País Basc, de manera que el tema arribi a estar políticament fora del poder de decisió dels ciutadans de la resta de l'Estat, però també sap que el rígid constitucionalisme que practiquen els polítics del PP i del PSOE, en una aliança marcada per l'ultranacionalisme espanyolista (és el mateix lema de "Una, ¿Grande?, ¿Libre?") del franquisme, no permet a curt termini la solució realment democràtica consistent a celebrar un referèndum d'autodeterminació en situació de pau i vigilat per l'ONU.

Arribats aquí, pareix que ja som en un carreró sense sortida, on només és possible el manteniment de l'actual marc subsidiari dels estatuts d'autonomia emanats de la constitució espanyola, però és precisament aquí on apareix la intel·ligència d'Ibarretxe i es veu la inoperància i l'esperit servil dels polítics regionalistes que es neguen a acceptar l'evidència que qualsevol sortida que passi per l'actual marc constitucional del regne d'Espanya no és un bon projecte de futur; recordem, per exemple, que el Senat pot aprovar la suspensió temporal d'un Estatut territorial, tot i que l'Estat autònom sigui un imperatiu constitucional, o bé que el govern de Madrid pot recuperar les competències que la constitució espanyola atribueix a l'Estat i que han estat "cedides" per aquest a les comunitats autònomes.

I els resultats ja s'han anat produint, i els súbdits involuntaris del regne d'Espanya ja comencem a destriar els símptomes de nerviosisme que sempre acaben per trair qui té la força però no la pot utilitzar com voldria (no tothom pot fer sempre allò que li vendria en gana, com bé sabem).

De fet, una situació política estable, dominada pel racionalisme i la sang freda, no hauria comportat la intervenció armada espanyola contra l'illa de la Cabrera marroquina, ni hauria suposat el desplegament de la bandera espanyola monumental a Madrid, ni... Totes aquestes petites coses, minúscules, gairebé folklòriques i intrascendents responen a situacions d'incertesa, de dubte, que solen configurar la fase més problemàtica i perillosa del procés de conflictivitat, sobretot perquè no se sap ben bé quina força té l'adversari i resulta difícil determinar la seva reacció; és el terreny dels sentiments i de la fe posats per davant de la raó: acorralau un ca o un moix i si dubta de les vostres intencions és molt probable que intenti mossegat-vos o unglejar-vos (la nostra condició animal no ens allunya massa d'aquesta actitud en el mateix context).

Quina és, però, la novetat del pla sobiranista d'Ibarretxe? La resposta, pot semblar una broma de mal gust, però realment no presenta cap novetat; de fet, accepta el referent d'Espanya sempre que s'acceptin les necessitats de gestió i de representació del País Basc, cosa que vol dir més poder d'autogovern en mans del poble basc i establir els mecanismes de cooperació en política estatal (aeroports, autopistes, trens...) i internacional (participació en els fòrums de la Unió Europea, l'ONU, el FMI...).

Idò bé, aquí és on radica especialment la seva habilitat, ja que els espanyols tenen molt fàcil l'oposició permanent a un pla que suposi la fragmentació de l'Estat per la via dels projectes d'independència nacional absoluta, però aviat començaran a sorgir problemes en el si del bloc nacionalista espanyol (PP i PSOE), ja que, al marge dels mitjans de comunicació espanyols que ens desinformen, la realitat social basca se sustenta en el suport d'almenys un 60% de la població i aquí ja no hi ha manipulació que valgui. Quan el seu pla per controlar els ajuntaments, les diputacions i el Govern basc hagi fracassat, els nacionalistes espanyols tendran molt difícil explicar als seus connacionals que la situació política conflictiva d'Euskadi es pot reconduir sense recórrer a tàctiques parapolicials o paramilitars que difícilment poden ser factibles en el marc de la Unió Europea, però que tampoc no podem descartar si ens atemem al precedent del GAL.

Els polítics espanyolistes, d'altra banda, són molt més obtusos, ja que si es torben molt a iniciar les converses pertinents per arribar als acords necessaris, després podrem veure que l'Espanya única i indivisible només és en realitat un concepte vàlid per a les seves restes: la pàtria era única i indivisible mentre es produïa la independència de totes les colònies americanes durant el segle XIX, era única i indivisible mentre es perdien els darrers dominis africans (si feim l'excepció de Ceuta i Melilla) i seguirà ésser única i indivisible quan Euskadi hagi d'accedir a la Unió Europea com a Estat independent davant la impossibilitat de fer-ho com a membre d'un estat espanyol de caràcter federal. Ω

TERRORISTA

Paraula que usen els TIRANICS-INVASORS-OPRESORS-NEGRERS per que així mentre omplen els cervells dels ciutadans amb aquesta paraula, no els deixen rumiar del que ells son -TIRANICS-INVASORS-OPRESORS-NEGRERS,- CULPABLES: polítics, intel·lectuals, periodistes- empresaris i beneïts (amb les excepcions que calgui, que

cada dia en son més).

Escolteu tia Maria, això que jo estic dient vostè ho sap? milers i milers de vegades haurà escoltat PRIMER QUE DEIXEN DE MATAR!! després com els catalans, la llibertat ja vindrà allà al 3000? potser!! Hem de dir com en RAIMON: NO!!! primer la llibertat!!

Tia Maria, no creu que ja és hora

d'escopir-los a TOTS aquests CULPABLES del nostre GENOCIDI?... vol que ens MATIN aquests CASTELLANS? després de rumiar aquestes paraules, tindrà el valor de continuar militant i votant a favor de partits que son els nostres BOTXINS? tant perversa és en l'actualitat la classe humana? ... Potser els cervells "llavats" son irrecuperables?.

Les ovelles i el llop: el projecte genocida espanyol

Al nostre "Pravda" aparegué aquest interessant article d'en Guia. Guia és un bon patriota, intel·ligent i crec que prou honest -dins la seva lògica-, encara que marxista té més vista com per no caure en els típics tòpics d'esquerranistes

("independentistes" inclosos) pregonament acomplexats i mentalment colonitzats per l'espanyolisme progre. Tanmateix el seu esquema d'anàlisi (marxista) es troba amplament desfasat, i especialment per a l'actual etapa. Naturalment, utilitzar aquest esquema tan desfasat i fòssil el duu a la desesperança. Manca de fe, desesperança, materialisme... tot les distintes cares d'un mateix fenomen, un culdesac on ells s'han ficat i estan ficant tot Catalunya sense ni tan sols adonar-se'n: han caigut totalment en el parany dels enemics i encara volen continuar-hi sense baixar de l'ase. Totalment tràgic i paradoxal, i ben definitori de la terrible condició humana.

«El Temps», 11/12/2001

Secció: Opinió

http://www.eltiempo.com/en_curs/actual/opinio1.htm

El procés de substitució lingüística del català per l'espanyol té, a València (i una mica per tot arreu), una singularitat amarga (per dir-ho amb paraules de Joan Fuster): la dialectalització i l'empobriment del valencià, fins al punt de fer-ne una variant castellanitzada en lèxic, sintaxi i fonètica.

Per tal de donar carta de naturalesa i cobertura formal a aquesta maniobra s'ha creat l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, des de la qual faran bo tot el que tendesca a foragitar les formes comunes al català general i substituir-les per les pròximes o iguals a l'espanyol. Així, per exemple, refusen els mots "esmentar" o "desenvolupar", que són d'ús en el català general, i fan servir "mencionar" o "desenrotllar", que sonen a espanyol. O fan bò el barbarisme "gasto" per evitar el genuí "despesa".

Per aquest camí, aviat caldrà una altra definició acadèmica de "valenciano", com ara: "catalán castellanizado" o "dialecto castellano de raíz catalana". Potser encara seran, aquestes, unes definicions massa catalanistes...

Els autòctons que col·laboren amb els hispanoparlants imperials en aquest afer no tenen vergonya. Com es pot pactar res favorable a la recuperació i dignificació de la nostra llengua amb els qui volen, ras i curt, la seua desaparició? Com pot pactar res sobre la llibertat l'esclau amb el senyor? Com poden pactar res sobre el menjar les ovelles amb el llop? Un amic versaire m'ha passat uns versos a l'estil de Jaume Roig (que tampoc no són de Roig), on descriu irònicament l'actitud submissa i venal de les ovelles catalanoparlants que pacten amb el llop espanyol:

*Elles amb elles
Ramat d'ovelles,
del president
llop prepotent
llepen la mà*

*que els satisfà
i els fa el cul gros.
Troben repòs
en la cadira,
toquen la lira,
calfen els ous,
cobren bons sous,
deixant-se fer
pel seu darrer:
i pel davant,
llepant, llepant,
perden la llengua,
amb minva i "mengua"
del clar llenguatge
d'antic llinatge
que és català.
Quin fer la mà
tal acadèmia!
Quina epidèmia
d'ovelles dòcils!
Quin tall de fòssils
i d'arriestes!
Quines artistes
i quin can can!
Venen i van
tots a l'ensems
rere el consens
del "money, money",
sant matrimoni
que a tots els casa.
Tabula rasa
n'haurem de fer
d'aquest femer.
I del senyor,
predicador
de butles falses,
en farem salses
ben capolat,
i escalivat,
en un solsit,
cap a Madrid
l'enviarem,
sense l'harem
que tant l'alegra;
blanca ni negra
tindrà a l'abast
per fer-ne el tast.
Que ja n'hi ha prou
de fotre's l'ou.*

Tornem-hi, al fil: Com podem pactar el respecte a la nostra nació (i el reconeixement del seu dret a l'autodeterminació) amb els espanyols que la volen ocupada i destruïda? Des de fa més de cinc cents anys, amb la Inquisició i l'expulsió dels jueus, fins al "nacionalcatolicismo" d'ahir

i d'avui, passant

per l'expulsió dels moriscos, el projecte de l'estat i de l'església espanyols ha estat la uniformació forçada, en llengua, condició nacional i creences, de la gent que habitava els territoris sota llur dominació.

Contra moros, jueus i catalans, heus ací la croada del racisme espanyol. I encara hi són: davant de la imparable (i, d'altra banda, justa i necessària) allau demogràfica

d'immigrants del tercer món, a la recerca de pa i feina, el govern espanyol i la jerarquia catòlica han decidit que la immigració que els convé és la provinent de les antigues colònies d'Amèrica, perquè els fills de llurs "conquistadores

y misioneros" són, com diuen ells, "de nuestra lengua y de nuestra religión". Per això, la immigració conflictivitzada i expulsable és l'africana, mentre que la bondadosa i promocionable és l'equatoriana.

Cada dia se'n veuen menys dels primers i més dels segons, pels nostres carrers, i això no és natural. Cada dia ens fan veure pasteres de pobra gent africana que intenta arribar (i, sovint, no hi arriba) a les costes andaluses, però mai no ens mostren els grans avions que aboquen allaus d'hispanoparlants americans a l'aeroport de Barajas.

Els catalanoparlants hauríem de saber, d'una vegada per totes, que nosaltres no entrem en el projecte nacional espanyol, si no és com a objectiu a abatir, mitjançant una política genocida de substitució poblacional i lingüística. L'estat espanyol en sap molt, de neteja ètnica, que ja porta molts segles practicant-la. Amb ells no hi ha entesa possible.

Sota ells, estem condemnats a l'extinció com a poble diferenciat. I els nostres que pacten amb ells només en trauran la paga pel servei prestat.Ω

Josep Guia

LA SALUT PÚBLICA I EL NEGOCI PRIVAT

A tot ciutadà, pel fet de ser membre d'una comunitat, se li hauria de suposar una actitud positiva envers la convivència solidària. I això pel simple fet que el que és bo per a tots ho és per a cadascun. La quota social mínima de solidaritat –sovint escamotejada– és el pagament d'impostos. Això, no crec que ningú gose avui en dia contestar-ho, ni tan sols aquells que professen el neoliberalisme més radical, val a dir, la ideologia del «qui més puga per ell». I, què se suposa que ha de fer, doncs, l'estat amb la gestió d'aquest patrimoni col·lectiu? Alguns pensen que ha de destinar-ho a universalitzar drets elementals com són ara l'educació (pública i gratuïta), la salut (amb un sistema públic i universal), els transports (públics i barats), les obres públiques, els habitatges... Mirat així, tots aquests béns col·lectius són la garantia d'una mínima qualitat de vida individual i col·lectiva que, al capdavall, és l'única realització pràctica possible d'aqueixa retòrica tranquil·litzadora de consciències que és la Declaració Universal dels Drets Humans. Perquè o el dret és acció o no existeix.

Tot i que això sembla inqüestionable, la discrepància apareix quan es tracta d'articular-ho en la pràctica. Hi ha qui pensa que és l'estat qui ha de vetlar per garantir un mínim de benestar a la població i, per contra, hi ha qui considera que, deixant fer a la iniciativa privada, les demandes s'han de cobrir gràcies al simple joc de la competència. La disparitat de criteris afecta especialment, com és ben sabut, dues qüestions primordials: la titularitat pública (estatal) o privada dels béns i serveis, i la seua gestió pública o privada. Enfront d'aquestes dualitats, hi ha tres combinacions possibles: titularitat pública i gestió pública; titularitat pública i gestió privada; titularitat privada i gestió privada. Evidentment, ningú pot pensar en la pràctica en una hipotètica titularitat privada i gestió pública. No se'n escapa que cadascuna d'aquestes opcions implica una posició ideològica i un model de relacions socials ben diferent. Les coordenades que marquen precisament la diferència són dues: la universalitat o la generalització al conjunt de la població, sense exclusions, com un dret universal, i el benefici econòmic. Un sistema de titularitat pública pot organitzar-se segons l'ideal de la universalitat (arribar a tots els ciutadans i cobrir tota l'esfera de les seues necessitats), atés que es fonamenta en la redistribució dels recursos públics d'acord amb criteris de necessitat i de justícia social; per contra, tot sistema de titularitat privada –sense haver de renunciar necessàriament a l'ideal de la universalitat– per a ser perdurable ha d'acomplir una condició més: reportar uns beneficis econòmics a l'empresa o a les empreses que el sustenten. Aquesta és la dinàmica del mercat i, altrament, o viu de la subvenció pública o privada (cas de les ONG) o desapareix.

Així les coses, la dreta –que sempre ha desacreditat el que és públic en favor de la lògica del mercat i, particularment, la gestió pública dels recursos– en favor de la iniciativa privada i la lliure competència com a única solució a la dinàmica de les relacions socials, sembla haver trobat ara la panacea. La clau és ben senzilla. Com que sempre se li ha omplert la boca de dir que el taló d'Aquil·les del sistema públic (sanitari, educatiu, industrial...) és la mala gestió, doncs, ara la solució és privatitzar la gestió del sistema públic, però no la titularitat, amb la qual cosa el negoci és redó: guany sense risc. La justificació de fons no és altra que la plena confiança que la gestió privada és bona i la pública sempre dolenta, dilapidadora i ruïnosa. Ha inventat, per això, el capitalisme sense risc, reconduint la figura de l'Estat com a repartidor de prebendes. Tal vegada això és el que ara diuen tercera via. Pensem, si més no, en el polèmic hospital d'Alzira, recentment inaugurat. La Generalitat inverteix els fons públics en la seua construcció i dotació i contracta amb empreses d'assegurances privades per a gestionar-lo, en unes condicions econòmiques pactades. El pretés avantatge és que uns saben què gastaran (no hi ha dèficit) i els altres, que hi guanyaran. I si és tan senzill, una de dues, o hem aconseguit la quadratura del cercle, o algú ha d'eixir perdent i, òbviament, no és altre que el pacient. Perquè un sistema sanitari universal, d'acord amb els criteris clàssics de l'ideal del benestar, vol dir assistència per a tots els ciutadans i també per a totes les dolences (sense exclusió). I tot i que plantejat així, el model seria discutible, sense matisacions, en la societat actual, l'alternativa que ens presenten ara és una trampa grollera.

En primer lloc, perquè exclou els grups marginals i els socialment exclosos (els que no tenen cartilla, sense papers, etc.) i limita l'assistència no a totes les malalties i dolences, sinó als casos més profitosos (hi ha limitació en la prestació sanitària) derivant al sistema públic els casos tècnicament més difícils i els econòmicament més costosos. La generalització del model de l'hospital d'Alzira implicaria que moltes malalties es deixarien d'atendre, o bé pel fet de demanar inversions tècniques molt fortes o perquè impliquen períodes llargs d'hospitalització. No pot ser d'una altra manera quan l'hospital cobra del sistema públic per cada pacient que atén. La introducció d'aquests models en un sistema mixt de gestió pública i privada és magnífic per als detractors del sistema públic, perquè no sols garanteix el funcionament del centre de gestió privada amb la cobertura complementària que li dona el sistema públic, sinó que alhora enfonsa i desacredita una mica més el sistema públic, que ha d'atendre també els malalts cars no atesos al centre privat. O algú creu que és possible fer compatible la salut pública sense exclusions amb el negoci privat? Em tem que només els interessats a fer també de la salut un negoci.Ω

Josep Lluís Barona

Departament d'Història de la Ciència
Facultat de Medicina de València

Discurs d'en Xirinacs l'onze de setembre

El setge neofranquista avança impune, estrenyent la llibertat de totes les persones que controla, de tots els pobles que té sota el seu domini: el basc frontalment, el català cada cop més explícitament, el galleg i també tots els pobles espanyols sense que ni se s'adonin, sota l'enorme bandera d'un patriotisme imperialista: feixisme, perquè no reflexa el consens dels pobles que pretén representar. Per què tanta por a la llibertat, a la fraternitat, a la democràcia?

El procés judicial contra l'expressió de l'opinió d'en Lluís Maria Xirinacs, la denúncia contra els denunciants de les mentides genocides del rei espanyol, la denúncia contra els alcaldes de "un país, una bandera", contra les paraules de Carod Rovira, contra diverses entitats com el Ciemen i d'altres, la mort de la nostra llengua, les agressions socials, culturals, econòmiques, laborals, etc., etc., etc.

Aprofitem doncs aquestes creixents agressions contra els drets humans fonamentals per obrir espais de reflexió, per parlar-ne, per generar veritable opinió pública, informació independent, per trencar els discursos i llenguatges aznarians, plens de trampes i de mentides, degradador de paraules com "terrorisme", "bons i dolents", "llibertat", "democràcia",

Aprofitem per llegir a fons el discurs sencer d'en Xirinacs: un discurs que, fet des d'un testimoni vital no violent inqüestionable, pretén trencar la hipocresia institucionalitzada sobre agredits i agressors i recordar el dret universal de tot poble a defensar-se com cregui millor (dret reconegut pels drets col·lectius dels pobles i exercit cada dia pels estats actuals), una desobediència civil plenament assumida (com ens ensenyà Gandhi, tenim el deure ètic de desobeir tota llei injusta). Xirinacs renunciarà a tota defensa legal: ell mateix es pensa acusar del que ha dit, assumint plenament la possible conseqüència de presó.

Fem-lo CÒRRER, escrivim cartes als diaris,.....

PARLAMENT D'EN XIRINACS 25 ANYS DE L'ACTE "EL FOSSAR DE LES MORERES".

Benvinguts tots, avui és el dia de la independència dels Països Catalans (P.C.). Si avui no podem parlar d'independència, quan en parlarem? Afirmar la independència dels P.C. és una cosa que gairebé molta gent se la té prohibida. Sembla que no es pugui obrir la boca i se'n parla només amb mitja boca.

Independència, sobirania, emancipació, alliberament, autodeterminació; tots són sinònims i vol dir que fem el que creiem que hem de fer nosaltres.

Això és democràcia. Per tant la independència és democràcia. Una nació és molt complexa, té molts ressorts i s'hi juguen moltes variables, però la independència és l'eix central, el pal de paller d'una nació. Una nació, que no és independent, o és infantil o és esclava; per tant, doncs, la independència no solament és un dret sinó que també és un deure. Ja sé que els que sou aquí, la majoria o la immensa majoria heu vingut per convenciment, no cal que us ho digui. Però també és cert que, fora d'aquí, hi ha molta fredor, que molta gent viu en la ignorància, en connivència amb l'enemic o com enemic opressor del país.

Tot aquell que viu i treballa o no treballa als Països Catalans, tot aquell que està radicada en ells i no els estima per damunt d'Espanya, d'Europa o del món i no estima les altres instàncies més altes a través de l'estimació del seu país, no es digne de viure en un país. Pot tractar-se d'ignorància o de malícia. En el primer cas s'ha d'esmerçar

pedagogia, educació i anar impartint instrucció. En el segon cas se'ls ha de combatre.

Aplaudiments. Gràcies.

25 anys d'aquest acte del Fossar de les Moreres. Els anys 76 i 77, servidor no hi vaig ser, perquè estava davant de la presó model de Barcelona, encara demanant amnistia. Però l'any 78, ja vaig ser aquí, vaig parlar i em vaig sentir molt feliç de poder-hi parlar. Han passat 25 anys i no s'ha parat mai, amb dificultats, amb molt de mèrit, amb un missatge inequívoc radical o troncal. La paraula "radical" a vegades és devaluada perquè sembla una cosa de gent extremosa. Tots els arbres tenen arrels, tots els arbres tenen tronc i el tronc i les arrels són allò que es defensa aquí.

No és allò que es defensa més enllà (al monument d'en Casanoves). Allò són comissionetes, colletes, floretes. El mèrit és aquí. I deixeu-me recordar, perquè no es recorda, que aquest any, també fa 25 anys que es va assassinar l'Assemblea de Catalunya. És importantíssim. Era la nostra ETA.

Avui mateix, i això tampoc es diu en l'actual celebració dels 25 anys de la manifestació de l'onze de setembre de 1977, cal dir que aquella manifestació no va ser el resultat d'una crida celestial. La manifestació de l'aprop d'un milió de persones, va ser el resultat d'una Assemblea de Catalunya orgànica, organitzada, plena de delegacions, plena d'assemblees inferiors: de veïns, municipals, comarcals i de regió o vegueria, per exemple l'Assemblea de les terres de Lleida, per exemple la municipal de Cambrils, que ha escrit la seva història a "l'Assemblea de Cambrils dins de l'Assemblea de Catalunya". Etc. Aquesta era, doncs, una assemblea orgànica en tot el país i cada organisme d'aquests va portar 10, 15, 20, 30, 50 persones i d'aquí en va eixir el milió. Aquest milió no fou cap miracle, el miracle fou l'Assemblea de Catalunya. Ella era tot allò que teníem; era la nostra única força.

Aplaudiments

I, cosa més tràgica encara, l'Assemblea de Catalunya fou assassinada per catalans; l'Assemblea de Catalunya fou assassinada per tres grups polítics que encara tenen moltes quotes de poder en el sistema actual. Ho sento molt.

I hagué, en canvi, partits, com Esquerra Republicana, que no van votar la dissolució de l'Assemblea de Catalunya. Però n'hi va haver uns quants que van consumir aquella compra-venta d'escons que un company ha esmentat abans; que van preferir llur escó que tenir un poble organitzat. Tenir un poble organitzat és la cosa més forta socialment que existeix. Bé, han sorgit moltes dificultats i jo haig de dir, en aquest punt, que estic content perquè fa un any, dos anys, tres anys, que ha sorgit meravellósament munió de gent jove, gent molt jove, independentista que estima la terra i s'ha anat ajuntant en diferents grups, que, entre altres actuacions, han obert una sèrie de bars, com "herrikotabernes", per tot el país i que defensen inequívocament aquest dret i aquest deure de la independència.

Saludo a la joventut de l'esquerra independentista, que actualment està en alça, moltes vegades sense tenir ni pares ni avis de tradició catalana, sinó que ells han començat un altra vegada de zero i els demano que aquest braó que han tingut per començar de zero i d'entendre la justícia des de la seva arrel, encara que no hi haguessin gaire bons exemples, els recomano que estudiïn, molt, la història de Catalunya per no repetir els errors dels seus avantpassats i que tirin endavant el país.

Aplaudiments

Ara vull entrar en un tema curtet, però

important, que ningú me l'ha dictat. L'organització d'aquest acte no té cap responsabilitat del que jo digui. No m'han posat condicions de cap classe. Ho dic jo, sota la meua responsabilitat. Es tracta del terrorisme. Jo em sento en aquest moment amb els peus assentats damunt dels ossos de terroristes, d'aquella gent que va defensar per les armes Catalunya i els Països Catalans. Perquè també van caure, alguns abans i alguns després, la resta dels Països Catalans, sota el Borbó francès o espanyol. Em refereixo a aquells que van defensar la nació per les armes i que avui dia els homenatgem.

L'Ajuntament de Barcelona ha fet un pebeter aquí, unes coses molt boniques. Són terroristes perquè van lluitar amb les armes per defensar el seu país, com fa ETA.

Els alemanys deien terroristes als maquis que defensaven França, els francesos després els van dir herois. Els francesos tractaven de terroristes els algerians perquè lluitaven per Algèria i després els algerians els han fet herois. Aquests que estan enterrats aquí són els nostres herois. Si els enemics s'entesten en dir que són terroristes, doncs nosaltres també som terroristes.

Macià, en la introducció de l'estatut d'autonomia de 1931 deia: tan de bo que no faci falta exèrcit. Era no violent de cor, tot i ser militar. Però si necessitem exèrcit que només sigui defensiu, qui sigui només per defensar allò que ens han pres. És molt diferent un exèrcit ofensiu que un exèrcit defensiu. Aquestes paraules de Macià no tenien res a veure amb les d'aquelles persones hipòcrites, de vegades fins i tot bisbes (fora de quan guanyà en Franco) que diuen que s'ha de negar la violència vingui d'on vingui. Són hipòcrites, són hipòcrites.

Gandhi deia que el no violent no pot tractar amb neutralitat les parts d'un conflicte violent: l'agressor és l'enemic, l'agredit és l'amic, tot i que sigui violent. Jo he intentat tota la vida lluitar per la via no violenta. Però declaro aquí i ho dic ben alt, per si hi ha algun policia o algun fiscal: em declaro enemic de l'Estat espanyol i amic de la ETA i de Batasuna.

Aplaudiments Gràcies

Penseu que la guerra tenia a l'Edat Mitjana unes nobles regles d'una certa humanització, especialment a partir del moment en què l'abat Oliva, un dels fundadors insignes de Catalunya, va establir les famoses Lleis de Pau i Treva. Avui dia i ha la convenció de Ginebra per fer la guerra una mica més humana i menys salvatge, però poques vegades se segueix la convenció de Ginebra. Ni en les guerres espanyoles ni en les americanes. Els americans han tirat bombes sobre hospitals, els americans han tirat bombes sobre escoles, els americans han matat els enemics amb bulldozers tot ofegant-los amb sorra, els americans han tirat napalm al Vietnam i a Corea, els americans han tirat bombes sobre gent que s'anava a casar, que celebrava la cerimònia d'un casament. Quan el terrorisme és d'Estat, d'aquestes barbaritats se'n diuen efectes col·laterals i a continuació s'afegeix "ho lamentem". Recordeu que Batasuna, al País Basc, quan ETA produïa un fet d'aquests també deia "ho lamentem" al Parlament o als Plens municipals. Com a mínim estan d'igual a igual.

Però torno a insistir que és radicalment diferent ocupar un país aliè que defensar-se de l'ocupació del propi país. És essencialment diferent. I, a més a més amb estils diferents. ETA, com que està en guerra, mata però no arrenca ungles. Jo he estat a la presó amb gent d'ETA amb ungles arrencades.

ETA no tortura. ETA mata els que considera els seus enemics, però no tortura. En canvi, Lassa i Zabala van morir torturats. ETA posa bombes en un lloc on es pot ferir gent que no sigui militar o no sigui relacionada

amb els opressors, però avisa. Sabeu quant costa, en règim de clandestinitat, trobar la dinamita, pagar-la o robar-la, transportar-la, col·locar-la, i, a sobre, quan ho tenen tot a punt, avisar que la desactivin?

Responeu-me, per què ho fa, això? Ho fa per què encara conserva una mica de noblesa, de l'estil de Ginebra i la conserva per què encara els seus enemics, molt més poderosos, no l'han malejat prou, tot obligant-la a dur una vida de rata de claveguera, amagats, perseguits, sense poder tenir parella, ni fills, ni tan sols anar al cinema. No poden tenir res. En aquestes circumstàncies no poden filar massa prim i si de vegades fereixen algun innocent no és la seva voluntat. La gent potser no sap que, en el cas de l'Hipercor de Barcelona, ells van avisar i va ser la policia o els responsables de l'empresa qui van callar. I si, encara, l'estat espanyol no tira bombes com ETA, si no posa tancs al carrer com els anglesos a l'Ulster o els jueus a Palestina, és per que és prou més fort i no ho necessita. I mireu els jueus com tot i posar els tancs al carrer contra els palestins no han il·legalitzat al Fatah d'Arafat, i els anglesos no han il·legalitzat el Sinn Fein. En canvi aquí s'il·legalitza tot, s'ignoren les treves -unilaterals- es busquen -a l'estil Sharon- la guerra i les víctimes i es mata l'emissari de la pau basada en la independència. Per tant, estic totalment en contra d'aquesta il·legalització i, si això provoca que em jutgin i em condemnin, estaré orgullós d'anar a la presó, per què la presó serà el nostre lloc.

Aplaudiments.

Una paraula més, per acabar, adreçada a l'Esquerra Independentista que està a l'alça. D'independentista suposo que aquí n'és tot-hom o la immensa majoria. De l'esquerra potser no. Hi pot haver-hi també gent que sigui de dretes i gent que sigui de centre. Demano que aquells que siguin d'esquerra sàpiguen posar-se a l'altura del segle XXI. L'esquerra clàssica inventada als segles 19 i 20 està molt decaïda perquè la força dels oprimits no és avui només la força dels obrers. Avui dia hi ha poc treball i per tant pocs obrers. La força dels oprimits és la "força del poble" sencer, que cabalment això vol dir la paraula "democràcia". En tot el món hi ha una demanda de participació democràtica. I jo demano a tota la gent independentista i d'esquerres que es posi a favor del poble ni que siguin partits, ni que siguin sindicats, ni que siguin entitats, tots a favor del poble.

L'única manera forta i no violenta per complir el deure de la independència per via pacífica és organitzar-se en assemblees populars territorials de barri, municipi, comarca, regió, país, nació. No dependrem d'exercits, no dependrem de Rockefeller, no dependrem de Vaticans, no dependrem d'instàncies foranes, com s'esdevé quan s'assoleix una independència mal feta. La nostra independència vol aconseguir-se i vol sostenir-se. I només se sosté si és fundada en ella mateixa com els castells dels Xiquets de Valls o de Terrassa, amb la gran pinya a sota i l'anxaneta, el mes petit de tots, a sobre. Que la força estigui en el poble. Quan s'apropi aquell dia en què l'Assemblea dels Països Catalans estigui a punt per exigir la independència, us asseguro que els polítics més febles s'afanyaran a corre-cuita a declarar la nostra independència des dels Parlaments per tal que no ho faci el poble.Ω

Aplaudiments.

Lluís M. Xirinacs
El Fossar de les
Moreras. 11.9.2002.

EL DOLOR DE PARIR EN LA SANITAT PÚBLICA VALENCIANA

El dolor del part ha estat considerat durant molt de temps una dolença «obligada» pel fet d'haver de ser mare («pariràs amb dolor»). Afortunadament, el millor coneixement de la fisiologia de l'embaràs i dels mecanismes i implicacions del dolor durant el part han anat fent rebutjar aquest tipus de creences i la idea de l'analgèsia en el part és un fet bastant acceptat.

El dolor genera angoixa i l'angoixa augmenta el dolor encetant un cercle viciós que hui en dia som capaços de trencar amb molts mitjans. Científicament estan demostrades les conseqüències deletèries que té el dolor durant el part sobre la mare i sobre el fetus. El dolor genera una resposta respiratòria amb canvi del ritme respiratori i una resposta cardiovascular per alliberament de catecolamines. D'aquestes respostes en deriven efectes importants, com ara manca de modulació i sincronització del treball del part, disminució de la circulació sanguínia de l'úter i, per tant, alteració de l'intercanvi mare-fetus amb resultat d'una oxigenació del fetus dolenta i, a la fi, alteracions metabòliques que poden tenir efectes greus.

Sembla, per tant, que hi ha un clar benefici per la unitat fetomaternal amb l'analgèsia del part. La supressió del dolor durant el part es pot aconseguir amb diferents mitjans, i són els més efectius la via intravenosa i la via epidural. La via intravenosa té alguns inconvenients que cal remarcar. En primer lloc, el fet de posar el fàrmac dins de la sang implica que pot passar la barrera placentària i, per tant, entrar en la circulació fetal i causar efectes en el fetus. En segon lloc, l'efecte sedant d'alguns analgèsics impedeix una bona col·laboració de la mare en el treball del part. Amb l'analgèsia per via epidural, el fàrmac actua de manera regional, és a dir, sobre les fibres sensibles de l'úter i la vagina i no hi ha, en general, un efecte sistèmic amb la qual cosa obviem els principals inconvenients que té la via intravenosa.

Però els avantatges de la anestèsia-analgèsia epidural no són d'índole mèdica. També s'hi troben imbricats avantatges psicològics i, fins i tot, econòmics: d'una banda, la supressió de totes les drogues que sovint s'usen per via sistèmica (sedants, antiespasmòdics, analgèsics centrals...) que tenen pas placentari, com dèiem abans; d'altra banda, l'analgèsia «desperta» aconseguix reduir la fatiga maternal del treball permetent una perfecta cooperació amb el personal mèdic i d'infermeria i una «presència» completa de la mare durant el part, podent així assaborir els primers moments de vida del seu fill. Tot açò fa que la recuperació física siga més ràpida i, a la fi, s'acurta el temps d'estada hospitalària, la qual cosa redueix les despeses en material i personal i la incidència de morbiditat. De tota manera, cal dir que, com qualsevol tècnica invasiva, pot tenir una sèrie de conseqüències adverses derivades del procediment mateix i la pacient n'ha d'estar assabentada.

Hem vist fins ara els arguments a favor de l'ús de l'analgèsia del part que suposa un clar benefici per tota la cadena sanitària: pacient-personal-gerència.

Cal preguntar-se, llavors perquè aquest tipus d'intervenció no està ben institucionalitzat en la sanitat pública valenciana. En altres comunitats l'ús de l'analgèsia del part és una pràctica bastant comuna. No fa massa temps algun polític ha llançat el missatge que, en un termini curt de temps, l'analgèsia epidural pel part seria una pràctica quotidiana en la sanitat pública. Tant de bo que així fóra. Però abans d'emetre notícies d'aquest tipus, caldria assabentar-se en primer lloc de l'opinió dels professionals que han de desenvolupar la tasca i dels mitjans de què se disposa. Enfront d'aquesta afirmació, en el cas dels anestesiòlegs, van haver de fer reunions urgents per a determinar uns mínims que garantiren la seguretat de l'acte anestèsic, ja que l'analgèsia epidural per al part no és una tasca assistencial preceptiva i, per tant, la dotació dels paritoris no sempre està preparada com cal. L'analgèsia epidural és un acte mèdic desenvolupat pel professional de l'anestèsia i requereix una metodologia i uns sistemes de control de la pacient adequats, la qual cosa implica una infraestructura de mitjans tant humans com tècnics que a hores d'ara manca en molts hospitals (tant públics com privats) per a mantenir un volum diari important de treball cal proporcionar aquesta infraestructura si es vol aconseguir una labor assistencial escaient.

La major part de les analgèsies epidurals per al part que es fan en la sanitat pública valenciana són derivades de la bona voluntat del personal sanitari que hi actua i pensant en el profit que suposa per a la mare aquest sobreesforç. Una de les raons adduïdes sovint per a anar a parir a la sanitat privada és la seguretat de poder-se «posar» l'analgèsia epidural (potser hi ha cert interès que aquestes raons no canvien). En la sanitat pública, una analgèsia epidural per al part no sempre es podrà fer, perquè hi ha diversos motius que no ho fan possible. (Un anestesiòleg no pot deixar d'assistir una urgència pel fet d'estar ocupat en una analgèsia del part que no té cap pressa.)

Per tant, l'analgèsia epidural és un acte que, com més amunt dèiem, aporta un clar benefici a tot el col·lectiu que participa en la sanitat (pacient-professional-gerència). Per a gaudir plenament dels seus avantatges, cal mantenir un consentiment d'infraestructura per part de gerència i professionals i proporcionar a la pacient la suficient informació per que n'estiga ben assabentada de totes les implicacions que té aquest tipus d'assistència. Tota aquesta labor deu ser controlada per un personal sanitari degudament format i reconegut. Arribar a aquest punt en la sanitat pública no és gens difícil si hi ha voluntat —que la hi ha— de la major part dels professionals, tant comares com anestesiòlegs, sempre que les coses comencen a fer-se des d'un mínim de recursos tècnics i humans que permeten desenvolupar una assistència adient i amb garanties. Ω

Xavier Onrubia

Metge especialista en Anestesiologia i Reanimació de l'Hospital Dr. Pesset

Sobre els fets de Moscú

Esquerra Valenciana, fa una condemna enèrgica de la situació d'opressió nacional, que pateix el poble txetxé, on no només s'han suspès els seus legítims drets nacionals, ans també els socials i els individuals.

Fets com el segrest ocorregut al teatre de Moscou, condemnable en tant en quan fan víctimes entre la població innocent, són amb tota evidència l'efecte de la injustícia i l'opressió, i no la causa tal i com hipòcritament se'ns vol vendre des d'un ordre internacional injust on no és respecten els drets de les minories al legítim dret a l'autodeterminació. A més a més condemnem els mètodes fets servir pel govern rus i el seu màxim responsable Vladímir Putin, en contra dels mateixos ciutadans a qui diu servir.

Cada cop més, "l'ordre" internacional, aprofitant situacions d'injustícia com el que ens ocupa, està intentant retallar els drets dels ciutadans amb l'excusa de la seua seguretat. Cal dir amb tota fermesa i amb tota claredat, que sense justícia no hi ha ni hi haurà mai seguretat. Ω

País Valencià a 29 d'octubre del 2002.

LA SALUT PÚBLICA I EL NEGOCI PRIVAT

A tot ciutadà, pel fet de ser membre d'una comunitat, se li hauria de suposar una actitud positiva envers la convivència solidària. I això pel simple fet que el que és bo per a tots ho és per a cadascun. La quota social mínima de solidaritat —sovint escamotejada— és el pagament d'impostos. Això, no crec que ningú gose avui en dia contestar-ho, ni tan sols aquells que professen el neoliberalisme més radical, val a dir, la ideologia del «qui més puga per ell». I, què se suposa que ha de fer, doncs, l'estat amb la gestió d'aquest patrimoni col·lectiu? Alguns pensen que ha de destinar-ho a universalitzar drets elementals com són ara l'educació (pública i gratuïta), la salut (amb un sistema públic i universal), els transports (públics i barats), les obres públiques, els habitatges... Mirat així, tots aquests béns col·lectius són la garantia d'una mínima qualitat de vida individual i col·lectiva que, al capdavall, és l'única realització pràctica possible d'aqueixa retòrica tranquil·litzadora de consciències que és la Declaració Universal dels Drets Humans. Perquè o el dret és acció o no existeix.

Tot i que això sembla inqüestionable, la discrepància apareix quan es tracta d'articular-ho en la pràctica. Hi ha qui pensa que és l'estat qui ha de vetlar per garantir un mínim de benestar a la població i, per contra, hi ha qui considera que, deixant fer a la iniciativa privada, les demandes s'han de cobrir gràcies al simple joc de la competència. La disparitat de criteris afecta especialment, com és ben sabut, dues qüestions primordials: la titularitat pública (estatal) o privada dels béns i serveis, i la seua gestió pública o privada. Enfront d'aquestes dualitats, hi ha tres combinacions possibles: titularitat pública i gestió pública; titularitat pública i gestió privada; titularitat privada i gestió privada. Evidentment, ningú pot pensar en la pràctica en una hipotètica titularitat privada i gestió pública. No se'ns escapa que cadascuna d'aquestes opcions implica una posició ideològica i un model de relacions socials ben diferent. Les coordenades que marquen precisament la diferència són dues: la universalitat o la generalització al conjunt de la població, sense exclusions, com un dret universal, i el benefici econòmic. Un sistema de titularitat pública pot organitzar-se segons l'ideal de la universalitat (arribar a tots els ciutadans i cobrir tota l'esfera de les seues necessitats), atès que es fonamenta en la redistribució dels recursos públics d'acord amb criteris de necessitat i de justícia social; per contra, tot sistema de titularitat privada —sense haver de renunciar necessàriament a l'ideal de la universalitat— per a ser perdurable ha d'acomplir una condició més: reportar uns beneficis econòmics a l'empresa o a les empreses que el sustenten. Aquesta és la dinàmica del mercat i, altrament, o viu de la subvenció pública o privada (cas de les ONG) o desapareix.

Així les coses, la dreta —que sempre ha desacreditat el que és públic en favor de la lògica del mercat i, particularment, la gestió pública dels recursos— en favor de la iniciativa privada i la lliure competència com a única solució a la dinàmica de les relacions socials, sembla haver trobat ara la panacea. La clau és ben senzilla. Com que sempre se li ha omplert la boca de dir que el taló d'Aquil·les del sistema públic (sanitari, educatiu, industrial...) és la mala gestió, doncs, ara la solució és privatitzar la gestió del sistema públic, però no la titularitat, amb la qual cosa el negoci és rodó: guany sense risc. La justificació de fons no és altra que la plena confiança que la gestió privada és bona i la pública sempre dolenta, dilapidadora i ruïnosa. Ha inventat, per això, el capitalisme sense risc, reconduint la figura de l'Estat com a repartidor de prebendes. Tal vegada això és el que ara diuen tercera via. Pensem, si més no, en el polèmic hospital d'Alzira, recentment inaugurat. La Generalitat inverteix els fons públics en la seua construcció i dotació i contracta amb empreses d'assegurances privades per a gestionar-lo, en unes condicions econòmiques pactades. El pretès avantatge és que uns saben què gastaran (no hi ha dèficit) i els altres, que hi guanyaran. I si és tan senzill, una de dues, o hem aconseguit la quadratura del cercle, o algú ha d'eixir perdent i, òbviament, no és altre que el pacient. Perquè un sistema sanitari universal, d'acord amb els criteris clàssics de l'ideal del benestar, vol dir assistència per a tots els ciutadans i també per a totes les dolences (sense exclusió). I tot i que plantejat així, el model seria discutible, sense matisacions, en la societat actual, l'alternativa que ens presenten ara és una trampa grollera.

En primer lloc, perquè exclou els grups marginals i els socialment exclosos (els que no tenen cartilla, sense papers, etc.) i limita l'assistència a totes les malalties i dolences, sinó als casos més profitosos (hi ha limitació en la prestació sanitària) derivant al sistema públic els casos tècnicament més difícils i els econòmicament més costosos. La generalització del model de l'hospital d'Alzira implicaria que moltes malalties es deixarien d'atendre, o bé pel fet de demanar inversions tècniques molt fortes o perquè impliquen períodes llargs d'hospitalització. No pot ser d'una altra manera quan l'hospital cobra del sistema públic per cada pacient que atén. La introducció d'aquests models en un sistema mixt de gestió pública i privada és magnífic per als detractors del sistema públic, perquè no sols garanteix el funcionament del centre de gestió privada amb la cobertura complementària que li dona el sistema públic, sinó que alhora enfonsa i desacredita una mica més el sistema públic, que ha d'atendre també els malalts cars no atesos al centre privat. O algú creu que és possible fer compatible la salut pública sense exclusions amb el negoci privat? Em tem que només els interessats a fer també de la salut un negoci. Ω

Josep Lluís Barona

Departament d'Història de la Ciència. Facultat de Medicina de València

Catalanitat, ciutadania i dret d'autodeterminació

En el cas d'un hipotètic referèndum d'autodeterminació, qui hi tindria dret a vot en el cas català? Respondre aquesta pregunta implica fixar el subjecte d'autodeterminació i, per tant, quin és el contingent humà que constitueix la nació catalana.

El 14 d'abril de 1931, en proclamar la República Catalana, Francesc Macià va incloure-hi aquest paràgraf: «Prenguem que cada català, així com tot altre ciutadà resident a Catalunya, es faci càrrec de l'enorme responsabilitat que en aquests moments pesa sobre tots nosaltres». Després d'aquells fets, vingué l'estatut de 1932, la guerra i la derrota contra el feixisme espanyol, la llarga i destructora dictadura franquista, les allaus migratòries hispanoparlants dels anys 60, els nous estatuts d'autonomia dels anys 80, la nova embranzida espanyolitzadora del començament del segle XXI, la nova onada migratòria d'arreu el món... Tots aquests trasbalsos fan pensar a més de quatre catalans que ja no és correcte parlar en els termes que ho feia Macià, és a dir, distingint entre «catalans» i «altres ciutadans residents a Catalunya». En alguns casos, aquesta confusió entre la catalanitat i la ciutadania enllaça amb un antic prejudici «d'esquerres» (d'esquerres espanyoles, no cal dir-ho) consistent a evitar i deixar d'usar el mot «catalans» i els sintagmes «poble català» o «nació catalana», substituint-los per tota mena de subterfugis, eufemismes i circumloquis. I cal reconèixer que aquestes maneres de dir també s'han encomanat a gent independentista, a gent «de Països Catalans», quan fan servir expressions com ara: «els Països Catalans són, fan etc.», «el poble dels Països Catalans pensa, demana, etc.» o «la nació catalana són els Països Catalans», aquesta darrera encara més incorrecta (discordança gramatical inclosa: «és»? «són»? que les altres dues, tot i l'aparença més abundantada.

Quan s'agafa com a subjecte de l'oració «els Països Catalans», a qui es fa referència? A un conjunt format per set parcel·les territorials (Andorra, Catalunya nord, central, insular, meridional, Franja catalana a l'Aragó i l'Alguer)? A un conjunt indefinit d'institucions restringides a les parcel·les corresponents, molt diverses (ajuntaments a la Franja i a l'Alguer, tres autonomies espanyoles, un consell general francès i un estat andorrà peculiar)? Als habitants dels set territoris esmentats abans? O al contingent humà de nació catalana? Ja ho veieu: quatre opcions possibles a sota d'una mateixa fórmula expressiva. I no són qüestions menors, aquestes dels noms, que ja ho deia Joan Fuster: «De la netitud de la nostra terminologia dependrà l'eficàcia de moltes de les nostres accions». Amb

l'expressió «el poble dels Països Catalans» queden descartades les dues primeres opcions (la dels set territoris i la del garbuix d'institucions), però continua la indefinició entre les dues darreres, això és, que no hi queda clar de quin poble es parla. Amb això tornem a l'inici, és a dir, a la necessària distinció metodològica i política entre els habitants d'un espai nacional i els connacionals d'aquest espai. I com més avança la pressió imperialista, disfressada ara de globalització, més necessària es fa aquesta distinció. Necessària per salvaguardar els drets dels pobles, per evitar el domini absolut de l'homogeneïtzació capitalista, per oposar-nos als genocidis culturals que sempre han acompanyat els imperialismes i per defensar més i millor els drets humans en cada àmbit nacional.

Acabo d'esmentar els drets dels pobles i els drets humans, que a vegades són mencionats conjuntament, com si es tractés d'un tot indivís, amb la fórmula: «drets individuals i col·lectius». Crec que dir-ne «drets col·lectius» dels drets dels pobles (o dels drets nacionals) ja és una rebaixa semàntica, ja suposa un punt de dilució en el sentit que els drets col·lectius vindrien a ser com una espècie de prolongació dels drets individuals, com si diguéssim els drets individuals que s'exerceixen

col·lectivament. Així, el dret d'expressió seria un dret individual i els de reunió o manifestació, col·lectius. Tanmateix, tots aquests drets (d'expressió, reunió o manifestació) són drets que pertanyen a la categoria dels drets individuals, mentre que els drets nacionals són una altra cosa. I dintre dels drets individuals, també hi són els de caire social. Històricament, en l'àmbit dels drets individuals, la lluita de les classes subalternes contra les dominants ha aconseguit, primerament, del segle XIX ençà, el reconeixement dels drets polítics, i

posteriorment, del segle XX ençà, el reconeixement de determinats drets socials, sense que puguem dir que els uns i els altres estiguin definitivament garantits, ara i aquí, i molt menys a l'anomenat Tercer Món, tot i llur incorporació formal a lleis i constitucions. Tanmateix, el reconeixement dels drets nacionals va més endarrerit i, fins i tot, la seva formulació encara no es troba exempta d'indefinicions i ambigüitats, que donen lloc a malinterpretacions intencionades. De fet, des que la CONSEU va elaborar a Barcelona una proposta de Declaració Universal dels Drets Col·lectius dels Pobles (maig del 1990), no s'ha avançat gaire, almenys en el cas català.

Les qüestions centrals són, òbviament, les referents al dret d'un poble a la integritat del seu territori, tant en

extensió (àmbit territorial) com en intensitat (preservació i sostenibilitat del territori i control dels recursos) i al dret d'un poble al seu autogovern, a formar un estat. I quan algú «s'equivoca» dient que un poble ja exerceix el seu dret (d'autodeterminació) quan vota en unes eleccions convencionals, està tergiversant deliberadament l'essència del dret d'autodeterminació, amb una demagògia semblant a la d'aquells que defensen l'esquirolatge d'una vaga en nom del «dret al treball», quan aquest fa referència al dret de tothom a tenir treball i no al fet de treballar algú quan els companys van a la vaga.

En qualsevol cas, els drets nacionals, amb formulacions més o menys precises, tenen un denominador comú, que és el dret a la lliure determinació de cada poble o nació, és a dir, que cada poble pugui decidir, sempre, sense que el dret prescriuï, si vol constituir un estat propi. Caldrà lluitar de valent perquè sigui incorporat aquest dret al corpus legislatiu europeu, malgrat els estats espanyol i francès. I la seva aplicació requerirà, en cada cas, la identificació prèvia del poble protagonista, subjecte d'aquest dret. Com que és evident que ser d'una condició nacional no és el mateix que ser habitant del territori històric o propi d'aquesta nació (n'és paradigmàtic el cas dels saharauis, envaïts per marroquins per a participar en el referèndum, si s'hi produeix, i adular-ne el resultat), normalment sempre s'adopten mesures censals per tal d'establir restriccions al cens poblacional i aproximar-se, així, al cens nacional. Aquestes restriccions

solen ser per motius d'ascendència, naixença, anys de residència, etc., però aquesta mena de mesures no ajudarien gaire a identificar la condició nacional catalana. És per això que, en el nostre cas, fóra millor recórrer a un fet determinant de la nostra nacionalitat, com ho és la llengua, encara. Un fet que ha permès i permet una senzilla incorporació nacional dels novinguts. «Parlar català», vet aquí la clau per a la participació en el nostre referèndum d'autodeterminació. Sigui dit a tall de proposta per al debat i per a l'acord, en primer lloc entre els independentistes. A l'estat espanyol, com que no li fa cap gràcia, no deixa

de fer malifetes i agressions a fi que l'àmbit legal de la llengua catalana no inclogui el País Valencià. I l'estat francès fa el mateix, en no reconèixer legalment l'existència del català com a llengua pròpia i històrica de la Catalunya nord. Tanmateix, la tossuderia i la força dels catalanoparlants, és a dir, del poble català, serà notòria. Ω

Josep Guia

L'ESpanyOLISME OBLIGATORI

La darrera manifestació del col·lectiu "Basta Ya" (amb el suport incondicional del govern central) a Donostia el passat 19/10/02 que tenia com a consigna " NO AL NACIONALISME OBLIGATORI" va esdevenir una autèntica croada espanyolista i una descarada criminalització del PNB i EA.

Realment resulta molt cínic que la dreta ultranacionalista espanyola digui que a Euskadi el nacionalisme base és obligatori, quan ells són els primers que imposen , a voltes molt subtilment i d'altres vegades a sang i foc , una ideologia molt imperialista i molt uniformitzadora a tot l'Estat Espanyol .

En síntesi, que una gent que no vol o no pot desempal·lar-se del franquisme (el no retorn a casa nostra dels papers de Salamanca són un exemple clar que el règim anterior encara és molt viu) no pot donar lliçons absolutament a ningú i , molt menys , a uns nacionalismes sobiranistes perifèrics d'alliberament que, per damunt de tot, són demòcrates al 100% i que es troben a les antípodes del nacionalisme ètnic. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

LA RELIGIÓ; segons Carl Marx.

«L'home fa la religió, la religió no fa pas l'home. En realitat, la religió és la consciència de si mateix, o el sentiment de si mateix de l'home que encara no s'ha conquerit o que ja s'ha tornat a perdre. Però l'home no és un ésser abstracte, al marge del món. L'home és el món de l'home, l'Estat, la societat. Aquest Estat, aquesta societat, produeixen la religió, una consciència del món capgirada, perquè ells són un món capgirat. La religió és la teoria general d'aquest món, el seu compendi enciclopèdic, la seva lògica en forma popular, el seu point d'honneur espiritualista, el seu entusiasme, la seva sanció moral, el seu complement solemne, la seva raó general de consolació i de justificació. És la realització fantàstica de l'essència humana, perquè l'essència humana no posseeix una veritable realitat. La lluita contra la religió és, així, indirectament la lluita contra aquest món, l'aroma espiritual del qual és la religió.»

«La misèria religiosa és, alhora, l'expressió de la misèria real i una protesta contra aquesta misèria. La religió és el sospir de la criatura aclaparada, el cor d'un món sense cor i l'ànima d'una època sense ànima. És l'opi del poble.»

«L'abolició de la religió com a felicitat il·lusòria del poble és una exigència de la seva felicitat real. L'exigència de renunciar a les il·lusions sobre la seva condició és l'exigència de renunciar a una condició que té necessitat d'il·lusions.»

«... La tasca immediata de la filosofia consisteix a revelar l'alienació sota les seves formes seculars, un cop revelada sota les seves formes sagrades. La crítica del cel es transforma així en crítica de la terra, la crítica de la religió en crítica del dret i la crítica de la teologia en crítica de la política.» Ω

Karl Marx,

Kritik des Hegelschen Staatsrechts.

ERASMUS, UNA ALTRA FORMA DE COLONITZACIÓ

La pàgina web iagora.com és una pàgina de referència per joves amb un clar perfil internacional. Un dels apartats més interessants és pels estudiants que volen fer un intercanvi en alguna universitat del nostre continent. Vaig tenir la curiositat de llegir el que deien els erasmus de les nostres universitats i com esperava em vaig emportar una desagradable sorpresa.

Els erasmus són la prova més evident de que el menyspreu a la llengua i cultura catalanes ve en moltes ocasions de gent de països desenvolupats i als que se'ls hi suposa un cert nivell intel·lectual. El més greu de que els de fora ens hagin de donar lliçons a nosaltres a casa nostra. Els comentaris que s'hi veuen, en un altre país, serien dignes de participar en un programa d'humor, amb clares opcions de guanyar el premi. A Catalunya, a alguns ens fan riure, però al mateix temps, preocupen perquè alimenten l'autoodi de molts catalans i perquè dissortadament aquests comentaris se senten més del que hauria de ser habitual. M'he permès fer-ne una selecció prou il·lustrativa:

- Barcelona és una ciutat perfecte, llàstima de que parlin català (us imagineu un català dient, Hel-sinki és perfecte, llàstima que parlin finès?)

- Jo venia a Barcelona sense saber que hi havia una altra llengua i resulta que es fan les classes es fan en aquesta llengua (en tenim culpa els catalans de la teva ignorància?)

- Jo no estic en contra del català, però sempre que no sigui oficial. Jo el deixaria parlar a casa, però el carrer no (Gràcies company!)

- Quan parlo amb un català parla amb mi en castellà, però clar quan s'ajunten 3 o 4 comencen a parlar en català i clar tampoc els hi pots prohibir (qui sapigue llegir entre línies, veurà que el que ens està dient és que ell realment ens ho prohibiria, però encara no s'atreveix).

- Recomanacions pels nous estudiants: vigileu amb els professors catalans (sí, vigileu que són tan bèsties de voler fer les classes en català. Mira que n'arriben a ser de dolents els catalans!)

- Si estan a Espanya, el que han de fer és parlar en espanyol (era d'esperar que sortís un comentari d'aquests no?)

- Quan parlen en català jo no entenc res, perquè és una llengua molt difícil (especialment difícil si tu l'odies des del primer dia que arribes a casa nostra i et proposes no aprendre-la com a condició bàsica de la teva estada a Catalunya. Saben que el català és tan difícil com el francès, el castellà o l'italià o es pensen que el català és una llengua caucàsica?).

- Una cosa són llengües i l'altre són dialectes i a Barcelona parlen un dialecte (sempre hi ha casos pitjors que són el d'aquells que després d'estar aquí uns mesos encara no han après que el català no és un dialecte).

- A Barcelona hi ha un problema molt greu, i és que la gent no vol ser espanyola i no volen parlar espanyol i s'han inventat una altra llengua (vinga, embolica que fa fort, a veure qui la diu més grossa). Si tan problema és que aquí es parli una altra llengua, per què no van a fer l'Erasmus a Toledo

o Salamanca, on no trobaran l'inconvenient del català?

La conclusió que un treu llegint els comentaris és que els catalans són un senyors molt dolents perquè clar mira que parlar català a Catalunya, això és passar-se! Per cert, vaig tenir la curiositat d'entrar a la Universitat de les Illes Balears i els pobres germans de Ses Illes tampoc en surten molt ben parats, també tenen el "defecte" de parlar català. El més greu és que a sobre de que els erasmus fan canviar

en el 90% dels casos la llengua del curs, es queixen de que hi ha massa català. En poques paraules, el dret d'un foraster preval sobre el dret dels catalans de rebre les classes en català a Catalunya.

Som o no un poble colonitzat?

S'ha de dir que també n'hi ha alguns que s'interessen per la nostra cultura i llengua i manifesten que van venir desconeixent l'existència d'una llengua diferent però que han tornar sabent-ne una mica. Lamentablement són una clara minoria. Seria bo que si hi ha estudiants, amb una clara consciència nacional, que llegissin això provessin de fer una mica de pedagogia als erasmus que ens visiten, si és que realment el cas té solució, perquè la gran majoria venen amb una estereotips molt fixats i per tant pràcticament impossibles de canviar.

Informació escrita per Albert Poblet.

EL PROGRAMA ERASMUS, UN ALTRE FOCUS D'ANTICATALANISME

Molts estudiants que vénen de fora de les nostres fronteres lingüístiques es troben que quan arriben aquí no tenen ni idea que el català és la llengua del país. Molts d'ells van a la Universitat seguint el programa 'Erasmus' que propicia els intercanvis entre estudiants.

Aleshores comença el ball de bastons a les classes. N'hi ha prou que un alumne s'entesti a no entendre el català perquè la classe s'hagi de fer en castellà. I sembla que aquest problema no té solució. I és que, per desgràcia, el català només és la llengua pròpia del país sobre el paper. No hi ha poder polític suficient per aconseguir que ho sigui també a la pràctica i, per tant, també a les Universitats. Ara publiquem una carta d'un estudiant danès sobre aquest tema, apareguda al diari 'Avui':

'He llegit la carta de l'Oriol Lecina Veciana a l'Avui de dijous 17 d'octubre de 2002. Només puc dir que hi estic d'acord. Vaig estudiar a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) durant l'any acadèmic 2000-2001, però no vaig fer el que qualsevol estudiant d'Erasmus fa, és a dir, vaig estudiar català en lloc de castellà.

Vaig trobar molt estrany que tothom em preguntés 'per què vols aprendre català?' i que ni una vegada sentís que preguntessin 'per què vols aprendre castellà en lloc de català?' als meus companys d'Erasmus.

Jo simplement contestava 'per què no?'. A més a més, vaig tenir algunes males experiències durant les classes, no amb els professors ni tampoc amb els castellanoparlants; sinó amb els altres estudiants d'Erasmus, sobretot els francesos i els italians. Ells tenen com a llengua materna una llengua romànica, però jo i la resta de catalans havíem d'assistir a classes en castellà (i jo portava només sis mesos estudiant català) només perquè hi havia una francesa que deia que no entenia el català.

Em costa de creure que no entengués el català, però el que és clar és que no va fer ni l'esforç d'entendre'l. Tinc molts altres exemples de les injustícies lingüístiques que vaig patir a la UAB i a Barcelona, però el que vull dir amb aquesta carta és que, almenys a Catalunya, les universitats haurien d'ensenyar en català com a llengua principal. Els estudiants d'Erasmus que vulguin aprendre castellà tenen totes les universitats d'Espanya per estudiar, i els que volen aprendre català tenen només Catalunya.

Acabaré amb una pregunta: no teniu amor propi, els catalans? Ω

Tom Pedersen
Aalborg (Dinamarca)
Font: Ràdio Catalunya

Erasmus i la eterna incompetència

Qui és el culpable que després d'anys de conflicte lingüístic a les universitats dels Països Catalans els alumnes Erasmus encara generin conflicte lingüístic?

Qui és el culpable que els alumnes que volen rebre les classes en la llengua del país, el català, tinguin problemes per aconseguir-ho i estiguin desprotegits?

És evident que la complicació ve de la mare de totes les complicacions: les nostres universitats -i tot allò que és nostre- està sota el control polític de les autoritats espanyoles. Però hi ha una altra causa, la de sempre: uns governs autonòmics que no es mullen, que no defensen la llengua del seu territori i que sembla que encara no tinguin clar quina és la llengua pròpia dels Països Catalans.

No és la primera vegada que a l'Espr@i tenim com a tema editorial els estudiants Erasmus i el conflicte lingüístic a les nostres universitats. És un tema recurrent. Però mentre no se solucioni continuarem denunciant la situació, del tot anormal en un país anormal com el nostre, en que una persona hagi de batallar per aconseguir que un professorat català, usi la llengua catalana, en una universitat dels Països Catalans. Surrealista! Ω

ELS "NACIONALISTES" I LA SOCIETAT

Que el poder jugui amb el llenguatge de manera descarada no ens ha de sorprendre: sempre s'ha fet, des de l'ordre establert, intentar tergiversar el significat de les paraules, i tergiversar-lo, sistemàticament, a favor de qui mana. Res de nou sota la capa del sol, doncs.

Ja hem comentat diverses vegades el joc que es fa amb el concepte "nacionalisme" i "nacionalista". En relació al conflicte que hi ha al País Basc, aquest terme es fa servir molt habitualment i de manera incorrecta. Es parla de "nacionalistes" bascos i de "no nacionalistes" espanyols (algunes vegades, aquests apareixen també sota el rètol de "constitucionalistes"). Als Països Catalans, amb menys virulència, també es fa servir aquest tipus de retòrica. Teòricament, els que som partidaris de constituir els Països Catalans en entitat política amb caràcter propi (corresponent a la nació catalana), som "nacionalistes", mentre que els que en són contraris són "no nacionalistes" o "constitucionalistes". Mai no es planteja, des dels altaveus de l'opinió pública ni des de les institucions, que algú que, en comptes de voler la independència dels Països Catalans, vol mantenir "la unitat d'Espanya" sigui un "nacionalista espanyol". "Nacionalista espanyol", en el discurs públic, per tant, sinònim de "no nacionalista" o de "constitucionalista" (encara que, en gran part, en elaborar-se la constitució espanyola hi fossin contraris, perquè, d'alguna manera, reconeix la plurinacionalitat de l'Estat, gràcies a les bones arts -en el seu moment- del ponent Miquel Roca Junyent, de Convergència Democràtica de Catalunya).

És per tot plegat que un servidor de tots vostès, si li demanen si és "nacionalista" perfereix dir que no: de fet sóc separatista, independentista, o qualsevol sinònim; però no nacionalista.

Ara, el ministre Álvarez Arenas ha fet una passa endavant: en relació a la redacció d'un nou estatut d'autonomia per al Principat de Catalunya, proposada pel conseller en cap, Artur Mas, ha dit que Convergència i Unió ha de triar entre acostar-se "als nacionalistes o a la societat". En què quedam? Els "nacionalistes" -se suposa que els votants de CIU, ERC, IC i bona part dels votants del PSC, al Principat-, socialment molt majoritaris, no formen part de la "societat"? Vol dir, el senyor Arenas, que al Principat de Catalunya, o fins i tot a les illes Balears i Pitiüses, un grup humà són els "nacionalistes" i un altre grup humà (el grup humà per definició) és la "societat".

Feia molt de temps que no sentia d'una manera tan clara una expressió antidemocràtica i feixista. Allò que el feixisme dels anys trenta del segle passat començà a fer, per poder liquidar els sistemes democràtics, va ser deshumanitzar els enemics. Els jueus no acabaven de ser "humans", segons la consideració dels nazis. Per una banda, hi havia els "jueus" alemanys i, per l'altra, "la societat". La segona exclouia dràsticament els primers.

Arenas s'hauria de desdir immediatament de les seues desafortunadíssimes declaracions. Perquè no es pot tolerar que un ministre d'un govern "constitucionalista" sigui manifestament antidemocràtic en allò que diu i predica.

D'altra banda, i atenent a les seues pròpies paraules, el Principat de Catalunya deu ser un país molt estrany: resulta que, si agafam l'únic comptador vàlid que tenim (és a dir les eleccions al Parlament català), deu ser l'únic lloc del món on la majoria de la gent no pertany a la societat (perquè els "nacionalistes" sumen bastants més diputats que no el conjunt de la "societat"). On anirem a parar! Ω

LA SALUT PÚBLICA I EL NEGOCI PRIVAT

A tot ciutadà, pel fet de ser membre d'una comunitat, se li hauria de suposar una actitud positiva envers la convivència solidària. I això pel simple fet que el que és bo per a tots ho és per a cadascun. La quota social mínima de solidaritat –sovint escamotejada– és el pagament d'impostos. Això, no crec que ningú gose avui en dia contestar-ho, ni tan sols aquells que professen el neoliberalisme més radical, val a dir, la ideologia del «qui més puga per ell». I, què se suposa que ha de fer, doncs, l'estat amb la gestió d'aquest patrimoni col·lectiu? Alguns pensen que ha de destinar-ho a universalitzar drets elementals com són ara l'educació (pública i gratuïta), la salut (amb un sistema públic i universal), els transports (públics i barats), les obres públiques, els habitatges... Mirat així, tots aquests béns col·lectius són la garantia d'una mínima qualitat de vida individual i col·lectiva que, al capdavall, és l'única realització pràctica possible d'aqueixa retòrica tranquil·litzadora de consciències que és la Declaració Universal dels Drets Humans. Perquè o el dret és acció o no existeix.

Tot i que això sembla inqüestionable, la discrepància apareix quan es tracta d'articular-ho en la pràctica. Hi ha qui pensa que és l'estat qui ha de vetlar per garantir un mínim de benestar a la població i, per contra, hi ha qui considera que, deixant fer a la iniciativa privada, les demandes s'han de cobrir gràcies al simple joc de la competència. La disparitat de criteris afecta especialment, com és ben sabut, dues qüestions primordials: la titularitat pública (estatal) o privada dels béns i serveis, i la seua gestió pública o privada. Enfront d'aquestes dualitats, hi ha tres combinacions possibles: titularitat pública i gestió pública; titularitat pública i gestió privada; titularitat privada i gestió privada. Evidentment, ningú pot pensar en la pràctica en una hipotètica titularitat privada i gestió pública. No se'ns escapa que cadascuna d'aquestes opcions implica una posició ideològica i un model de relacions socials ben diferent. Les coordenades que marquen precisament la diferència són dues: la universalitat o la generalització al conjunt de la població, sense exclusions, com un dret universal, i el benefici econòmic. Un sistema de titularitat pública pot organitzar-se segons l'ideal de la universalitat (arribar a tots els ciutadans i cobrir total l'esfera de les seues necessitats), atés que es fonamenta en la redistribució dels recursos públics d'acord amb criteris de necessitat i de justícia social; per contra, tot sistema de titularitat privada –sense haver de renunciar necessàriament a l'ideal de la universalitat– per a ser perdurable ha d'acomplir una condició més: reportar uns beneficis econòmics a l'empresa o a les empreses que el sustenten. Aquesta és la dinàmica del mercat i, altrament, o viu de la subvenció pública o privada (cas de les ONG) o desapareix.

Així les coses, la dreta –que sempre ha desacreditat el que és públic en favor de la lògica del mercat i, particularment, la gestió pública dels recursos– en favor de la iniciativa privada i la lliure competència

com a única solució a la dinàmica de les relacions socials, sembla haver trobat ara la panacea. La clau és ben senzilla. Com que sempre se li ha omplert la boca de dir que el taló d'Aquil·les del sistema públic (sanitari, educatiu, industrial...) és la mala gestió, doncs, ara la solució és privatitzar la gestió del sistema públic, però no la titularitat, amb la qual cosa el negoci és redó: guany sense risc. La justificació de fons no és altra que la plena confiança que la gestió privada és bona i la pública sempre dolenta, dilapidadora i ruïnosa. Ha inventat, per això, el capitalisme sense risc, reconduint la figura de l'Estat com a repartidor de prebendes. Tal vegada això és el que ara diuen tercera via. Pensem, si més no, en el polèmic hospital d'Alzira, recentment inaugurat. La Generalitat interteix els fons públics en la seua construcció i dotació i contracta amb empreses d'assegurances privades per a gestionar-lo, en unes condicions econòmiques pactades. El pretés avantatge és que uns saben què gastaran (no hi ha dèficit) i els altres, que hi guanyaran. I si és tan senzill, una de dues, o hem aconseguit la quadratura del cercle, o algú ha d'eixir perdent i, òbviament, no és altre que el pacient. Perquè un sistema sanitari universal, d'acord amb els criteris clàssics de l'ideal del benestar, vol dir assistència per a tots els ciutadans i també per a totes les dolences (sense exclusió). I tot i que plantejat així, el model seria discutible, sense matisacions, en la societat actual, l'alternativa que ens presenten ara és una trampa grossa.

En primer lloc, perquè exclou els grups marginals i els socialment exclosos (els que no tenen cartilla, sense papers, etc.) i limita l'assistència no a totes les malalties i dolences, sinó als casos més profitosos (hi ha limitació en la prestació sanitària) derivant al sistema públic els casos tècnicament més difícils i els econòmicament més costosos. La generalització del model de l'hospital d'Alzira implicaria que moltes malalties es deixarien d'atendre, o bé pel fet de demanar inversions tècniques molt fortes o perquè impliquen períodes llargs d'hospitalització. No pot ser d'una altra manera quan l'hospital cobra del sistema públic per cada pacient que atén. La introducció d'aquests models en un sistema mixt de gestió pública i privada és magnífic per als detractors del sistema públic, perquè no sols garanteix el funcionament del centre de gestió privada amb la cobertura complementària que li dona el sistema públic, sinó que alhora enfonsa i desacredita una mica més el sistema públic, que ha d'atendre també els malalts cars no atesos al centre privat. O algú creu que és possible fer compatible la salut pública sense exclusions amb el negoci privat? Em tem que només els interessats a fer també de la salut un negoci.

Josep Lluís Barona

*Departament d'Història de la Ciència
Facultat de Medicina de València*

ALGAIDA

Fa 20 anys que na Maria Apol·lònia Vidal regenta la botiga de merceria i confecció ca na Maria Apol·lònia al carrer de la Unió d'Algaida. Tel. 971 125 002

Fa 25 anys que n'Antònia Cortés i en Miquel Roca regenten el super Cas Colau al carrer de la Unió d'Algaida. Els pares de n'Antònia obren aquesta botiga l'any 1941. A la foto amb el seu net Antoni. Tel. 971 665 104

SANT JORDI

Fa 2 anys que en Rafel León ha obert el Taller de Xapa i Pintura León al camí de Sant Jordi a Sant Jordi. Tel. 971 742 553

Fa 2 anys que en Tomeu Bonet regenta el Pub Es Pla a la Plaça Moneros de Sant Jordi. És un lloc de joventut. Tel. 660 420 569

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 28 anys que n'Àngel Barrado d'As-túries a qui veiem amb el seu fill Xavier va obrir la botiga Esports s'Arenal al carrer de les Balears. Tel. 971 443 270

Fa 8 mesos que en Juanjo López regenta el Bar Zamora al carrer Terral de s'Arenañ. Tel. 971 442 225

**FUSTERIA
ROVER**

C/. Rocabertí, 29 - Tel. i Fax: 971 56 01 05
07250 Vilafranca de Bonany - Mallorca
E-mail: Fusteral@teleline.es

**IMMOBILIÀRIC
LLUC MATAS**

*"Venga a descubrir un paraíso"
Kommen sie, linden sie ihr paradís*

Plaça des Pou, 17
07519 Maria de la Salut (Mallorca)

Tel. 971 52 50 70
Fax 971 52 57 73
Mòbil 679 90 57 94

**Maria
Alberdina**

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

En Josep Lluís Roldán, a qui veiem amb les seves oficials acaba de traslladar la Perruqueria Avantguarda del carrer Espalmador al carrer Gran i General Consell, prop del Club Nautic de s'Arenal. Tel. 971 445 214

N'Adov Aznar i na Maria Vico acaben d'obrir la immobiliària Finques son Veri al carrer Terral de s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 442 011

VIDA I MIRACLES DE LES ABELLES:

Abella xuclant

I - BIOLOGIA DE L'ABELLA

L'abella comú o "Apis mellífera", la trobem a les nostres terres, i sobretot durant els mesos de la primavera i l'estiu, xuclant en qualsevol de les floretes que abunden als camps, d'una manera afanyosa, "com si se li acabara el temps". I així és; l'abella durant aquest període (viu al voltant de quaranta dies), deu d'omplir el magatzem d'aliment per a poder passar l'hivern.

I ens preguntarem: Com pot ser que vivint quaranta dies, arregui aliment per a dintre de sis o més mesos.? Doncs bé, l'abella no treballa per a d'ella, el seu objectiu

serà sempre la colònia o casera. Si obrim una casera i observem amb detall el seu interior, podem veure tres tipus diferents d'organismes:

Obrera - Reina - Abellot

Les més nombroses, les obreres, són les més fàcils d'identificar ja que ens apareixeran amb no bones intencions, tan sols ens apropem al seu niu o casera. En una casera forta poden haver al voltant d'unes 40.000 obreres, en l'època de la recollida de mel, encarregant-se de la coordinació de totes les accions per al bon funcionament de la colònia. La seua vida pot ser de 40 dies en l'època de recollida o de 120 dies en l'època d'hivernació.

Diffícilment podrem observar la reina, damisel-la molt fina i elegant, sempre rodejada de les seues servidores, que no saben què fer-se amb ella, omplint-la d'atencions i cures. Amb molta sort i paciència únicament en trobarem una sola. S'encarrega de la reproducció una vegada ha segut fecundada. Pot viure fins a 5 anys, però els millors anys de fecundació són els tres-quatre primers anys.

Per qualsevol racó, o passejant-se còmodament i de manera indiferent, trobarem a uns essers panxuts i desmanoyats que no faran més que menjar fins que arribi l'hora de haver de fecundar qualsevol reina, són els abellots. En una colònia poden haver uns 300 o 400. Quan arriba l'hivern i les reserves d'aliment no son molt bones son morts o tirats fora de la casera per les obreres.

LA NATURA ESTÀ AMB NOSALTRES... LES ABELLES ENS AJUDEN.

Les abelles participen en la construcció d'aquesta meravella Dis-me...

Quina força d'atracció exerceix aquesta imatge meravellosa?.

Quin Déu maneja els fils per a què siga possible tanta bellesa?.

Deu l'home destruir aquestes meravelles, que tants segles han costat?.

Doncs lluitem per a mantenir-les

PERILLS I ENEMICS DE LES ABELLES.

Molts són els perills que tenen les nostres amigues, no podent presentar-los tots en aquesta pàgina, podem centrar-nos en aquells que tenen més importància, degut a la destrucció que ocasiona:

ENVENINAMENT PER PESTICIDES.-

L'ocàs és meravellós sabent què demà eixirà un nou dia.

No disposem de cap medi per a combatre la pèrdua de nombroses colònies degut als tractaments anti-parasitaris efectuats pels agricultors, així com, últimament l'acció efectuada per la nostra Conselleria a l'utilitzar productes químics per a cremar qualsevol planta i arbust que hi haja a les voreres de les carreteres.

Des d'aquest lloc pregue als agricultors tinguen la prudència i precaució al fer ús d'aquests productes químics, havent hi molts preparats que no són tòxics i que porten la indicació "NO TÒXICS PER A LES ABELLES", ja que al utilitzar els tòxics tiren pedres a la seua teulada; estant demostrat què la polinització efectuada per les abelles comporta uns millors rendiments de fruita, tant en quantitat com en qualitat.

A la Conselleria, no sols li pregue, li demane que actue d'una manera més racional, al tindre (o deure de tindre) personal qualificat per al cas.

LA VARROATOSIS.-

La VARROA destrueix la major quantitat de colònies quan finalitza l'estiu. En aquesta època la població de varroa es multiplica d'una manera desbordant. Si el seu número és major que el d'abelles de la colònia, aleshores la destrucció de la casera ja és un fet.

Es deuen prendre mesures urgents, tant preventives com curatives, però mai son definitives, ja que no acaba amb tots els paràsits, que aprofiten la nova posta d'ous de la reina per a retornar a la multiplicació sense límits.

Aquells eixams que són salvatges desapareixen destruïts per aquest àcar al no poder ser tractats, escampant la malaltia i la destrucció a tot arreu.

COLL D'EN RABASSA

El PSM va obrir local al carrer Cardenal Rossell (a la cantonada que va a Mercapalma) del Coll d'en Rabassa. Serà el local de les barriades o pobles de s'Arenal, can Pastilla, es Pí-larí, sant Jordi, es Coll i és Molinar. Varen presidir l'acte en Pere Sampol, president del partit i candidat a la presidència del Govern Balear i Pere Muñoz, candidat a la batalla de Ciutat.

Fa un any que en Lluís Cubells de València ha obert el Saló Recreatiu Inter al carrer del Cardenal Rossell, 65 des Coll d'En Rabassa. És un saló de jocs de màquines. Tel. 600 920 779

Fa 25 anys que en Manuel Bergonze va obrir l'Elèctrica bermat a s'Arenal de Mallorca. Actualment està al carrer del Trencadors on ven electrodomèstics. Tel. 971 442 310

Fa 2 mesos que na Gràcia Molina ha obert la Peña Cultural Flamenca a s'Arenal de Mallorca. Ensenya a ballar flamenc. Tel. 649 205 183

MONTUÏRI

Fa 30 anys que en Joan Rigo i na Sebastiana Bennasser regenten el Forn can Muix a Montuïri. El pare de l'amo, en Tomeu Rigo va obrir aquest forn l'any 1950. Tel. 971 646 163

Fa 12 anys que en Josep Sentpere regenta la Peixateria Sentpere a Montuïri, el seu germà Jaume és l'amo de la peixateria de sa Colònia de sant Jordi. Tel. 971 662 660

Recomanam els peus de porc forçits embolicats amb col

Carrer de l'Hospital, 46 Tel. 971 561 056 - 07520 Petra

FIRA DEL MOBLE

En Ferran Gil i el seu sobre Damia Bauça són moblistes des de l'any 1935. Són de Manacor i actualment són els amos de Modelmón que està a la carretera de Manacor k. 22'. Tel. 971 125 126

Fa 14 anys que na Lina Bonnin regenta la botiga de Mobles so n'Espanyolet a l'avinguda de sant Ferran, 39 de Ciutat. Tel. 971 289 378

Na Caterina Lliteres és la madona joves de Mobles Oms a Manacor. Estudia Beles Arts a la Universitat de Barcelona. Tel. 971 554 543

Fa 10 anys que les germanes Mascaró obrien la botiga de decoració d'interiors Cortinatges Balear a la barriada des Fortí de Ciutat. Tel. 971 738 161

PETRA

Fa un any que na Margarida Riera de son Xigala regenta el Bar can Salom a la Plaça de Fra Ginebró Serra de Petra. Tel. 971 561 046

Cartes

El diari El Mundo no dona dret a rèplica

Benvolgut senyor director,

Amb aquesta carta volem respondre al diari "El Mundo, el dia de Balears" de dia 5 d'octubre de 2002. Pensam que el "bochorno democrático" no és que un professor de la Universitat del País Basc, vocal de Cultura de les Juntes de Guipúscoa per EH i un director general del Govern de les Illes Balears se seguin a la mateixa taula rodona a unes Jornades de Normalització Lingüística organitzades per l'STEI-i; l'autèntic "bochorno democrático" és la subvenció que dóna el partit del PP que governa Espanya, a la "Fundación Francisco Franco" o que aquest mateix govern encara no hagi demanat perdó pels morts (veritaders assassinats), a causa de la insurrecció del "caudillo" i les ordres que va donar d'exterminar tots els que no pensaven tal i com ell dictava.

Si la intenció és parlar de "bochornos democráticos" en podem parlar en voler. En veiem molts, dia sí, i altre també. És una vergonya democràtica voler fer mar de peus i mans el Govern de les Illes Balears quan des del Govern de Madrid s'impugnen totes les lleis i resolucions que surten del nostre parlament, l'ecotaxa, la llei de comerç, la llei de paritat, etc.).

Una altra vergonya democràtica és que es reuneixi el pacte antiterrorista per parlar de les aspiracions sobiranistes del president del Govern Basc.

Han estat grans vergonyes democràtiques que un president d'una Comunitat Autònoma, en un debat al Parlament, utilitzàs un document que només es podia conèixer amb la manipulació i desviació del correu electrònic de l'oposició, o que just abans d'unes eleccions, es descobreixi que 72 argentins s'han emparonat a Formentera, tots votants d'un partit que necessita més o manco aquests vots per guanyar les eleccions per majoria absoluta. I que hi hagi personal funcionari i assessor del Govern que hagi treballat en aquesta qüestió. La Justícia podrà voler més indicis o més proves, o no trobarà indicis o proves suficients per imputar alts càrrecs del partit en el Govern de Madrid, però la gent d'aquesta Comunitat no combrega amb rodes de molí.

Les ulleres de mirar a prop o de mirar enfora de qualsevol diari li poden distorsionar la visió de la realitat. Ja sabem que l'objectivitat, tan important i necessària per a la professió de periodisme, molts de diaris se

la berenen per donar un bon servei al seu amo, que

normalment sol ésser un dels partits poderosos a nivell estatal. El diari El Mundo sabrà a quin amo serveix.

També volem comentar que L'STEI-i és un sindicat amb un percentatge molt alt de mestres i professorat que es diferencia d'altres sindicats, precisament per la defensa dels drets nacionals, culturals i lingüístics

dels Països catalans i també per la defensa del medi ambient, dels drets de la dona, la millora de les condicions laborals, la pau, la convivència i la no violència. L'STEI-i ja ha explicat públicament que va convidar el doctor Fito Rodríguez perquè és professor de Teoria de l'Educació a la Universitat del País Basc, té una llarga bibliografia en temes de sociolingüística i és expert en polítiques educatives. Sabem que cada persona tria el partit polític que més respon a les seves creences i evidentment ens sembla molt bé que l'STEI-i no demani ni l'afiliació política, ni la religió que tenen les persones que convida als seus debats.

Per altra part volem informar a "El Mundo" que a les Primers Jornades de Normalització Lingüística hi va participar el doctor Arcadi Oliveres, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, president de JUSTÍCIA I PAU i expert en economia mundial. Durant dues hores ens va parlar de Globalització, ensenyament i identitat als Països Catalans; seia al mateix lloc on l'horabaixa seurien el director general i el professor basc, i des d'allà ens va obrir els ulls a moltes realitats actuals. Les darreres paraules de la seva intervenció foren per a un dels temes que, actualment, més preocupen la ciutadania: "un bon camí cap a la solució de la violència al país basc és el diàleg i el fet que el govern espanyol se seguei a parlar

amb els i les representants d'Euskadi sobre el que ells i elles vulguin plantejar malgrat sigui voler deixar de dependre d'Espanya".

Personalment volem felicitar el Govern de la Comunitat i la Universitat de les Illes Balears per col·laborar en aquestes primeres Jornades de Normalització Lingüística a l'Ensenyament i a l'Àmbit Sindical.

M. Antònia Font i Gelabert i
Joan Lladonet i Escalles

Professors de Llengua Catalana i Literatura
i assistents a les esmentades Jornades

Tve-Anticristianisme

Joan: Jo em vaig mirar la reposició del capítol del Plats Bruts per la polseguera que va aixecar. Sincerament, no n'hi havia per tant.

Ricard: Jo no ho vaig veure i, en realitat no puc jutjar aquest cas concret. Ara bé, és ben xocant que certa esquerra jacobina-ultra-secularista digui feixista a algú, per ex., per satiritzar icons de la cultura esquerrana (podria ser, què sé jo, Companys, Durruti, el Xè...), cosa que per cert els qui no som especialment esquerrans i els cristians pràcticament no fem mai, sia per desinterès o per respecte, i en canvi ells sí que es dediquen a satiritzar i implícitament desprestigiar i menysprear les creences d'altri.

A més a més, una cosa és fer crítica anticlerical, que a mi no em pareix gens malament, al contrari (tal com fan, per ex., els Simpsons) i una altra és fer crítica contra elements centrals de la fe de

molts conciutadans, la qual cosa ja és ofensiu i una total manca de respecte. Molt pitjor si, a més, és pagat amb diners públics.

Les independències nacionals a Europa han estat pràcticament sempre amb aquest esquema: unitat popular liderada per la burgesia i l'Església nacionals amb el vistiplau exterior dels Estats Units després d'algun terrabastall fort (guerra o ensulsiada econòmica general). Atacant la fe estan atacant un pilar bàsic de la possible independència REAL de Catalunya. Per això dic i repetesc que el secularisme anticristià a ca nostra és un cavall de Troia del jacobinisme i de l'espanyolisme més brutals.

Finalment, estic segur q aquests valents no serien tan satírics si visquessin en un país musulmà, perquè segur que han sentit parlar d'en Salman Rushdie. Són la mena de valents que ho són sols amb la seva àvia.

Joan: Tampoc es pot convertir la religió en un tema tabú. I menys encara per beneïtures com la dels Plats Bruts.

Ricard: Si això no és "tabú" que no ho sia tampoc, per ex., denigrar Catalunya o Francesc Macià per TV3. I per aquesta via de l'snobisme i la pocsoltada irreflexiva, tot arribarà.

Ser "tabú" en certes coses o no és sols un luxe sibarita perfectament prescindible. Crear caràcter de pedra picada no és cap luxe, és elemental. I la millor argamassa és el cristianisme. Blasmar-lo i a més fer-ho malament i sense raonaments seriosos (una altra cosa fos si atacassin el clericalisme, però aquests covards sembla que no gosen criticar els poders fàctics) és una simple boutade snob de la nostra lamentabilíssima gauche divine, més eixorca que un desert de sorra.

Fa 5 anys que en Jaume Dam regenta el Restaurant sa Plaça a la Plaça de Petra. Els dies feiners despatxa menús a 9. Els caps de setmana se menja a la carta. Tel. 971 561 646

Fa 13 anys que en Miquel Alsamora va obrir la ferreteria i armeria Bonany a la barriada des Cos de Petra. Tel. 971 830 052

Acabada l'entrevista, a dins el saló dels plens, el batlle Font va oficiar el casament d'en Guillem Adrover i na Caterina Bauçà. Una cerimònia ben emotiva que no té res a envejar a les celebrades davant un capellà.

Fa 8 anys que en Joan Font Massot és batlle de Petra, i tornarà a presentar-se a les eleccions si el partit li ho demana. Ens diu que el tren passarà per fora del poble on feran una estació que estarà exactament a la mateixa distància que l'antiga. Que les expropiacions ja estan fetes i que no se pot anar enrera. Que aquest referèndum del PP no ha estat més que una manera d'embullar la gent. Que ara estan acabant el teatre, la via de circumvalació i que ara estan reformant l'edifici del PAC. Tel. 971 830 000

Fa un any que n'Antònia Brunet amb el seu germà Biel regenta la Cafeteriaes Bri al carrer de Manacor de Petra. Tel. 971 561 785

PORRERES

Fa 6 anys que na Maria Antònia Barceló regenta la Papereria Antònia amb estany, al carrer de sant Roc de Porreres. A la foto amb la seva filla Cristina. Tel. 971 168 005

En Tomeu Lladó és l'amo jove del Bar Es Terrers al carrer Duzai de Porreres. Tel. 971 647 435

Fa mig any que en Pau Grimalt a qui veiem amb son pare ha obert el taller d'alumini i vidres Grimalt al carrer de Jaume I de Porreres. Tel. 971 647 902

Els germans Ribes són els amos joves de la botiga de roba i sabates MANS al carrer de l'almoina de Porreres. Tel. 971 168 456

Apunts per la nostra història menuda

Aquell temps que mai passava res i "tot" ho amagaven

8 d'abril de 1804

Devers les vuit i mitja de l'horabaixa ha mort Llorenç Coch i Solivelles marit d'Antònia Nadal Crespi. El finat havia nascut a Manacor de la Vall, aleshores llogaret de Selva, fill de l'honor Joan Coch i de la Senyora Margalida Solivelles germana de Mossèn Francesc Solivelles prevere del Santuari de la Mare de Déu de LLuc. Dia 5 d'aquest mes havia fet testament davant el notari de la vila de Sóller Joan Baptista Marqués Pons, dit el major. El Senyor Bisbe de Mallorca - Dr. Bernat Nadal i Crespi - era cunyat seu.

Dissabte 14 de maig de 1921

Avui el periòdic "L'ALMUDAINA" conta, a una de

les seves planes, 0que la Guàrdia Civil de Ciutat ha detingut un individu nomenat Julià Coll i Coll, alies Caragol de pesimos antecedents per intent de violació d'una dona casada a la que hauria seguit quan aquella es dirigia a casa seva en el barri de Sant Jordi.

El mateix periòdic conta igualment que fou el marit de "la víctima" qui descobrí l'esmentat "subjecte" i després d'administrar-li unes quantes garrotades, el lliurà als agents de l'Autoritat legalment constituïda.

Dimarts 7 de juny de 1921

Es pot llegir avui dalt del mateix periòdic "L'ALMUDAINA" que el cap de la Guàrdia Civil de la vila de Sa Pobla els ha comunicat que: Margalida Crespi, major d'edat i fadrina, en companyia d'una neboda seva d'onze anys nomenada Maria Lladó (l'any

2002 sols haurien sortit les inicials i encara) que un home hauria violat la nina quan ella anava, un dia a escola amb el seu germanet de quatre anys. La menor hauria dit que la tia deia veritat i el metge Don Guillem Torres, hauria aportat un certificat donant fe de la malifeta.

Relacionat amb la feta les civils han detingut a Antoni Caimari, de 18 anys (l'any 1921 no era major d'edat) com presumpte autor de l'agressió. En principi l'homo ho negava però acabà per confessar.

(Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira

Fa 2 anys que na Júlia Morales va obrir l'establiment de menjars preparats Sa Greixonera al carrer de l'Almoina de Porreres. A la foto amb la seva filla. Tel. 971 647 576

Fa mig any que en Biel Ginard i en Guillem Ballester ha obert el taller Ais Bloc a Porreres. Fan blocs per a la construcció. Tel. 971 244 607

PORRERES

En Joan Barceló, és l'home del temps a les Illes. El trobarem visitant la fira de Porreres, el seu poble, amb la seva dona, na Joana Noguera. Tel. 971 646 375

N'Antoni Palerm és el president i en Joan Obrador és el vice president del Club de Futbol de Porreres. Tenen 8 equips, però només fins a juvenils. Fan pedrera. Tel. 971 647364

VILAFRANCA

Fa 6 anys que en Jaume Barceló de can Penya fa de pescador. Te barca a Calarajada i al Port d'Alcúdia. Ven peix al carrer dels Reis de Vilafranca. Tel. 971 560 364

CONTES DEL FUTUR O PRESAGIS DEL PRESENT?

Malgrat que ha plogut molt des que va ser projectada aquesta gran pel·lícula, encara segueix empaitant a la gent per la seva estructuració, per la seva ambientació, pel seu sentit i missatge (a pesar que el seu director Ridley Scott mai va voler que aquest predominés sobre la magistral ambientació que hi podem trobar) etc...

Harrison Ford

Aleshores jo vivia a Saragossa, on feia la desfasada E.G.B. en un col·legi de frares. El primer contacte amb la pel·lícula el vaig tenir llegint un setmanal del Heraldo de Aragón, al que sortia el Harrison Ford saltant per sobre d'un grapat de Hare Krhisnas. La pel·lícula ja portava cua abans de ser estrenada. Me'n recordo que vaig anar a veure-la amb la meua germana gran al "Mola", cinema a prop del Corte Inglés, quan s'acabava d'estrenar.

Al primer cop de vista no s'assemblava al que m'havia acostumat el George Lucas. No hi havia làsers ni una princesa que salvar, no hi havia ni un fotut robot. L'empanada mental que va produir "La guerra de les Galàxies" a la meua generació era molt difícil d'empassar, era l'inici d'un canvi radical. Com diu el meu amic Valentí, quan vam sortir del cinema érem uns altres, els nostres gustos i el llistó del cinema de ciència ficció va pujar moltíssims enters fins ésser gairebé insuperable, superable només per les posteriors criatures de la saga.

Quan la pel·lícula va començar l'impacte visual era molt gran però es feia lenta fins que l'assassinat d'una mena de detectiu del futur precipità els esdeveniments. Va ser classificada per a majors de catorze anys i jo en tenia només dotze. Potser per això la seqüència que més em va impactar va ser la mort d'una dona per l'esquena en mans d'un home que anava completament armat i en compliment del seu deure. Allò va fer tremolar el cinema, l'heroi matant dones per l'esquena o potser seria millor dit l'antiheroi, la qual cosa trencava el model autoimposat pel cinema del bo i el dolent.

No vull des de aquestes línies explicar tot l'argument de la pel·lícula però si voldria aprofitar aquesta ocasió que m'han ofert per comentar alguns aspectes que crec que van quedar una mica amagats al gran públic que hi va acudir a veure-la. Hi van acudir prop de 1.100.000 persones als cinemes amb 260 milions de recap-

tació (<http://www.mcu.es/cine/index.html>) xifra que es va reduir notablement a la nova versió del director del 1995

Ridley Scott

La línia argumental que segueix esta traçada pels personatges creats pel Philip K. Dick, escriptor dels Estats Units que va ser reconegut una mica tard. A la seva novel·la Do androids dream in electric Sheeps? però que va ser capaç d'imaginar aspectes del futur que ara s'estan començant a experimentar i que sense un control adequat farien que la cèlebre frase d'en Hobbes "L'home és un Llop per a l'home" fóra només una anècdota. Malgrat les diferències amb la novel·la es van respectar molts aspectes encara que l'obsessió pels animals que hi predomina en aquesta es va ometre per fer la història més versemblant

Philip k. Dick

Dins l'obra d'aquest autor podem destacar altres títols com "El hombre en el castillo", "Ubik" o "Sivainvi", l'últim dels quals he intentat llegir i, podríem dir que es pot tallar amb ganivet i forquilla. No obstant això i potser una mica tard, aquest gran escriptor de ciència-ficció va aconseguir el seu lloc dins dels grans del gènere. Una curiositat, la pel·lícula del Arnold Swarzenegger "Desafío Total" està basada en un dels seus contes i recentment es va projectar sense gaire èxit la pel·lícula "Screamers" amb Peter Weller, famós per haver sigut el primer Robocop, i que està basat també en una de les seves novel·les. Seria molt possible que s'intentes adaptat al cinema d'altres novel·les però amb el risc de no poder assolir una concepció tan destacable com la de Blade Runner. Si voleu més informació, a la pàgina (<http://www.geocities.com/Hollywood/Boulevard/7920/>) trobareu un llistat de llibres, petits contes i links sobre aquest escriptor així com les adaptacions cinematogràfiques que s'han fet fins ara. No puc comentar gaire més d'aquest escriptor i n'estic segur que els seus incondicionals podrien parlar moltíssim amb exactitud de la seva obra. Era una menció obligada.

Alguns dels aspectes de la pel·lícula em van quedar amagats fins molt de temps després, com que el disseny de les parets de l'apartament de Deckard és el mateix de la vivenda del cap dels Yakuza a Black Rain, també

del Ridley Scott. O petits detalls com les cordes que sostenen els Spinners (cotxes aeris de la policia) que resta com quelcom anecdòtic. La cultura del Ciberpunk ha adoptat aquesta pel·lícula com a exponent malgrat que quan es va projectar aquest moviment no existia, ja que va sortir una pila d'anys després.

Respecte del missatge filosòfic i existència que aporta la pel·lícula, al Ridley Scott no el sembla gaire important, ell prefereix destacar l'ambientació. Es innegable que el que es pot deduir a la pel·lícula es un tema progressiu i que ja comença ara a provocar maldecaps. A l'any 1982 jo no vaig entendre gaire el que significava fer éssers humans. A los "Niños del Brasil" vaig veure una altra concepció d'aquesta manipulació. Recentment he vist la pel·lícula "Gattaca", que sense destacar gaire plantejava un món sordid de menyspreu, manipulació i discriminació, que et fa pensar en el perquè de les coses i del dret a l'existència, la vida i la dignitat que tant i tant s'han intentat protegir.

En aquestes poques línies he volgut només apropar-vos a aquesta mítica pel·lícula. Si per una estranya casualitat no l'heu vista mai ni en heu sentit parlar gaire, confio que els meus comentaris us l'hagin apropiat i el pròxim dia que passeu pel videoclub o l'anunciïn a la televisió vulgueu veure-la amb molts anys de distància però amb la segura sensació de que el seu interès i la seva factura us faran pensar que no pot ser que tingui més d'una dècada d'existència. Per la meua banda jo continuaré intentant de comprendre al màxim les raons per les quals té aquest gran interès per molta gent com jo que, potser, veiem alguna cosa nostra reflectida en les situacions i les emocions que aquesta pel·lícula es capaç de fer-nos sentir.

Us acompanyo aquest article amb dues direccions de l'Internet que us podran donar molta i més acurada informació i fins i tot us permetran debatre el que penseu al respecte:

<http://www.geocities.com/Hollywood/Boulevard/7920/> => Pàgina de Jack Moreno amb tot i més en castellà. La meua favorita per la informació, les connexions i la millorar continua i on podeu participar:

<http://www.bladezone.com/>
<http://kzsu.stanford.edu/uwi/br/off-world.html> => Refe

Santiago Val

En Pep Bover és l'amo del Taller de Metalisteria Bover al carrer Llobera de Vilafranca. El seu padri, en Pep Margoi va obrir aquesta ferreria fa devers 100 anys a la carretera de Ciutat. Tel. 971 832 071

Fa 25 anys que en Sebastià Barceló a qui veiem amb el seu fill Antoni va obrir l'empresa de transports de llenya Barceló al carrer Llobera de Vilafranca. Tallen i traginen llenya per a la cuina. Tel. 971 560 320

Fa 10 anys que na Caterina Nicolau va obrir s'Esparteria a la carretera de Ciutat de Vilafranca. Tel. 971 560 676

Fa 10 anys que en Llorenç Garí va obrir l'Assessoria Garí al carrer de Ciutat de Vilafranca. Tel. 971 832 116

D'URGÈNCIES EDUCATIVES

BERNAT JOAN I MARÍ

Aprofit el ressò que tindrà la jornada de vaga del dia 29 dins l'àmbit educatiu, per fer algunes reflexions sobre allò que resulta urgent de resoldre dins el nostre sistema educatiu. O que, a través de la meua experiència docent, puc sentir com a urgent (independentment del fet que la major part de la societat l'hi senti o no, que això ja són figures d'un altre paner).

Avui es protesta contra la Llei de Qualitat de l'Ensenyament, proposada pel ministeri de Pilar del Castillo i que afectarà el sistema educatiu del conjunt de l'Estat. El primer problema que es planteja és, al meu entendre, un problema d'estructura. Havent-hi comunitats anomenades "autònomes" i que suposadament tenen competència "exclusiva" en matèria d'educació, la llei del govern de l'Estat teòricament ens hauria de deixar totalment indiferents, perquè no ens hauria d'afectar per res. Es veu, emperò, que les competències no són tan "exclusives" com resen els papers oficials i que sí que tindrà incidència sobre nosaltres, aquesta llei.

La llei del Castillo resulta recessiva en alguns aspectes, però no ho és (en contra del que pensen, per exemple, les centrals sindicals, en d'altres). No constitueix una recessió la multiplicació de línies, de manera que els estudiants que vulguin aprofitar el temps ho puguin fer mínimament; ni resulta recessiu distingir l'educació de la mera assistència social, en comptes de barrejar-ho tot, com es fa ara. Sí que resulta recessiu, en canvi, retallar competències a les comunitats autònomes que tenen competències en educació, o obstaculitzar el funcionament normal en llengua catalana dins l'àmbit educatiu, o posar pals a les rodes a l'hora de poder dissenyar el propi sistema educatiu a cadascuna de les nacionalitats integrades a l'Estat espanyol. Els elements recessius, al meu entendre, són suficients perquè un no-nacionalista independentista eivissenc-català se sumi a la vaga.

Ara bé, seria millor incloure en les reivindicacions d'aquesta vaga elements que realment constitueixen urgències del nostre sistema educatiu. En primer lloc, s'haurien d'exigir més diners a l'Estat per poder-los invertir en educació a les Illes Balears i Pitiüses. Amb les actuals dotacions no podem fer front més que a una pseudoassistència social que no té absolutament res a veure amb l'Educació. S'han d'exigir, per tant, diners. I aquests diners s'han d'invertir en:

a. Plans d'acollida per als nombrosos estudiants procedents de la immigració que contínuament entren a les aules de les nostres illes. No tenim, a hores d'ara, cap manera d'integrar-los en el nostre sistema educatiu, perquè no podem afrontar com pertoca l'ensenyament de la llengua vehicular (el català) a aquests immigrants recents, ni comptam amb aules d'acollida suficients, ni res de semblant. Aquells que afirmen que no hem de pretendre que els immigrants s'"integrin", senzillament els proposen un programa funest que els deixarà en inferioritat de condicions. Els nostres "progres" no volen que els immigrants s'"integrin" perquè els capitalistes puguin continuar tenint mà d'obra a preu d'escarni? S'han convertit SOS-Racisme i similars en els principals aliats del capitalisme més salvatge? Jo diria que la resposta és òbvia.

b. Plans de serveis socials per a la integració en el nostre sistema educatiu del trenta per cent (xifra dita a ull) d'estudiants que no poden formar part dels programes educatius regulars. Què hi fa, en un institut de secundària, un alumne que no sap escriure i llegir mínimament, que no entén les operacions més elementals de matemàtiques i que no sap interpretar un text per senzill que sigui... o que no vol fer-ho? Se l'"integra", posant-lo dins una aula amb al.lots que sí que saben fer tot això? Els alumnes que no poden seguir les classes normals —per deficiències de coneixements o d'actitud— haurien de comptar amb programes especials que els permetessin d'incorporar-se, amb el temps i si hi feien l'esforç necessari, a aquesta normalitat. Si no, mesclar tothom no té res a veure amb "integrar" i constitueix una discriminació per a bona part de l'alumnat.

c. Dotació de partides pressupostàries per a investigació en educació. En qualsevol segment on es vulgui ser competitiu i que sigui necessari per al desenvolupament econòmic es té en compte l'I+D (Investigació més Desenvolupament). En Educació, ni se sap això d'I+D a què fa referència. Sembla com si una mena de sentit comú, d'intuïció estranya, ens hagués de guiar automàticament a l'hora de realitzar la nostra tasca. Però les coses no van d'aquesta manera.

Sense investigar en educació, sense crear mecanismes d'acollida, sense crear mecanismes d'integració d'aquells estudiants que ho necessitin, no pot funcionar cap sistema educatiu, a la nostra part del món.

Polèmica per uns comentaris del bisbe de Sigüenza-Guadalajara amb elogis a Xabier Arzalluz i crítiques a l'Associació Víctimes del Terrorisme

La premsa i els mitjans audiovisuals van recollir els dies 25 i 26 de juny les repercussions d'uns comentaris del bisbe de Sigüenza-Guadalajara i president de la Comissió de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, José Sánchez, on elogiava la figura del president del Partit Nacionalista Basc (PNB), Xabier Arzalluz. Segons informacions recollides pel diari LA VANGUARDIA, monsenyor Sánchez va dir que el veterà polític "era un jesuïta exemplar" i que és "un polític molt lluitador, molt combatiu des d'un partit democràtic i un defensor de les seves opinions amb una contundència sense pal·liatius".

En declaracions a Ràdio Intercontinental, el prelat va explicar que no ha tingut mai "una impressió negativa d'ell" durant el temps en què el va conèixer. En aquesta línia, es va expressar així: "Jo no el trauria de la seva completa per-

tinència a un partit democràtic. El que passa és que a nosaltres ens costa, des d'aquí —en referència a la resta d'Espanya—, entendre l'entusiasme amb què els nacionalistes defensen una causa amb tanta resolució". Hores abans, José Sánchez havia comentat que una cosa són les víctimes del terrorisme en general i una altra l'Associació Víctimes del Terrorisme (AVT). Concretament va argumentar que aquesta organització té un component "ideològic i corporatiu".

Els comentaris del bisbe de Sigüenza-Guadalajara van provocar ràpidament reaccions polítiques. La ATV ha negat tenir cap ideologia. L'últim candidat del Partit Popular a la presidència del govern

basc, Jaime Mayor Oreja, i l'exlíder socialista Nicolás Redondo Terreros van coincidir, durant la presentació d'un llibre sobre ETA a Madrid, a l'hora de demanar a l'Església basca que doni prioritat a la religió sobre la política.

D'altra banda, el dimecres 26 de juny al matí, algunes emissores de ràdio van obrir debats sobre el tema. A Ràdio Nacional d'Espanya, amb la pregunta genèrica sobre com afecten aquestes declaracions als catòlics, molts oients es van queixar de les paraules de José Sánchez, però afortunadament van predominar els qui van dir que "comentaris com aquests no condicionen la fe perquè són sobre qüestions opinables".

VILAFRANCA

Fa 10 anys que els germans Bover regenten la Fusteria Bover a Vilafranca. Són pare, al mig de la foto, la va comprar ara fa una cinquantena d'anys a en Mae Socies. Tel. 971 560 105

Fa 14 anys que en Joan Nicolau a qui veiem amb el seu fill Joan, va obrir la botiga Can Joan al carrer de Joan Barceló de Vilafranca. Tel. 971 560 561

Fa 9 anys que en Pep Sansó va obrir la Ferreria Sansó al carrer des Sequers de Vilafranca. Tel. 971 560 387

En Jaume Català és regidor de l'Ajuntament de Vilafranca. És l'encarregat de la brigada d'obres, festes i medi ambient. Tel. 971 832 106

FERRERIA PEP SANSÓ AMENGUAL

C/. des Sequer, 1
Tel. 56 03 87

07250 VILAFRANCA

El vice-president del govern espanyol, en Rodrigo Rato, ha dit que les illes Balears no necessiten desenvolupar el seu Règim Especial perquè ja els va prou bé econòmicament.

Allò que no ha dit és que a qui els va bé és als espanyols ja que hi recaptin moltíssims calés, com a la resta dels Països Catalans. Com que desenvolupar el règim seria fer "concessions", millor no tocar-lo i que segueixi rajant la "mamella"... Fins quan haurem d'esperar a que tothom s'adoni que els espanyols ens estan esprement sense cap recança.

Odie la Humanitat, perquè crec que jo mateix en sóc dels millors, i sé com en sóc, de dolent (Joseph Barette). No tens pas ni idea de la baixa opinió que tinc de mi mateix, ni quant immerescuda és (W. S. Gilbert). El problema dels nostres temps és que el futur ja no és el que era (Paul Valery). Crec haver trobat l'esglaó perdut entre l'animal i l'home civilitzat. Som nosaltres (Konrad Lorenz).

Una Història feréstega

S'altra dia de pagès, vaig trobar en Helmut, un bon conegut meu.

-Això esdevé de cada dia pitjor. Me'n vaig de Mallorca. No hi tornaré pus mai, -em digué enrabiat-, mentre jo li mirava la seva cara tota nafrada.

-Posa't tranquil!, li vaig dir, ara conta'm el que t'ha passat...

-Tot començà a la sortida d'un restaurant de s'Arenal on ens havíem trobat una colla d'amics perquè un d'ells feia els anys. A prop de les 12 de la nit, surt i puig al meu cotxe, guait a la dreta, guait a l'esquerra, quan de sobte un cotxe s'atura davant jo, davallen dos homes, un treu un ganivet i el me posa al coll. Tu darne dinero, todo dinero o yo matarte. S'altra entra per s'altra porta i amb els seus punys que semblaven maces de ferro m'entaferra punyades, una darrera s'altra. I cada vegada s'encenia un llumet en el meu cervell. Em treu sa cartera, ses targetes de crèdit, és rellotge, m'arrabassa s'anell i pensant que encara era poc el que s'enduia no s'atura de donar-me cops de puny. Em deixaren fet un Llatzer.

-Vatua s'ase, li dig jo.

-Així vaig romandre no sé quant de temps, tot entobiat, gaire be estormiat. Sense força, arrossegant-me, surt des cotxe per anar a cercar una amiga nostra que vivia per aquell indret, En això, mentre jo estava assegut en terra, recolzat a una paret, sa roba desfeta i sa cara inflada i plena de sang, s'atura un cotxe de sa policia i sent com un d'ells deia. -Otro borracho. Vete al hotel i duerme la mona, que asco de gente que nos viene! I en un alè varen ésser fuits. Ho faré curt. Arrib a ca aquesta amiga i ella tot d'una comana un taxi per dur-me a Ciutat. Es taxista no vol que jo pugui per por que li embruti es taxi. Demana 10.000 pessetes enlloc de les 2.000 que pot costar sa carrera. En arribar sa meva dona li devalla ses 10.000 pessetes a sa meva dona i anam a una clínica a prop de ca nostra. Mos demanen si som socis de sa iguala: No, idò haurem de pagar directament: Són 30.000 ptes per sa primera cura i una nit d'observació. Ens han robat tots els doblers i ses targetes de crèdit. S'infermera mos dona un bon consell: Demà vagin a la Rambla i allà li diran que han de fer.

Són les dues de sa matinada. Tornam a casa i pas sa nit amb compreses d'aigua freda, bullidures i una capsa de gelocatil. De bon hora anam a "Jefatura" per denunciar els fets. Esperam una bona estona fins que mos pertoca. Cal presentar un certificat des metge abans d'admetre sa denúncia, ens diuen. Taxi per amunt a un metge alemany que s'adesa sa fesomia, em posa una injecció i em fa un certificat, 15.000 pessetes. Com que estam a prop d'una comissaria se sa Policia Local, hi anam. Arribam a mal hora. De 13 a 16 està tancat al públic. Són hores de descans. Taxi per anar a sa Policia Nacional. Es policia que mos atén és amable, tot s'ha de dir. Li deman quan li sembla que podem saber coses.

-Tan pot ser prest com mai. Són vostès residents? Sa meva dona i jo ha havíem fet un pensament.

-Si, però no per molt de temps.

-Millor que comanin un misser perquè els faci saber si hi ha res de nou.

-Encara més despeses? Em demana ella prori quejant.

-Res, ho deixam anar, idò, li contest. Han passat dos dies i no em pensat gens amb es nostre cotxe: Quan l'anam a cercar, sa grua el se n'ha endut. Hem d'anar a son Reus i acoquinar una grapadeta de bitllets grossos.

-Aquesta si que és bona, li dic jo.

-Així m'ho contà en Helmut i així vos ho cont. De llavors ençà no l'he tornat a veure pus.

Tal vegada ja és al seu país

Si non e vero e ben trovato.

Marcel Sastre i Llodrà de Manacor

Verdaguer, protagonista d'una gran trobada sacerdotal a Catalunya

Més de 600 preveres van commemorar, amb esperit de comunió, el centenari de la mort del poeta

La ciutat de Vic, que acull la seu de la diòcesi on va viure Jacint Verdaguer, es va vestir de festa el dilluns 14 d'octubre amb motiu del centenari de la mort del poeta i sacerdot. Més de 600 preveres dels vuit bisbats de Catalunya es van reunir en una gran trobada que va comptar amb la presència dels arquebisbes de Tarragona i Barcelona, Lluís Martínez Sistach i Ricard Maria Carles, així com l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, el bisbe de Vic, Josep Maria Guix, el de Perpinyà, André Fort, i altres prelat, capellans, religiosos i diaques. Cal destacar, d'altra banda, que l'Eucaristia amb què es va obrir la jornada va comptar amb una nombrosa participació de fidels laics que també es van voler acostar fins a la catedral de Vic.

Va ser, sens dubte, una bonica manifestació de comunió eclesial, en aquest cas des del sacerdot, ministeri que Verdaguer va saber portar de manera exemplar, malgrat els problemes que va patir. És per això que molts preveres, com els participants en la trobada, troben en Mossèn Cinto un mirall per al seu sacerdot. Com a introducció prèvia a la Missa, el bisbe de Vic es va referir sobretot a la condició sacerdotal de Verdaguer, un home que va experimentar el goig i les dificultats d'aquest ministeri. "Visqué el sacerdot amb convicció innegable i amb fidelitat de vegades heroica. A més dels seus dos grans poemes, L'Atlàntida i Canigó, la poesia popular i religiosa de Mossèn Cinto és tan abundant i agradable que ha perfumat les nostres llars i ha dignificat el culte de les nostres esglésies; amb els seus versos, ha estat un gran catequista i un zelós apòstol del nostre país", va explicar monsenyor Guix.

L'Eucaristia va estar presidida per l'arquebisbe de Tarragona i primat de la Tarraconense, Lluís Martínez Sistach, que va centrar la seva homilia en la dimensió pastoral i espiritual de Verdaguer. "Aquesta memòria (la de Mossèn Cinto i la de tots els qui han contribuït a la recuperació de la cultura i de l'espiritualitat del país) posa en relleu l'aportació dels cristians a Catalunya, i ens anima a mantenir-la viva i a l'altura d'una tradició tan gloriosa", va assegurar. En aquesta línia, va afegir que la seva poesia religiosa és "intel·ligible per al poble i ha alimentat, i encara ho fa, la pietat popular".

Monsenyor Martínez Sistach també es va referir

a la tasca sacerdotal: "És ben actual i molt necessària en el nostre món, malgrat que no sigui entesa i acceptada per tothom". Finalment, va agrair a tots els sacerdots i diaques el servei que donen cada dia. En acabar l'Eucaristia, el cardenal Carles es va adreçar als participants amb unes paraules d'elogi a la figura de Mossèn Cinto.

La celebració eucarística va donar pas a una conferència pronunciada, a la mateixa catedral, per Modest Prats, sacerdot de Girona i filòleg reconegut. Sota el títol Notes (diverses) a unes lectures (disperses) de Verdaguer, mossèn Prats va aprofundir en la bellesa literària de Jacint Verdaguer a partir de les seves poesies, "amarades de delicadesa i plenes d'elements populars i cultes, així com de visió de futur. En acabar aquesta exposició, els participants en la trobada es van traslladar al recinte firal del Sucre, també a Vic, on es va celebrar un dinar de germanor. La recitació de cinc poesies de Verdaguer va posar el punt final a una jornada plena de moments i elements emotius.

Serà recordat també als premis Octubre 2002

A banda d'aquesta gran trobada sacerdotal, el record de Verdaguer és notícia també per la imminent celebració dels Premis Octubre 2002, un certamen que dedicarà la seva 31a edició (entre el 21 i el 26 d'octubre) precisament a Mossèn Cinto. L'artífex d'aquestencontre anual de la cultura valenciana, Eliseu Climent, considera que Verdaguer constitueix un referent per a la Renaixença valenciana i tota la seva literatura en general. En aquesta línia, considera molt important contrarestar el fet que el govern autonòmic de la Comunitat Valenciana hagi eliminat l'estudi d'autors catalans a l'ensenyament secundari i al batxillerat.

Sota el títol Verdaguer, avui, 13 estudiosos com Joan Solà, Rafael Roca, Alan Yates, Albert Rossich, Narcís Garolera i Isabel-Clara Simó revisaran durant tres dies l'obra i la biografia de Jacint Verdaguer. També està previst, en el marc d'aquest Simposi Internacional, un recital de Rafael Subirachs: Visions de Verdaguer.

Joan Miquel Corbí 17/10/2002

HIPERINFLACIÓ I SALARIS BAIXOS

És molt lamentable que la Regió de Girona sigui, després d'Irlanda, la zona d'inflació més elevada de tot Europa. Tot i que, encara és més escandalós que precisament sigui el cap de la patronal gironina qui vulgui, qui pretengui donar lliçons sobre que aquesta qüestió.

Són un autèntic exercici de cinisme les declaracions del Sr. Almirall (cap de la FOEG), quan diu que aquesta inflació suposa un augment dels salaris. De cap de les maneres. Perquè si la inflació interanual a Girona està en el 4'2% els salaris, del 90% dels treballadors de la demarcació, han augmentat entre l'1% i el 2%. És a dir, que hi ha una pèrdua de poder adquisitiu considerable; i això s'arrossega des de fa anys. Fins i tot, hi ha col·lectius com els funcionaris que en els darrers 6 anys han perdut d'un 12% a un 14% de poder de compra.

De fet, la solució definitiva a aquesta greu problemàtica social no només a Girona sinó a tot Catalunya en el seu conjunt, és un marc català de relacions laborals, europeïtzar els salaris més baixos (de menys de 850€ nets al mes) i articular en els convenis, o per llei si no hi ha acord, unes clàusules socials, que mitjançant diversos complements variables, equilibrin la inflació i els sous, per tal de mantenir la dignitat, l'autoestima (el poder adquisitiu) dels ciutadans de casa nostra.

El PER i la incoherència del senyor González Ortea

PERE FELIP I BUADES

Des de sempre, un dels valors més representatius de la ideologia de les esquerres ha estat la justícia: la social, la econòmica, la humana, etc.

En els darrers temps, a Espanya, arrel de la pujada al poder d'en Felipe González i el PSOE, a poc a poc, quedaren oblidades en el caixó de l'oblit les reivindicacions de solidaritat, justícia i igualtat, que serviren, precisament, per aconseguir ocupar el poder gràcies als vots que rebé d'un electorat il·lusinat amb la possibilitat que la democràcia i llibertat significàs a més, justícia i igualtat.

Malauradament, en González ens defraudà. I, entre altres coses, avortà, amb el seu fracàs, la possibilitat que l'esquerra s'afermencàs en el poder, en una Espanya democràtica.

Fou durant el període del Govern d'en González quan ell o el seu govern s'inventà el PER (Pla d'Empleament Rural).

Un invent injust i discriminatòri, ja que, des d'un principi, se restringí la seva aplicació a la Comunitat Andalusia. Posteriorment, fou inclosa la Comunitat Extremena. Quedant expressament exclosos tots els altres agricultors i aturats en general que no fossin residents a Andalusia i Extremadura.

L'escandalosa bondat de l'invent consisteix en que amb la justificació d'haver fet feina uns 25 dies, el "treballador" o "aturat" andalús o extremeny adquireix el dret a cobrar de l'atur quasi de per vida (cal renovar d'any en any), un sou suculent.

Un sou la quantia del qual és superior a la mitjana dels sous que se cobren en la nostra Comunitat per fer feina de manera dura, de manera extressant, amb precarietat en la feina, amb contractes fems i amb moltes difi-

cultats per poder accedir al cobrament del subsidi de l'atur al que podem acollir-nos els treballadors residents. Al subsidi de l'atur del Règim General de la Seguretat Social, que exigeix la justificació d'haver fet feina i cotitzat per un temps mínim (que encara que sigui mínim, és gravós i injust en comparació amb el que exigeix el PER andalús), per a poder cobrar un petit sou durant un temps molt limitat i subjecte a una estricta vigilància administrativa, cosa que no passa amb el PER, que "gaudeix" d'una "envejable" llibertat d'aplicació a la Comunitat Andalusia.

Naturalment, el Pla va tenir una extraordinària acollida ja de sortida. Llavors, amb els anys, l'"èxit" ha estat tal, que se pot afirmar, sense equivocació possible, que avui en dia, pobles sencers de la Comunitat Andalusia "viuen" econòmicament a expenses del PER (una meitat de la població el cobra; l'altre meitat ofereix els seus serveis a aquell que el cobren: Forns de pa, botigues, bars, restaurants, etc.).

Per suposat, el tema s'han enquistat i aconseguit un alt rang, un altíssim contingut polític que és utilitzat pel seu profit pels partits "constitucionalistes" (PP i PSOE) per a poder beneficiar-se de l'immens graner electoral que signifiquen les Comunitats d'Andalusia i Extremadura, sense oblidar-nos del potencial poder de vot que manegen els immigrants andalusos, espargits per tot el territori espanyol, incloses les Illes Balears.

El taló d'Aquilles del PER, és el de l'aplicació injusta i discriminatòria que se fa d'ell. No oblidem que se tracta d'un Pla Nacional de l'Estat espanyol que s'aplica només a Andalusia i a Extremadura, del que estan

exclosos, explícitament, la resta de ciutadans espanyols, malgrat que la seva finançació surt de les arques de l'Estat.

Potser no és anticonstitucional tot això? Idó be, ha arribat el moment que l'esquerra política recuperi un dels valors perduts durant els anys del Govern d'en Felipe González: el de la justícia!

Com? Idó simplement, reivindicam el PER per a tots o la seva extinció actual.

Allò que no pot acurrir-li a l'esquerra política balear és el fet que el portaveu del PP, senyor González Ortea, en el Parlament de les Illes Balears, els tiri en cara i els "aclareixi" i ens aclareixi que els nostres diners, els que se'n van de les Illes i mai tornen, se dediquen a pagar el PER d'Andalusia (González Ortea, dixit). I ell està molt ben informat.

Per altra part, si el senyor González Ortea te la certesa d'aquest fet, allò que hauria de fer en encapçalar la reivindicació justa d'un PER per a tots. Especialment un PER assequible per als residents de les Illes Balears.

Però clar, el senyor González Ortea milita a les files d'un partit espanyol, un partit constitucionalista i nacionalista espanyol, no mallorquí. O sia, d'un partit que utilitza la manipulació, especialment mediàtica, per a governar l'Estat, i no crec que renunciï, per una simple qüestió d'ètica, a la potencial captació dels nombrosos vots necessaris per poder prolongar els seus comandaments del partit que el comanda i al que pertany, encara que això signifiqui sacrificar, una vegada més, aquesta desgraciada terra i als seus residents.

Lo mateix, exactament que faria el president Antic, en cas que fora el seu partit constitucionalista i nacionalista espanyol,

el que estigués governant a Madrid, Espanya. Però, i el PSM i UM? On són els moviments reivindicatius que haurien de liderar els dirigents d'aquests partits? Pesa més el compromís d'esquerres en el cas del PSM, que la seva sensibilitat de justícia o la seva ideologia mallorquina? I UM, que pensen a UM?

Que contradictori resulta que el senyor González Ortea tiri en cara el PER a n'Antic, quan ell és un destacat militant del partit que governa a Madrid i que, precisament, és el que ens discrimina i ens agreuja?

Ens agreugen amb les subvencions que atorguen al transport aeri a les Illes Canàries. Amb les dotacions presupostàries que assignen a les comunicacions ferroviàries, de passatgers per carretera, en aspectes culturals, patrimonials... Ens han agreujat a l'hora de les transferències a la Comunitat quan ens han transferit sanitat, cultura, educació, obres públiques... En una paraula, que puc dir jo que no hagin dit destacades personalitats de la vida social i política de la nostra Comunitat? Que puc dir de la vergonyosa discriminació amb que ens castiga el govern espanyol del PP, que no hagi estat publicat a la premsa local? Potser poc. Però el que si puc dir i molt és la manca de coherència i cinisme dels personatges que ocupen càrrecs institucionals i de direcció dels partits espanyols, els que any rera anys, roben, depreden, destrueixen, contaminen aquesta terra i als seus residents, en destacat benefici d'altres terres i altres gents de l'Espanya Castellana.

En tot cas, noto a faltar la labor pedagògica i de difusió de la resposta a aquesta pregunta per part d'aquells que ho haurien de fer: UM i PSM.

[Editorial de Gara 28/10/02 traduït al català per ANNA]

Ànsia de democràcia i sobirania

L'enquesta del Govern de Lakua no aclareix, perquè no ho pregunta, quin és el suport que té la proposta de Juan José Ibarretxe entre els seus governats, però sí que evidència que, de forma àmpliament majoritària, aquests entenen que Euskal Herria constitueix un poble d'Europa amb identitat pròpia, que han de decidir el seu destí per si mateixos, sense exclusions, i que el que decidisquen ha de ser respectat pel Govern espanyol. El sondeig mostra l'existència d'un anhel de democràcia i sobirania en Araba,

Bizkaia i Gipuzkoa, territoris en què la seua ciutadania aposta clarament per estrènyer relacions ha d'entendre's polítiques i institucionals amb la resta de les províncies d'Euskal Herria, per constituir un marc autònom de relacions laborals i per disposar d'un poder judicial propi. A més, demanda tenir veu pròpia a Europa i en el món i gestionar en exclusiva els seus recursos naturals i les infraestructures. En

aquests sentiments majoritaris conflueixen de manera aclaparadora els votants de les formacions abertzales, però també els seguidors de IU i de manera notable els del PSE. Entre els votants del PP també són majoria els que defensen el dret a la consulta per a decidir el futur i que el Govern espanyol respecte el resultat. Açò significa que avui per avui existeix

en Euskal Herria un substrat social suficient per a aconseguir un acord de mínims que establisca que el poble basc té la paraula i la decisió i que sobre aqueixa base tots els projectes polítics puguen defensar-se en igualtat de condicions. Aquest seria a més un acord que permetria solucionar el conflicte armat.

L'enquesta de Lehendakaritza no reflecteix un suport social al pla d'Ibarretxe, sinó que el que expressa és que hi ha condicions per a anar més enllà del que el tripartit està plantejant en aquests moments. Avui sobre la taula de la societat basca hi ha diversos projectes polítics de futur per a aquest poble. El del lehendakari és un d'ells. L'esquerra abertzale té un altre. Les forces estatals espanyoles i franceses tenen els seus. A la vista del que la societat està demandant, establisquen-se primer les condicions per a la seua

discussió en igualtat de condicions, reconega's al poble basc el dret de prendre la decisió que considere més oportuna, possibilita-se-li després elegir entre les diferents alternatives i, finalment, respecte's el que decidisca. Però no es torne a caure en l'error de 1979 de presentar a referende un projecte tancat i sense el necessari consens. -

L'agrupació de Vilafranca elegix per unanimitat Jaume Sansó com a candidat del PSM a la batlia

L'agrupació del PSM-Entesa Nacionalista a Vilafranca designa Jaume Sansó Caldentey com a candidat a la batlia de Vilafranca. La decisió aprovada per unanimitat a l'assemblea de l'agrupació serà ratificada pel Consell de Direcció Política del PSM que es celebrarà el 22 de març del 2003.

Jaume Sansó és regidor del PSM a l'Ajuntament de Vilafranca des del 1989, i ha ocupat les àrees de cultura i de festa. En l'actualitat, Sansó és batle de Vilafranca després que el PSM obtingués el 61% dels vots als darrers comicis municipals revalidant la majoria absoluta que ostenta des del 1990.

Sansó es mostrarà molt il·lusinat per suport rebut per

l'assemblea i encoratjà als companys i companyes del PSM a continuar treballant com fins ara pel benestar de tots i cadascun dels vilafranquers i de les vilafranqueres. Per a més informació: Jaume Sansó: 637 717 637

COMUNICAT DE L'ASSOCIACIÓ DE COMERCIANTS D'INCA

Respecte als fets ocorreguts durant la II Fira en relació a un incident amb un stand d'Unió Mallorquina, a on s'obsequiava amb entrepans i refrescs als vianants, l'Associació de Comerciants d'Inca recolza l'acció de desallotjar realitzada per la Policia Local d'Inca, degut al perjudici que estava causant als comerços confrontats amb aquest stand i que la Policia Local d'Inca va respondre davant una cridada dels mateixos.

L'Associació de Comerciants d'Inca, entén que hi ha un sèrie de requisits que han de complir tots els comerciants i els qui participen a les Fires, i entenem que esmentat stand no complia amb els mateixos i ha estat aquest l'únic motiu per el que la Policia Local les va convidar a abandonar el lloc.

L'Associació de Comerciants d'Inca lamenta que fets com aquest perjudiquin la bona imatge de les nostres fires, i aconsella a futures persones interessades en participar a les mateixes que s'informin i que se respectin els passos corresponents. Ω

Pep Nicolau, President

COMUNICAT D'UM-INCA

El comitè local d'UM-Inca vol contestar les manifestacions de Pep Nicolau com a president de l'Associació de Comerciants d'Inca sobre el desagradable incident protagonitzat pel Batle d'Inca quan ordenà desallotjar la parada que UM havia sol·licitat per participar a les Fires:

1r. La parada d'UM oferia als amics i simpatitzants una picada de productes mallorquins comprats a les botigues del voltant i pagats pels seus militants.

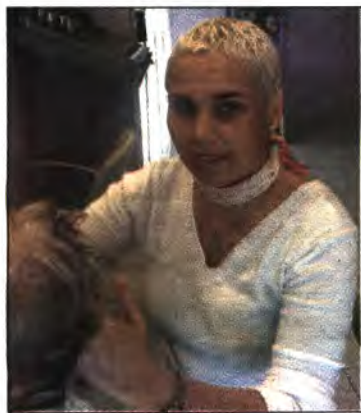
2n. Agrairíem que Pep Nicolau, aprofitant la seva bona sintonia amb En Pere Rotger, convencés a l'Ajuntament per què es digni a contestar les sol·licituds d'UM, ens expliqui la seva negativa i quins són aquests requisits reglamentats per a participar a les Fires.

3r. Per últim, recomanem a Nicolau que en lloc d'intentar justificar l'actitud impròpia d'un batle d'Inca, es dediqui a la important tasca d'organitzar i promocionar el comerç inquer dins les regles de la lliure competència i la igualtat d'oportunitats per a tots els seus membres. Ω

Ben cordialment
Comitè Local d'UM Inca.

Fa 9 anys que en Vicenç Robles regenta La Bodega al centre d'Inca. Tel. 971 505 690

Fa 4 anys que na Coloma Amengual va obrir la Perruqueria Estil Jove al carrer de sa Mostra d'Inca. Tel. 971 505 677

Fa 5 anys que en Pere Mas, a qui veiem amb una de les seves dependents regenta la Cafeteria Mercantil a la Plaça de l'Ajuntament d'Inca. Aquest establiment està obert des de l'any 1936. Tel. 971 880 871

Fa 4 mesos que en Tomeu Mas és l'amo de l'estudi fotogràfic Mascolor al carrer del Born d'Inca. Tel. 871 910 212

Fa 20 anys que en Xisco Mulet va obrir l'Agència de Viatges Massanella al carrer de Miquel Duran, 5 d'Inca. Te sucursals al carrer General Luque, 333 i al carrer Teodor Canet, 12 del Port d'Alcúdia. En Xisco de presenta com a batle a les properes eleccions d'Inca on espera obtenir molts de vots ja que té molts d'amics i amigues entre ell veïnat. Tel. 971 504 450

Fa 32 anys que n'Antoni Moreno regenta el Bar Antoni a la Plaça de Santa Maria la Major d'Inca. Tapes i entrepans. Tel. 971 500005

Na Caterina Femenies és l'encarregada de la botiga de Moda Ramcoll al carrer de la Pau d'Inca. Tel. 971 500 896

Fa 2 anys que na Maria i la seva filla Antonia regenten el Bar Nou al carrer de Lluc d'Inca. L'amo del bar és en Yahya el Ayachi del Marroc. Els bars està ple sempre de moros i cristians. Tel. 971 881 803

En Pep Castillo i na Carme Martorell de s'Indioteria han anat a totes les fires d'Inca, També al Dijous bo. En Pep fou durant la transició President de la Associació de veïns de s'Indioteria i la seva dona fou la secretària. Tel. 971 904 435

EL JUTGE OBLIGA AL CONSISTORI A DONAR INFORMACIÓ A L'OPOSICIÓ

El Jutjat del Contenciós Administratiu número 1 de Palma ha obligat l'equip de govern popular d'Inca a facilitar la informació a l'oposició. La sentència respon a un recurs interposat pel grup Independents d'Inca, després que el PP es negàs a lliurar-li el llistat d'expedients d'infracció urbanística, que instrueix la Administració local. La jutgessa considera que l'Ajuntament ha vulnerat el dret constitucional a la informació que tenen els edils de l'oposició, per poder exercir en condicions el seu càrrec i obliga l'equip del PP a lliurar «sense més

demores» el llistat d'expedients d'infracció urbanística als Independents d'Inca. «Volem que se'ns faciliti el llistat d'expedients d'infracció urbanística o activitats sense llicència que s'instrueixen a l'Ajuntament, per tal de poder esbrinar per quina raó uns prosperen i altres no», va explicar ahir el portaveu dels Independents, Àngel Garcia, que també es demana, perquè, curiosament, els expedients que prosperen no solen ser els oberts contra grans empreses. El grup polític d'Independents d'Inca s'alegra que el jutge els hagi donat la raó.

No obstant això, també es plany del fet d'haver de recórrer als Tribunals, per tal de defensar drets tan bàsics i fonamentals com que els edils de l'oposició tinguin accés a la informació de l'Ajuntament, per poder exercir la seva funció de control. «Pensam que aquesta sentència demostra la manca de claredat i transparència, amb què actua el PP», mantenen els Independents, que recorden als populars que tenir majoria absoluta no els dona dret a vulnerar la llei. La sentència, encara molt novedosa, podria crear jurisprudència a les Illes. Ω

CALLE BÚGER, 3. 07300 INCA. TEL.: 971 880 018

ITG SISTEMAS
Líder en tratamientos de celulitis. Marca mundial en máquinas de bronceado.

TRATAMIENTOS CORPORALES
Algas de Breñaña • La Fango-Aromaterapia • Lodos de Moutiers • Métodos de Algotermia

TRATAMIENTOS FACIALES

Jean d'Estrées

Fa 2 anys que en Jordi de Plandolit regenta Es Cafetó al carrer Major, 44 d'Inca. Despatxa menús a 7. Tel. 971 507 522

Fa un mes que n'Antònia Sampol, òptica optometrista, ha obert l'Òptica so n'Amonda a la Plaça d'Orient d'Inca. Tel. 971 500 054

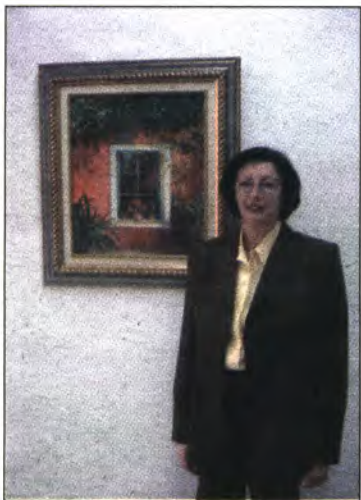
Fa 6 anys que en Bernat Morro regenta el Cafè Sa Plaça al costat de l'Església de Santa Maria la Major d'Inca. Tel. 971 883 995

Mentre dinava al Celler de Can Ripoll se va acosta també per dinar el Senyor Joan Morell i Fortuny un avantpassat del qual va acompanyar al Rei En Jaume a la conquesta de Mallorca l'any 1229 i, l'any 1230 va participar en el repartiment de Mallorca. El senyor Morell va arribar amb la seva senyora i una amiga i va voler dinar com de costum amb l'amo del Celler que ja va 33 anys que el regenta. Un celler de categoria on se menja i se beu molt be. El senyor Morell està ben empilat amb els castellans que s'enduen els nostres doblers cap a Madrid i en tornen ben pocs. Ens digué que hauriem de ser com els navarresos i els bascos que tenen un concert econòmic amb Madrid (els paguen un lloguer que diriem), noltros no pagam lloguer, però s'enduen sa mota per gastar-la allà on els convengui que quasi sempre es a terres castellanes i andaluses mentre que aquí tenim males infraestructures. Me va agradar sentir a un dels nostres nobles parlar d'aquesta manera.

Fa 8 mesos que en Joan Perelló i na Crece Molina regenten el Bar Boter's Foot al carrer d'Antoni Rubí d'Inca. Tel. 971 883 134

Des que era nina, na Joana Adrover pinta a l'oli paisatges i bodegons. Ara te exposat al centre d'exposicions la Sirena d'Inca. Tel. 971 501 897

Fa 12 anys que en Joan Ramis regenta la sabateria can Joan Blanco a la Plaça d'Orient d'Inca. Te sucursals a General Luque i a Jaume Armengol. La seva família va obrir aquest negoci fa 53 anys. Tel. 971 501 638

És la Cremallera de la Ciutat de Lleida a la Tercera Fira d'Inca. Tel. 973 160 711

Ω Fa un any que en Joan Ramon regenta Es Cassinet al carrer de la Pau d'Inca. És un punt de joc, màquines, internet etc.

Fa 25 anys que na Francesca Martorell i el seu home Alexandre regenten l'Estudi Fotogràfic Alejandro al carrer del Bisbe Llompart d'Inca. Tel. 971 502 045

Fa 5 anys que na Loli Jiménez va obrir la botiga de moda de talles grans, Moda Loan's a la Plaça de la Llibertat d'Inca. Tel. 971 502 504

Són els Berros de la Cort de la Ciutat de Girona que estigueren un cap de setmana per Inca amenitzant la Tercera Fira. Tel. 972 220 310

RESTAURANT CANYAMEL

CUINA MALLORQUINA

Avda. Jaume I (cantonada C/. Vilella)
07300 INCA - Mallorca
Tel: 971 507 572

Fundado en 1768

Celler Can Ripoll

Restaurante

C/. Jaume Armengol, 4
07300 INCA (Mallorca)

Tel. 971 500 024

IncaMusic

Instrumentals Musicals

So - Llum - Servei tècnic

Av. d'Alcúdia, 45 - Inca 07300
Tel. 971 500 905 - Fax 971 501 683
Incamusic@telefonica.net

www.inca-music.com

RENAULT INCA

Bernat Mateu i Llobera, S. A.

Vine a conèixer-lo
T'esperam el Dijous Bo

Avinguda d'Alcúdia, 19 Tel. 971 500 198 07300 INCA

Fa 8 anys que na Xisca Gual va obrir la botiga botiga de moda Xisca al carrer del General Luque d'Inca. Tel. 971 505 302

Fa 18 anys que en Sebastià de la Torre i na Magdalena Paieres regenten el Bas Sebastian a l'Avinguda Colom d'Inca. Tel. 971 504 973

Fa un any que n'Antoni Serra regenta el Hackafè a l'Avinguda Colom d'Inca. És un ciberespai Tel. 971 504 994

Fa 10 mesos que en Carles Serrano ha obert el Taller Euromotors Inca al carrer del Dr. Fleming d'Inca. Tel. 971 883 277

Fa 25 anys que en Domingo Ferrer fa de mestre d'obres. Te el despatx al carrer de Jaume Salord d'Inca i fa obres arreu de Mallorca. Tel. 971 501 813

Fa 4 anys que en Marc Serra i en Miquel Abrines regenten la botiga d'Informàtica KM Tendes a la Gran Via Colom d'Inca. Informàtica i telefonia. L'amo és en Joan Miquel Bauçà. Tel. 971 883 214

Na Susanna i na Joana són les dependents de la botiga d'electrodomèstics Milar Rema a la Gran Avinguda d'en Colom d'Inca. L'amo de la botiga és en Pere Amer. Tenen sucursal al carrer Pollentia d'Alcúdia. Tel. 971 897 098

Na Maria Fernández és l'encarregada de la botiga Menuts a la Gran Via Colom d'Inca. La madona és na Maria Rosa Bibiloni que te la botiga Menuts al carrer 31 de Març de Felanitx

Fa 15 anys que en Victor Manuel Tomé d'Almada a Portugal i na Clara Coli d'Inca regenten la Botiga El Portuguès al carrer de Jaume Salord d'Inca. Tel. 971 883 591

Fa 8 anys que en Pere Munar és l'amo de l'Impremta Munar al carrer del Músic Sales d'Inca. Tel. 971 880 704

fa 3 anys que na Paula Beltran és la madona de la botiga Il·luminació Beltran al carrer de sant Bartomeu d'Inca. Na Paula és la mare del diputat dels Verds Joan Buades del qual la gent se pense que és euivissenc, però és ben inquer, la qui si é eivissenca de sant Josep és na Neus, la seva dona. Tel. 971 501 893

Fa 25 anys que n'antoni Ruiz va obrir la Perruqueria Unixex Antonio al carrer de sant Bartomeu d'Inca. També te estètica integral i solàrium A la foto està tallant els cabells a en Gaspar Bonnin. Tel. 971 881 919

Na Francesca Mateu és la madona jove de l'empresa Renault Inca que està a l'Avinguda d'Alcúdia. Te cotxes des de 8.000 fins a 45.000 Tel. 971 500 198

Fa 4 anys que na Maria Antònia Coli regenta la botiga de Mobles Coli a l'Avinguda d'Alcúdia d'Inca. Te sucursal al carrer d'Antoni Maura. Tel. 971 501 944

Fa 10 anys que en Bartomeu Marquès va obrir l'empresa Expocar a l'Avinguda d'Alcúdia 26 d'Inca. Cotxes nous i de segona mà. Des de fa un any té bicicletes i patins elèctrics. Uns aparells d'allò més ecològic i pràctic. Mentre dormiu teniu l'aparell endollat i al matí ja podeu partir. Tel. 971 881 270

Na Marilèn Pujades és la madona jove de la Gestoria Pujades a la Plaça de l'Ajuntament d'Inca. Tel. 971 500 658

N'Alfons Perelló és l'amo del Bar Miquel de la Plaça del Bestiar d'Inca. A la foto amb el seu dependent Miquel. És un bar de barcelonistes. Tel. 971 881 314

Fa un any que en Manuel Luque va obrir la botiga Inca Música a l'Avinguda d'Alcúdia de la ciutat d'Inca. Te tota classe d'instruments musicals. Tel. 971 500 905

Fa una setmana que el senyor Morilles ha obert el Lavauto Inca al carrer de n'Andreu Caimari, 31 d'Inca. Neteja de cotxes i canvi d'olis. Servei ràpid. Tel. 971 504 560

Són els empleats de l'empresa Aus i Ous dels Germans Perelló al carrer del Cardenal Cisneros, 65 d'Inca. Tel. 971 881 032

En Tofol Soler és l'amo de Restaurant Canyamel que està a l'Avinguda de Jaume II d'Inca. Menús i a la carta. Cuina mallorquina. Tel. 971 507 572

Fa 15 anys que en Joan Truiols va obrir l'empresa Sesloy al carrer Pérez Galdós d'Inca. Fa sabatilles d'estar per casa. Tel. 971 501 076

Fa 5 anys que en Miquel Àngel Capó regenta la Perruqueria Gaby al carrer de Costa i Llobera d'Inca. Tel. 971 504 055

N'Antoni Mateu és l'amo jove de Pneumàtics ca n'Ignasi de l'Avinguda de Jaume II d'Inca. Tel. 971 880 200

Fa 6 anys que en Pep Toni Seguí regenta el Jardinet d'Inca (vivers de plantes) al costat del Parc de Bombers de la ciutat. Tel. 971 881 087

Fa 4 anys que n'Elies Estevez és el director del Centre d'Estudis CEIMA del Carrer General Luque d'Inca. Ensenyament d'informàtica, agències de viatges, idiomes... Tel. 971 504 011

Fa 22 anys que en Gabriel Amer va obrir el taller Gràfiques Amer al carrer del General Weiler d'Inca. Tel. 971 504 076

Fa un mes que n'Imma Fernández a qui veiem amb la seva mare i la seva oficiala. Ha obert l'estètica Imma Fernández al carrer de Búger número 3 d'Inca. Tel. 971 880 018

Fa 16 anys que n'Elisabet Beltrán a qui veiem amb la seva oficiala Manoli Carles va obrir la Perruqueria Beltrán al carrer dels Jocs, 131 d'Inca. Tel. 971 502 824

En Lluís Sánchez i en Lluís Miquel Sánchez són socis. Fa 19 anys van obrir la cristalleria Crisol al carrer del Cid Camplador d'Inca. Tel. 971 505 830

Fa 2 mesos que na Maria Magdalena Beltrán regenta la Merceria Món de Colors al carrer de Costa i Llobera, 82 d'Inca. Tel. 971 502 980

DecorSIUC
DISEÑOS Y DECORACIONES

C/. Perez Galdós, 3. Inca 07300 (Mallorca)
Tel. 871 912 307 Fax. 971 88 38 66

Cristalería CRISOL
CARPINTERIAS EUROPEAS Y TECHNAL

C/ Gabriel Buades, 25 - 27
Teléfono 971 50 58 30. 07300 INCA - Mallorca

DIJOUS BO 2002

Inca, la ciutat que tu vols

DIJOUS BO 2002
14 de Novembre de 2002

Ajuntament d'Inca

Fa un any que en Pep i en Víctor s'associaren per obrir l'empresa Pintures Decoestuc al carrer Pérez Galdós, 3 d'Inca. Pinten i estuquen façanes i interiors, Decoració en general. Ala foto amb la secretària que és n'Estrella. Tel. 871 912 307

fa 8 anys que na Francesca Torrents va obrir la Perruqueria Unisex Paquita al carrer dels Terrers, 56 d'Inca. Ala foto amb la seva oficiala Caterina Balguer. Tel. 971 881 427

Fa 20 anys que na Maria Úrsula Sebastià va obrir la botiga de moda infantil Makos al carrer del Bisbe Llompart 98 d'Inca. Tel. 971 502 248

Fa 14 anys que en Colau Amer va obrir la botiga de moda XL Bàsics al carrer del Músic Torrandell 95 d'Inca. Ara, acaba d'obrir una botiga nova a la Plaça d'Orient al centre de la ciutat. Tel. 971 504 607

Na Rosa Campins és la madona d'en Joan Quetgles que fa instal·lacions elèctriques, sanitàries, calefacció i gas al carrer de Felip II, 78 d'Inca. Tel. 971 505 420

Fa 26 anys que en Custodi Huerta a qui veiem amb sa filla Teresa va obrir la Fusteria Carpinca al carrer del Canonge Paieres d'Inca. Tel. 971 505 419

EXPO-CAR INCA

Cotxes de segona mà

HYUNDAI
MAZDA

Bicicletes elèctriques
(s'endollen de nit a la xarxa i de dia a correr)

Patins elèctrics
(també s'endollen)

Avinguda d'Alcúdia, 226
Tel. i fax 971 881 270
07300 INCA

Fa 4 mesos que na Cèlia del Castillo ha obert l'Herboristeria Sana Tissana al carrer del Canonge Quetgles, 122 d'Inca. Tel. 971 503 759

Fa 3 anys que na Delfi a qui veiem amb sa filla Valentina regenta el bar i la sala fe festes infantils Delfi Parc a la Plaça del Lledoner d'Inca. Fan festes infantils a 7 euros per infant i servei de cafeteria pels pares. L'amo de la casa és en Ramon. Tel. 971 503 615

GRUP VIG Viatges Massanella

C./ Miquel Durán, 5
07300 Inca (Mallorca)
Tel.: 971 504 311-Fax: 971 50 44 50

C./ General Luque, 336 Local 2
07300 Inca (Mallorca)
Tel.: 971 500 031-Fax: 971 883 476

C./ Teodoro Canet, 12 Bajos
07410 Pto. Alcúdia (Mallorca)
Tel.: 971 545 802-Fax: 971 547 755

gràfiques munar

tipografia - offset - digital
disseny gràfic - enquadernació
segells de goma
fotocòpies color
Plastificats - retolacions
INVITACIONS

IMPREMTA - PAPERERIA

Tel.: 971 51 61 62
C/ Molins, 14
07310 CAMPANET

Tel./Fax: 971 88 07 04
C/ Music Bernat Salas, 9
07310 INCA- Mallorca

Delfi Parc

FESTES INFANTILS

JOCs I DIVERSIÓ A VOLER

PARC INFANTIL AMB SERVEI DE CAFETERIA

General Weyler, 178-184
Plaça del Lledoner - INCA
Tel. 971 50 36 15

Sana Tissana

HERBORISTERIA
TIENDA ESOTÉRICA

C/. Canónigo Quetglas, 122 - Tel.: 971 503 759
07 300 INCA (Mallorca)

Joan Quetglas Instal·lacions

Elèctriques, Sanitaris, Gas i de Calefacció

C/. Felipe II, 78 * Telèfon 971 50 54 20 * 07300 INCA (Mallorca)

[Article d'El País, edició CV, 03/11/2002, traduït al català per ANNA]

Les comunitats que van integrar l'antiga Corona d'Aragó busquen fórmules de cooperació

El renéixer d'una vella relació

En els primers segles del segon mil·lenni van constituir una potència de primer ordre al Mediterrani i ara busquen noves fórmules de cooperació en diversos àmbits. Institucions públiques i privades, així com organitzacions polítiques de les comunitats d'Aragó, Catalunya, Comunitat Valenciana i Balears han iniciat en els últims temps una sèrie de contactes destinats a reviure d'alguna forma la Corona d'Aragó, creada l'any 1137 amb la unió del Regne d'Aragó i del Comtat de Barcelona i que dos segles després, després de l'annexió de les terres valencianes i de les illes Balears, s'havia convertit en una potència de primer ordre en el panorama internacional mercè a la seua expansió pel Mediterrani.

La iniciativa no persegueix reviure les guerres que van permetre aquella aventura; tampoc amaga cap tipus d'ambició d'ordre territorial. Es tracta, simplement, d'aprofitar els múltiples llaços d'unió existents entre quatre comunitats que tenen diversos segles d'història comuna, amb nombroses similituds en l'ordre cultural, geogràfic, social i econòmic, per a avançar cap a un futur millor per a tots els seus habitants. Les quatre comunitats sumen 12.418.267 persones, segons el cens de 2001 -el que representa més d'un 30% de total nacional- i constitueixen el principal motor comercial d'Espanya, perquè generen el 48% de les exportacions i el 42% de les importacions espanyoles.

La idea d'estrènyer llaços entre les comunitats de l'antiga Corona d'Aragó, represa en els últims temps per les formacions polítiques de l'esquerra, singularment els socialistes, ha sigut objecte de crítica per part del Partit Popular, que ha qualificat de 'disbarat' propi de la 'prehistòria' la proposta federalista que, en el marc de les relacions obertes amb els seus homòlegs de les altres tres comunitats de l'antiga Corona d'Aragó, ha defensat el líder del PSC, Pasqual Maragall.

No obstant, la idea no és nova i el PP no ha sigut en absolut aliè a la mateixa. És més, la va promoure l'any 1998 quan, amb motiu del 700è aniversari del monestir de La Valldigna, el llavors president de la Generalitat, Eduardo Zaplana, va defensar el 'protagonisme' de l'Antiga Corona d'Aragó en la construcció europea i va advocar per estrènyer vincles entre aquests territoris per a 'fer' un futur comú. Clar està, llavors eren els populars els qui governaven a Aragó i en Balears, a més de la Comunitat Valenciana. Quatre anys després les tornades han canviat i en aqueixes dues comunitats governeu els socialistes, sols en el primer cas i en coalició en el segon. Així, una iniciativa que fa quatre anys era bona perquè la impulsaven els populars, és qualificada de 'disbarat' ara que la reprenen els socialistes. Fins al punt que els populars valencians es van desvincular el passat setembre d'una iniciativa posada en marxa l'any 2000 pels presidents dels parlaments autonòmics de les quatre comunitats, que es van reunir a Saragossa i van acordar citar-se anualment amb l'objectiu de compartir experiències i 'aprofundir en tots aquells aspectes que comparteixen, tant els que es deriven d'un passat històric i cultural comú, lligat a l'antiga Corona d'Aragó, com aquells que puguen contribuir a configurar, en el futur, unes millors relacions de convivència i desenvolupament cultural, social i econòmic entre les persones i els pobles respectius.

Aquella declaració va ser subscripta pels presidents de les quatre cambres autonòmiques,

inclosa la titular de les Corts Valencianes, Marcela Miró, qui a l'any següent va acudir a la segona reunió dels presidents dels parlaments, celebrada en Ciutadella (Menorca), on els quatre van acordar continuar pel camí obert un any abans. Producte d'aqueixes dues primeres reunions és un estudi promogut pels quatre parlaments i elaborat per les principals caixes d'estalvi de les quatre comunitats que posa de manifest el gran pes dels territoris de l'antiga Corona d'Aragó en el conjunt de l'economia espanyola, que va ser presentat el passat mes de setembre. A l'acte, celebrat a Barcelona, van assistir els presidents dels parlaments d'Aragó, Balears i Catalunya, no així la titular de les Corts Valencianes. I és que per a llavors els socialistes de les quatre comunitats, així com les respectives federacions d'Esquerra Unida i fins i tot les organitzacions de les formacions verdes dels quatre territoris, ja havien obert les seues pròpies vies de col·laboració i els populars ja havien fet marxa arrere per a passar a criticar una iniciativa que havien fet seua fa quatre anys. Va mirar va rebre el suggeriment de no acudir a Barcelona.

Els barons socialistes d'Aragó, Balears, Catalunya i València van celebrar e agost del 2001 un singular trobo al delta de l'Ebre. Va ser una cimera socialista informal dels territoris de l'antiga Corona d'Aragó convocada en una factoria de musclos, al mig de la badia Del Fangar, a la que van acudir sense papers i amb roba esportiva. Allí, Maragall va advocar per crear una macrorregió econòmica que abraça les quatre comunitats i part del sud de França. 'És una regió a nivell europeu, amb grans possibilitats de competitivitat, va dir Maragall, qui va afegir: 'les reunions que tenim amb els líders dels territoris de la Corona d'Aragó no tenen sentit nostàlgic, sinó pragmàtic.

Mesos després, al febrer d'enguany, els quatre líders socialistes es van reunir de nou, aquesta vegada a València, i es van comprometre a obrir vies de diàleg i cooperació en àmbits com l'ordenació del territori, el turisme, el desenvolupament industrial, la cultura, la llengua, les migracions i el medi ambient, tot això amb l'objectiu d'afavorir un marc de relació estable en l'espai social i econòmic de l'Arc Mediterrani. Els quatre van tornar a veure's al juliol passat en Palma de Mallorca, on van anar més enllà, per a promoure una reforma del Senat que reculli el caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic d'Espanya, així com la presència efectiva de les comunitats autònomes en els òrgans de decisió de la UE.

Però els socialistes no han sigut els únics. Els coordinadors d'Esquerra Unida de les quatre comunitats també s'han reunit per a avançar en la mateixa direcció. Ho van fer amb motiu del passat 9 octubre, data que també van elegir els dirigents d'Els Verds dels mateixos territoris per a mostrar el seu desig de progressar per la senda de la col·laboració. Al Costat de qüestions polítiques, culturals i lingüístiques, en les que coincideixen amb els socialistes, ambdues formacions posen l'accent en l'assumpte del transvasament de l'Ebre, entorn del qual els socialistes no acaben de posar-se d'acord.

JUANJO GARCÍA DEL MORAL
València

INDEPENDENTS DE PUIGPUNYENT I GALILEA

Els Independents denuncien el descontrol absolut de l'equip de govern de Puigpunyent (PP-PSOE) en les despeses de les festes de l'estiu i del concert del grup Mago de Oz.

Els Independents de Puigpunyent i Galilea denuncien el descontrol absolut de l'equip de govern de l'Ajuntament de Puigpunyent pel que fa a les despeses de les festes de l'estiu i del concert del grup Mago de Oz. Els Independents fan aquesta denúncia després d'haver rebut la liquidació de les Festes de Puigpunyent, de les Festes de Galilea i del Macro-Concert del grup musical Mago de Oz que havien sol·licitat a l'equip de govern (PSOE-PP) durant el mes de setembre.

Segons la informació presentada, l'organització dels tres programes de festes ha costat a l'Ajuntament 66.684'17€ (11.095.312 PTA). Aquest fet suposa que s'ha superat en 24.613'32€ (4.095.312 PTA) la quantitat pressupostada per a les festes d'enguany 42.000 € (7.000.000 PTA). Sols el macro-concert del grup Mago de Oz ha deixat un dèficit, no previst en cap partida pressupostària, de 3.033'90 € (504.798 PTA).

A parer dels Independents, aquestes quantitats demostren la manca de control dels pressuposts i la mala gestió dels doblers públics que està duent a terme l'equip de govern municipal. En aquest sentit, els Independents lamenten que l'increment pressupostari que han suposat les festes d'enguany (a l'any 2001 costaren 39.104'35 € / 6.506.417 PTA) no s'hagi vist reflectit en els programes de festes, ja que aquests han estat dins la línia dels anys passats tot i que han suposat el doble de despesa.

Els Independents es mostren preocupats pel fet que l'equip de govern municipal no tengui cap problema en gastar 24.000 € de més a les festes i sigui reticent a gastar-los en el manteniment dels edificis municipals i dels carrers: greus condicions d'humitat en la casa de Cultura, carrers bruts, camins plens d'herba, fanals que no s'encenen, parets esbucades, etc.

Per a més informació:

Miquel Fullana

(portaveu del Grup Municipal): 629 33 26 72.

Beth (i 3)

El tema ha portat cua. El 23 d'octubre vaig denunciar en una Mirada que la Beth d'Operación Triunfo es veia obligada a parlar en castellà amb els seus pares. Des de llavors, no hem parat de donar-hi voltes. El dimecres 30, el diputat Joan Puigcercós va aprofitar la compareixença al Congrés del director general de RTVE, José Antonio Sánchez, per referir-se a la consigna que havia rebut la concursant. A Sánchez li semblava "bé" l'obligació de parlar en espanyol, perquè el programa també es veu a Albacete. Per la seva banda, Carod-Rovira va afirmar que actituds com aquesta demostren que el franquisme encara és viu.

Doncs bé, tanta rebequeria ha valgut la pena. El germà de la noia, Isaac Rodergas, ha explicat que Gestmusic "ha canviat les coses" i que ara només exigeixen que la Beth i els seus pares parlin en castellà una estona, per poder-ho emetre. Després, els deixen parlar en català fora d'antena.

O sigui: s'han tornat generosos i han obert l'aixeta al català, però d'amagat i a la reserva índia, com cantaven els de La Trinca quan lluitaven contra el general Frankster.

Senyors de Gestmusic i de Televisió Espanyola: no han entès res. No es tractava que la Beth parlés en català en la intimitat, quan no hi ha càmeres a la vista. La gràcia és que la noia pugui adreçar-se en català als seus pares mentre la graven. Seria lògic, saludable i una mostra de respecte que s'emetés a Espanya, a través d'una televisió pública, una conversa en català subtítolada. La realitat és que vivim en un Estat plurinacional i plurilingüístic, i que la Beth parla en català amb els de casa. Vostès haurien d'ensenyar aquesta realitat (o no era un reality show?) en lloc de tancar-la al lavabo amb pany i clau.

Els espanyols tenen el dret de saber que una de les concursants preferides del públic s'expressa normalment en català. I això que la noia té un nivell avançat d'anglès, l'idioma amb què va cantar Yesterday sense que ningú d'Albacete se sentís exclòs.

Eva Piquer

Font: Avui

(4-11-2002)

ENSENYANTS I ESTUDIANTS: RAONS PER A LA VAGA

BERNAT JOAN I MARÍ

S'han esgrimit tipus diversos de raons per a la vaga d'ensenyants i d'estudiants del dia 29 d'octubre, però, al meu parer, se n'han deixat d'esgrimir de fonamentals, i s'ha creat una certa confusió —o millor, potser, esbiaixament— al voltant de les raons per fer vaga. Des de l'administració central de l'Estat se'ns ha volgut presentar, a tots els que hem fet vaga, com a seguidors acèrrims de la Reforma educativa proposada fa anys pels socialistes, quan aquests manaven a Madrid.

Des d'alguns mitjans —i des del propi ministeri de Pilar del Castillo— se'ns ha presentat una mena de dicotomia entre aquells que pretenen continuar amb el maremàgnum actual i aquells que tenen la intenció (bona, naturalment) de posar una mica d'ordre en tot aquest desgavell. Francament, com que no em sent ni dels uns ni dels altres, em veig en certa mesura obligat a explicar les raons que entenc que poden fonamentar una vaga contra la "Llei de Qualitat de l'Ensenyament".

La primera cosa voldria deixar clara és que el sistema actual no funciona. Com a ensenyant, dedic aproximadament la meitat del meu horari lectiu a fer classes i l'altra meitat (que no és poc!) a fer d'assistent social. Mai no m'havia plantejat fer aquesta tasca professional, ni estic preparat per realitzar-la, ni em motiva, però les circumstàncies del nostre sistema educatiu m'hi porten inexorablement. Em reconec amb deficiències tant de formació com de caràcter per ensenyar res a al·lots que no saben què se'ls diu quan els proposes que no posin els peus dalt la taula, o que no mengin dins classe, o, senzillament, que no parlin fent bramuls sorollosos. També reco-

nec les meues mancances a l'hora d'atendre dins una aula de secundària estudiants que no saben escriure (quasi gens o gens del tot), que no m'entenen quan els dic que escriuin el plural de "casa", "sabata" o "taula" perquè no saben què vol dir "plural", o que pensen que m'he de queixar a l'ajuntament d'Eivissa si un dia no porten el llibre de lectura. Puc assegurar que he acumulat més experiències d'aquest tipus els últims dos anys que no n'havia acumulat en els vint anteriors, i això forneix la sensació que hi ha quelcom de profundament esberlat en el sistema educatiu.

Així mateix, i en contra de l'opinió majoritària dels sindicats, també vull manifestar la meua convicció que, amb l'actual sistema, s'està fent un mal profund a aquells estudiants que podrien aprofitar el seu temps a l'escola o a l'institut. I estic del tot convençut que això anirà en detriment de les possibilitats futures de la nostra societat (i d'aquests joves com a persones que hauran de formar-se i d'entrar en un mercat laboral molt competitiu). L'actual sistema educatiu, reconvertit en assistència social als que menys col·laboren amb la pròpia societat, resulta profundament discriminatori per als estudiants (i per als professors) més motivats i que actuen més en positiu.

És imprescindible, doncs, modificar una reforma que resulta profundament injusta i discriminatòria envers els estudiants més positivament motivats per a l'estudi (sector que ningú té en compte perquè se suposa que ja trauran forces d'alguna banda per anar surant). Vagi, doncs, per endavant, el meu desacord amb l'actual LOGSE i amb l'actual sistema.

Ara bé, aquest desacord no justifica que qualsevol cosa que s'hi plantegi enfront sigui ja necessàriament millor. És més, estic convençut que la Llei anomenada de Qualitat ens provocarà una marxa enrera en aspectes en els quals havíem aconseguit algun tipus de millora. Ara que, després d'anys i panys de reivindicacions, hem aconseguit competències exclusives en matèria educativa, se'ns plantegen retallades al sistema educatiu. Ara que hem aconseguit que almenys el cinquanta per cent de l'ensenyament hagi de ser en llengua catalana (i ho seria si la Inspecció fes la seua feina), se'ns planteja que qualsevol alumne que ho demani, a qualsevol nivell no universitari, pugui haver de ser ensenyat en la llengua de l'Estat. Deuen estar contents els que reclamen "drets individuals" per als castellanoparlants i els obliden sistemàticament per a la resta d'immigrants que tenim entre nosaltres!

La meua postura, doncs, és ben clara: ni LOGSE ni llei Castillo! L'únic camí viable per caminar cap a una solució: dissenyar un model educatiu propi, basat en el principi d'igualtat d'oportunitats (també per a aquells que volen estudiar), de discriminació ("discriminar" senzillament vol dir "distingir", i la meitat dels meus alumnes actuals haurien d'estar "discriminats" en comptes d'estar "indiscriminats"), d'arrelament al país i basat en les necessitats de la nostra societat, en català (superant ja d'una vegada el "decret de mínims" instaurat pel govern Flaquer —del PP— fa ja més de quatre anys, i del tot caducat), i de qualitat (i, per tant, amb línies de primera, línies de segona i línies de tercera divisió; i, encara, de regional preferent i de regional, si fan falta!).

LLENGUA I POLÍTICA. IV. LA FORÇA DE XOC

Els polítics, amb molta habilitat, reduïren el problema de la normalització a un afer fonamentalment educatiu. Els professors de català, bons xicots, posaren fil a l'agulla: alguns amb més convicció que d'altres, cal reconèixer-ho. Els objectius a la vista eren bàsicament dos: per un costat, els professors de català havien d'actuar d'instigadors o d'inspiradors d'una progressiva catalanització de les escoles i, per l'altre, les classes de català, pedagògicament avançades i, per tant, suggestives, havien de contribuir a formar promocions de joves amb sòlides conviccions nacionalistes. El mateix Hèrcules hagués dubtat abans d'assumir, com un més dels seus famosos treballs, aquests dos objectius, però molts professors de català els acceptaren com si estiguessin inclosos dins les condicions tàcites de les seves nòmines. Del primer objectiu en parlarem, potser, en una altra ocasió: abans hauré d'esmolat les meves condicions de sainenista. Faré, de moment, alguns comentaris sobre el segon objectiu.

Tot d'una, dins l'estament, sorgiren líders que convocaven reunions i donaven pautes i consignes. No calia que els professors procurassin ser més competents i doctes en la seva matèria, sinó que havien de dedicar-se sobretot a amenitzar les seves classes, a motivar els alumnes amb activitats extraescolars, debats, teatre, cinema, concursos televisats, concerts de música popular. A hores d'ara ningú que estigui en contacte amb la realitat de l'educació no ignora quin és el fruit d'aquest esforç, tan ambiciós com superflu. Dins les aules, tanmateix, el problema quotidià era resoldre com s'havia d'ensenyar la llengua i la literatura del país. I com ha anat,

mentrestant, aquesta qüestió transcendent?

Quan els professors de català començaren a preocupar-se davant el fet que les seves classes de llengua i literatura ensopien els alumnes, consultaren els pedagogs i aquests els recomanaren de fer un ensenyament divertit: mots encreuats, embolics de lletres, endevinalles, jocs de paraules, poca teoria, molta pràctica. Totes les masses, però, fan mal, de manera que l'ensenyament divertit acabà resultant tediós per a la clientela. El professor més documentat va dir en una reunió que això d'explicar gramàtica i literatura, per tant, s'havia d'acabar o, com a mínim, reduir: era l'hora de la sociolingüística.

El sistema ha tolerat que la sociolingüística —fins i tot la sociolingüística més rabiosa— fos estudiada a les escoles. Hagués posat tots els entrebancs possibles, en canvi, que la història d'aquest país s'ensenyés des d'una òptica no espanyola. El sistema sap que la sociolingüística sense història és una arma sense municions: sembla una arma perillosa, a vegades causa irritació, però no serveix per matar ni una mosca. En determinats indrets del país, molt importants demogràficament, la sociolingüística agressiva, reivindicadora, només pot basar els seus últims arguments en la història: en una història que, majoritàriament, els alumnes ignoren. Els arguments sociolingüístics i l'origen d'una gran massa d'empadronats en aquest país no acaben d'avenir-se. Per això els professors han d'acabar referint-se a la legalitat vigent per fer acalar el cap als alumnes reticents. Però la lectura d'aquestes lleis també és perillosa. Els termes de "normalització" i de "llengua pròpia", si no es vigila, poden prestar-se a un debat de resultats

imprevisibles.

Un dels mots més populars de la terminologia sociolingüística és el mot "normalització", concepte paral·lel a allò que en història de les llengües s'anomena "normativització". Normativitzar una llengua és dotar-la d'una gramàtica i normalitzar una llengua és facilitar el seu ús integral, dins el domini propi, als seus parlants. Els immigrants espanyols de segona o tercera generació no integrats, tanmateix, difícilment poden admetre que la llengua que parlen no és, també, la llengua d'aquest país. Com que la seva situació i els seus coneixements els impedeixen saber quina és la llengua pròpia d'aquest rodal, es desenten de un assumpte que, realment, no comprenen ni els afecta gens.

Els professors de català, sense voler abandonar la sociolingüística, estan embrancats ara en una altra dèria: l'ús oral de la llengua. Com que la majoria dels alumnes —fins aquells, de cada vegada més poquets, que no procedeixen de la immigració— s'entesten a no parlar mai català, s'ha d'aconseguir que el parlin. Com? Qui estigui interessat en la resposta haurà d'acudir als centres d'ensenyament on s'ha instaurat aquest objectiu. S'hi trobarà potser amb el fet que l'ús del català per part de l'alumne és avaluat positivament i, en conseqüència, la no utilització és avaluada negativament. Que una escola premii o castigui l'ús d'una llengua, sobretot si és la llengua pròpia d'un territori sense estat, és una decisió que excedeix el límit de la seva competència. Aquí sí que podria adduir-se la dita de Talleyrand: "Tota exageració és insignificant". Quin resultat pot tenir, en efecte, una decisió tan radi-

cal dins una comunitat governada per un Pacte que no està disposat ni tan sols a prendre mesures correctives contra els centres o els professors que es neguen a complir les disposicions que ha assumit com a pròpies, com ara el Decret de Mínims?

El que subscriu es va sentir molt empatat, fa anys, quan va sentir, en dos programes de televisió diferents, que Josep Melià afirmava literalment que la culpa de tot la tenien els professors de català. A la vista del procés sintèticament recordat al llarg d'aquesta exposició, ha hagut de reconciliar-se amb la memòria de l'escriptor i polític artanenc. Sí, senyor: tenia raó. Abans i ara és la veritat. Els professors de català tenen la culpa per assumir responsabilitats que no són seves; per creure's més vius que la resta; per haver estat xotets de cordeta dels polítics; per haver acceptat la irresponsabilitat d'ensenyar la llengua a partir de la improvisació i la provatura constant; per creure que els problemes de la llengua s'arreglen sobretot o només dins l'escola.

Els professionals, diguem-ne, de la filologia no han demostrat ser gaire competents per resoldre, dins l'escola o des dels llocs de responsabilitat política, el problema essencial del país. Ja és hora d'eximir-los d'aquesta tasca i deixar que altres professionals —com és ara, els historiadors o els científics convençuts, of course, de la bondat de la causa— puguin fer la seva pròpia provatura. La cosa més natural seria que els polítics tout court volguessin encarregar-se'n, però la seva decisió de no cremar-s'hi sembla, de moment, ben clara.

Ferran Gall

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Piques despeses. Tel. 699 212 404.

Se traspassa o ven el Bar sa Pedra al carrer Major de Llucmajor. Tel. 971 120 863.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisoscatalans.org// tres.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres nocces, nocces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet.

Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, hora baixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

ELS "NACIONALISTES"
I LA SOCIETAT

Que el poder jugui amb el llenguatge de manera descarada no ens ha de sorprendre: sempre s'ha fet, des de l'ordre establert, intentar tergiversar el significat de les paraules, i tergiversar-lo, sistemàticament, a favor de qui mana. Res de nou sota la capa del sol, doncs.

Ja hem comentat diverses vegades el joc que es fa amb el concepte "nacionalisme" i "nacionalista". En relació al conflicte que hi ha al País Basc, aquest terme es fa servir molt habitualment i de manera incorrecta. Es parla de "nacionalistes" bascos i de "no nacionalistes" espanyols (algunes vegades, aquests apareixen també sota el rètol de "constitucionalistes"). Als Països Catalans, amb menys virulència, també es fa servir aquest tipus de retòrica. Teòricament, els que som partidaris de constituir els Països Catalans en entitat política amb caràcter propi (corresponent a la nació catalana), som "nacionalistes", mentre que els que en són contraris són "no nacionalistes" o "constitucionalistes". Mai no es planteja, des dels altaveus de l'opinió pública ni des de les institucions, que algú que, en comptes de voler la independència dels Països Catalans, vol mantenir "la unitat d'Espanya" sigui un "nacionalista espanyol". "Nacionalista espanyol", en el discurs públic, per tant, sinònim de "no nacionalista" o de "constitucionalista" (encara que, en gran part, en elaborar-se la constitució espanyola hi fossin contraris, perquè, d'alguna manera, reconeix la plurinacionalitat de l'Estat, gràcies a les bones arts -en el seu moment- del ponent Miquel Roca Junyent, de Convergència Democràtica de Catalunya).

És per tot plegat que un servidor de tots vostès, si li demanen si és "nacionalista" perferix dir que no: de fet sóc separatista, independentista, o qualsevol sinònim; però no nacionalista.

Ara, el ministre Álvarez Arenas ha fet una passa endavant: en relació a la redacció d'un nou estatut d'autonomia per al Principat de Catalunya, proposada pel conseller en cap, Artur Mas, ha dit que Convergència i Unió ha de triar entre acostar-se "als nacionalistes o a la societat". En què quedam? Els "nacionalistes" -se suposa que els votants de CIU, ERC, IC i bona part dels votants del PSC, al Principat-, socialment molt majoritaris, no formen part de la "societat"? Vol dir, el senyor Arenas, que al Principat de Catalunya, o fins i tot a les illes Balears i Pitiüses, un grup humà són els "nacionalistes" i un altre grup humà (el grup humà per definició) és la "societat".

Feia molt de temps que no sentia d'una manera tan clara una expressió antidemocràtica i feixista. Allò que el feixisme dels anys trenta del segle passat començà a fer, per poder liquidar els sistemes democràtics, va ser deshumanitzar els enemics. Els jueus no acabaven de ser "humans", segons la consideració dels nazis. Per una banda, hi havia els "jueus" alemanys i, per l'altra, "la societat". La segona exclòia dràsticament els primers.

Arenas s'hauria de desdir immediatament de les seues desafortunadíssimes declaracions. Perquè no es pot tolerar que un ministre d'un govern "constitucionalista" sigui manifestament antidemocràtic en allò que diu i predica.

D'altra banda, i atenent a les seues pròpies paraules, el Principat de Catalunya deu ser un país molt estrany: resulta que, si agafam l'únic comptador vàlid que tenim (és a dir les eleccions al Parlament català), deu ser l'únic lloc del món on la majoria de la gent no pertany a la societat (perquè els "nacionalistes" sumen bastants més diputats que no el conjunt de la "societat"). On anirem a parar!

BERNAT JOAN I MARÍ

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Manifestació en pro de la Lototrot

L'esport del trot ha sobreviscut fins als nostres dies gràcies a les apostes que es fan als hipòdroms de la nostra Comunitat Autònoma.

La gent tria els equins que creu que seran els que sortiran col·locats a l'ordre de classificació de cada correguda. Si encerten guanyen un bon grapat de diners.

A la nostra Regió Autònoma, patim un problema de finançació. La gestió dels hipòdroms és propietat d'organismes que assignen una subvenció a fi que puguin subsistir. És el cas de Son Pardo, que pertany al Consell de Mallorca o Manacor, de titularitat municipal. La gent que regeix aquests organismes públics,

creu que aquests diners no basten per poder garantir una supervivència als recintes hípics d'aquesta terra.

La gent que juga, no dona prou diners a les taquilles. Per això es creu que una bona solució als mals que té el trot i que serà la seva salvació son les apostes a l'exterior.

El joc fora dels hipòdroms es parlava quan Joan Mora i Gornals era propietari de Son Pardo i Joan Lladó era aleshores el director de aquest recinte hípic. Era en temps del franquisme. El tema del joc fora dels hipò-

droms no prosperà i quedà en l'oblit.

Joan Mora va perdre el hipòdrom. L'any 1990 el comprà el Consell de Mallorca, passant d'aquesta manera de ser de titularitat privada a titularitat pública.

A finals dels anys noranta, es torna a treure el tema del joc fora dels hipòdroms. La gent partidària

d'aquesta mesura, pensava que seria la solució definitiva. Però hi havia un problema. L'any 1983,

l'hipòdrom de la Zarzuela de Madrid volgué treure el joc exterior. Tingué el suport de TVE. Recordem que tots els diumenges capvespres es donaven corregudes pel canal primer de TVE. Era l'època en que Marisa Abad presentava el programa "Al galope". Aquesta decisió fou un gran fracàs. La gent s'afartà de cavalls i del mon que l'envoltava. La QH (Quiniela Hípica) desaparegué i tots els llocs de QH que es crearen s'ensorraren. Això fou la defunció del hipòdrom de la Zarzuela, que mai més no tornà a aixecar el cap.

La gent del trot de Balears volia seguir aquest model. Però tenia un inconvenient. No es podia confiar en el factor humà perquè això va ser la ruïna definitiva de la QH. Se cercà un altre alternativa. Aquesta fou, les màquines escurabutxaques. Aquesta podia ser una bona solució i de debò que es molt bona, però hi va haver problemes per mor de les queixes i inconvenients posats pels empresaris d'aquestes màquines.

Per altre part, altres organismes com la ONCE han posat molt d'entrebancs perquè pugui néixer l'aposta del "Lototrot". La ONCE manté l'absurda i beneïta postura de que es fomentarà la ludopatia. Quan ells son els primers en fomentar la quan paguen a mitjans de comunicació perquè puguin sortir els seus anuncis. El que passa és que no desitgen pas la competència i volen eliminar la.

El president del Govern de Bale-

ars, Francesc Antich decidí aprovar la Lototrot. Es convocà un concurs que quedà desert, amés l'empresa que es presentà tenia moltes irregularitats que aconsellaven no dur a terme el funcionament d'aquesta aposta. Antich decidí retirar el projecte de la Lototrot. La Senyora Munar, presidenta del Consell de Mallorca es posà a favor dels cavallistes i tirà en cara al conseller

Costa i al president Antich aquest fet de no recolzar la Lototrot.

Quan varen veure aquest desgavell, els cavallistes decidiren fer pinya i unir se. El president de la Federació Balear de Trot, Andreu Artigues, el president de l'Associació de cavallistes, el president del jockeys, Santi Contestí i els directors dels hipòdroms mallorquins, Colau Tous i Pere Quetgles feren tot el possible per trobar una solució que pogués salvar el trot. Tots els intents i audiències que tingueren amb el president Antich i el conseller Costa foren fracassos.

La mesura de pressió que prengueren els cavallistes va ser la convocatòria de una manifestació davant el Consolat de Mar amb cabriols, tractors, cavalls i camions amb remolcs. La data triada fou el 19 d'octubre, una setmana després de la Diada de Tardor de Son Pardo. Era la primera vegada que la gent del trot es manifestava pels carrers. Els manifestants partiren de diversos punts de l'illa de Mallorca. Es concentraren davant GESA i marxaren cap al

Consolat de Mar, al Passeig de Sagrera de Ciutat. L'associació ramadera ASAJA els recolzà, enviant els seus tractors, tal com feren l'any 2000. Els seus vehicles desfilaven davant la Seu que va ser testimoni de pedra d'aquesta protesta dels cavallistes, recolzats a darrera hora per

ASAJA. La desfilada dels seus tractors pareixien carros de combat M-47 del "Desfile" de la Victoria" del

temps del franquisme. Davant el Palau de Govern de la Comunitat de Balears, es llegiren diversos manifestos en pro de la Lototrot. Andreu Artigues i Gabriel Roca tractaren de mentider al president Antich i trobaven que era hora de passar a l'acció per trobar solucions i salvar al trot.

Els manifestants portaven pancartes contra el president Antich, contra el cap del PSOE Estatal Zapatero i situaren els cavalls amb cabriol davant el Consolat de Mar. Crits contra Antich i Zapatero foren els que més sortiren dels manifestants.

Una comissió de d'aquests, encapçalada per Andreu Artigues, Santi Contestí i Gabriel Roca pogué entrar al Palau Presidencial, que estigué protegit pels policies. La comissió no pogué parlar amb n'Antich. Ho va fer amb una portaveu seva que es deia Yolanda Serrano. Aquesta senyora prengué nota de les seves reivindicacions per poder transmetre-les al president, que en aquell moment no es trobava present al palau.

Es del tot necessari trobar solucions que puguin salvar el trot. Els defensors de la Lototrot cal que fassin

un estudi per saber si es viable o no aquesta aposta. Convé que no es precipitin, perquè una passa en fals podia dur greus conseqüències.

La Lototrot és del tot necessària, però no s'ha de semblar gens a la que es creà l'any 1983 que fou un gran fracàs, que podia ser la mort definitiva del trot.

Al president Antich i al seu conseller Costa els convendria que fessin examen de consciència. Els convé escoltar les propostes dels cavallistes, que negocien i trobin una solució que doni satisfacció a la gent del trot.

La manifestació va ser una acte inútil, no ha afavorit a ningú. La gent del trot hauria de acordar que cada particular parlés a les urnes el dia de les eleccions del any 2003.

Al Senyor Antich convé que fassi tot el possible per poder guanyar el vot de la gent del trot, perquè es juga molt i les eleccions del any vinent li poden passar factura. Ω

Miquel Alemany i BalJe

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.

Població

C.I.F.Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitatNúm. sucursal

Compte núm.....

Firma

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca

Antoni Martí i Barceló
TALLER MECÀNIC

Carrer Lluís Vives, 8 - Tel. 971 647 573 - Mòbil 696 665 136 - 07260 Porreres